

Cô Dâu Thủy Thần

Contents

Cô Dâu Thủy Thần	1
1. Chương Tiền Truyện	2
2. Chương 1	4
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	12
6. Chương 5	13
7. Chương 6	16
8. Chương 7	19
9. Chương 8	22
10. Chương 9	24
11. Chương 10	26
12. Chương 11	30
13. Chương 12	32
14. Chương 13	36
15. Chương 14	40
16. Chương 15	43
17. Chương 16	45
18. Chương 17	48
19. Chương 18	51
20. Chương 19	54
21. Chương 20	58
22. Chương 21	61
23. Chương 22	64
24. Chương 23	67
25. Chương 24	70
26. Chương 25	74
27. Chương 26 : Ngoại Truyện	79
28. Chương 27 : Ngoại Truyện – Mẫu Thân Tâm Kế	85
29. Chương 28 : Ngoại Truyện – Ngạo Tuyết	88

Cô Dâu Thủy Thần

Giới thiệu

Ngài là một Thủy thần uy nghi cao quý, nắm quyền cai trị vùng sông hồ của bộ tộc Dương Tuyền th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-thuy-than>

1. Chương Tiền Truyện

Vương triều Hùng Vương thứ năm thuộc chi Tồn, bắt đầu bằng việc Hùng Hy Vương, húy là Bảo Lang lên ngôi trị vì toàn cõi Lạc Việt. Vương triều này kéo dài hơn hai trăm năm trải qua sáu đời Hùng Vương anh minh sáng suốt. Cư dân Văn Lang gồm mười lăm bộ tộc đều được hưởng thái bình thịnh vượng, ấm no hạnh phúc trên vùng đất mình sinh sống. Tuy nhiên, thiên tai dịch bệnh do thần linh tạo ra là những điều con người chưa thể định đoạt, chưa thể thấu hiểu.

Vào đời Hùng Vương thứ ba của vương triều Hùng Hy Vương, bộ tộc Thang Tuyền ở phía Tây Bắc Văn Lang đã hứng chịu một trận hạn hán lớn chưa từng thấy. Bầu trời Thang Tuyền trong xanh cao rộng không có một dải mây mờ suốt cả năm. Nắng như đổ lửa cùng ngọn gió Tây khô nóng thiêu cháy mọi cỏ cây hoa trái. Vùng hồ Tĩnh Dạ mênh mông như đại dương chỉ còn là những vũng nước đọng cạn đáy đầy lau sậy. Dòng Thu Lã cuộn cuộn sóng vỗ trở thành con rạch nhỏ bé ngập bùn sinh. Đồng ruộng xơ xác những thân lúa chết khô ngã nghiêng theo gió. Con người bất lực nhìn cuộc sống mình đến bờ hủy diệt, nhìn người thân mình lần lượt về cõi U Linh.

Nhiều người đã bỏ làng bỏ tộc ra đi tìm kế sinh tồn.

Ban Tư Tế tộc Thang Tuyền nhiều lần lập đàn cầu xin thần linh thương xót nhưng đều vô hiệu. Cả một giọt sương nhỏ bé cũng tuyệt nhiên không rơi. “Thần linh đang thử thách sự trung thành của chúng ta”. Pháp sư của bộ tộc cũng là Đại Tư Tế vẫn thường nói như thế để động viên mọi người. Ông rất thông thái, uy tín và nhiều kinh nghiệm nên ai cũng kính trọng. Về khắc khổ, từng trải hiện trên gương mặt già nua in hằn những nếp nhăn của thời gian. Ông thường ngồi trầm tư nhiều canh giờ trên thềm sau Thần Điện nằm ở trung tâm mừng Hoa Mễ, thủ phủ Thang Tuyền. Ông ngồi trong đêm tối, không thắp đèn, không đốt bếp để nhìn rõ hơn ánh lửa le lói sắp lụi tàn của những ngôi nhà sàn trong mừng.

Mọi người đang tuyệt vọng.

Một đêm khuya trăng mờ trời bất ngờ trở gió. Không khí khô nóng chợt lạnh lẽo khác thường. Màn sương trắng bạc lãnh đăng phủ mờ Hoa Mễ, phủ lên người vị pháp sư lần đầu thiếp ngủ ngoài thềm. Trong cơn mộng mị canh tàn, ông gặp chàng thanh niên anh tuấn mang vẻ đẹp hư ảo như sương, khí chất cao quý, phong thái phi thường. Chiếc áo choàng trắng bạc của người ấy tung bay trong gió. Bộ trang phục sang trọng mấy lớp thổ cẩm với áo cộc tay và khố dài chấm gót thêu hoa văn kỳ hà màu bạch kim lấp lánh dưới trăng. Mái tóc dài đen huyền được buộc cao cài trâm bạc bông bành giữa không trung như đám rong lá lướt theo dòng nước. Tiếng những vòng đồng, vòng bạc trên cổ tay, cổ chân khẽ va vào nhau leng keng nhẹ theo từng bước chân lữ khách.

-Ngài là...

Vị pháp sư bàng hoàng nói không nên lời, cúi đầu quỳ sụp xuống.

-Ta cần một Tế Nữ vào ngày mai.

Giọng nói lạnh băng cất lên như vọng từ cõi xa xăm vô tận.

-Hồ Tĩnh Dạ vào lúc nửa đêm.

-...

-Đây là sự trừng phạt cho tội xâm phạm vào vùng nước thiêng.

Giọng nói vọng trong không gian nhưng hình dáng lễ khách đã hoàn toàn tan biến vào sương mờ. Pháp sư giật mình tỉnh giấc. Ông lau nhanh những giọt mồ hôi đang tuôn như suối trên trán. Tiếng gà gáy râm ran báo hiệu đêm đã tàn. Chân trời phía đông, ánh bình minh nhuộm hồng những đám mây trắng đầu tiên xuất hiện sau năm dài vắng bóng. Vị pháp sư nhanh chóng gọi người thông báo cho Tộc trưởng. Tiếng trống hiệu triệu cộng đồng hùng tráng vang lên. Cả bộ tộc xôn xao tập trung trước thần điện để nghe lời phán truyền của thần linh.

Tộc Thang Tuyền đã được cứu khỏi trận hạn hán.

.

.Hùng Vương

Hùng cách phiên âm tiếng Hán – Việt của Khun, một danh hiệu thủ lĩnh của các dân tộc Bách Việt; Vua Hùng âm cổ là Pò Khun (= bố các thủ lĩnh) theo Trần Quốc Vượng. Người Thái Tây Bắc hiện nay vẫn còn gọi người đứng đầu Mường lớn là Pò Khun; người Mường gọi là Lang Kun. Vua nước Thái Lan cổ địa Sukhotai cũng tự xưng là Pò Khun. GS. Phạm Huy Thông có là “Hùng” trong thói quen “xưng hung xưng bá” của các vua Sở chính là dấu vết truyền thống của ngôn ngữ cư dân Bách Việt. Tồn tại một cách giải thích khác của H.Maspero (được nhiều người đồng tình) là chữ “Hùng” là chữ “Lạc” chép nhầm mà thành do tự dạng chữ Hán của Lạc và Hùng gần giống nhau (dẫn của Đào Duy Anh)

.18 Chi Hùng Vương

Dựa trên giả thuyết sưu tầm thần tích, thư tịch, ngọc phả của Cụ Biệt Lam Trần Huy Bá được in trong tạp chí Nguồn Sáng số 23 trong dịp Lễ Hội Giỗ Tổ Hùng Vương 1998. Thời Hùng vương từ Kinh Dương Vương đến Hùng Duệ Vương, kéo dài từ năm Nhâm Tuất (2879 TCN) đến năm Quý Mão (258 TCN), tức là 2622 năm. Tư liệu sưu tầm cho thấy không phải 18 đời Hùng Vương, mà là 18 chi Hùng Vương. Mỗi chi gồm nhiều đời vua, có cả năm Can Chi lúc sinh và lúc lên ngôi. Các đời vua trong một chi đều lấy hiệu của vua đầu chi ấy. Tên 18 chi được sắp xếp theo thứ tự tên 8 quẻ của Bát Quái là Càn – Khảm – Cấn – Chấn – Tốn – Ly – Khôn – Đoài rồi đến tên 10 can trong Thiên Can là Giáp – Ất – Bính – Đinh – Mậu – Kỷ – Canh – Tân – Nhâm.

.Văn Lang Theo Đại Việt Sử ký Toàn thư thì Văn Lang có cương vực và 15 bộ (bộ tộc) với tên gọi các bộ: Giao Chỉ, Chu Diên, Vũ Ninh, Phúc Lộc, Việt Thường, Ninh Hải, Dương Tuyền, Lục Hải, Vũ Định, Hoài Hoan, Cửu Chân, Bình Văn, Tân Hưng, Cửu Đức và Văn Lang là bộ nơi vua đóng đô. Đại Việt Sử lược cũng chép rằng Văn Lang gồm 15 bộ, trong đó có 10 bộ giống tên như ĐVSKTT ghi trên đây (Giao Chỉ, Vũ Ninh, Việt Thường, Ninh Hải, Lục Hải, Hoài Hoan, Cửu Chân, Bình Văn, Cửu Đức, Văn Lang) và 5 bộ lạc với tên khác (Quân Ninh, Gia Ninh, Thang Tuyền, Tân Xương, Nhật Nam). bộ Văn Lang: thuộc Phú Thộ bộ Gia Ninh: thuộc Phú Thộ bộ Tân Xương: thuộc Vĩnh Phúc bộ Giao Chỉ: tương đương miền Hà Nội ngày nay và miền hữu ngạn sông Hồng bộ Vũ Ninh: tương đương Bắc Ninh, Hải Dương ngày nay bộ Ninh Hải: tương đương miền nam Khâm Châu-Quảng Tây (Trung Quốc) bộ Thang Tuyền: tương đương nam Ung Châu-Quảng Tây (Trung Quốc) bộ Lục Hải: tương đương Quảng Ninh bộ Cửu Chân: một phần Thanh Hóa ngày nay. bộ Quân Ninh: các huyện bắc Thanh Hóa và Ninh Bình. bộ Hoài Hoan: tương đương vùng bắc Nghệ An (tức Diễn Châu đời nhà Đường) bộ Cửu Đức: tương đương nam Nghệ An và bắc Hà Tĩnh (tức Hoan Châu đời nhà Đường) bộ Việt Thường: thuộc Hà Tĩnh bộ Nhật Nam: nam Hoàng Sơn (Hà Tĩnh) bộ Bình Văn: không rõ.

2. Chương 1

... — 1 — ...

.

Trong ngôi nhà sàn xinh xắn nằm giữa vườn thảo dược cây lá héo tàn cạnh dòng Thu Lã vang lên tiếng khóc khe khẽ. Những giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt hai người phụ nữ cùng vẻ mặt trầm uất của một chàng trai làm không khí nặng nề ngạt thở. Thời gian vô tình trôi lặng lẽ qua nỗi đau tiễn biệt của con người. Một lúc sau, chàng trai đứng dậy bước ra thềm nhà. Chàng nén tiếng thở dài, ánh mắt xa xăm vô định. Phía cuối trời, những cánh chim chao nghiêng lấp lánh chở nắng hoàng hôn bay về tổ ấm. Giọng nói chàng nhẹ nhàng cất lên.

-Mẹ... con sẽ đi thay Khiết Được.

-Khiết Thảo... con nói gì vậy? Chuyện này không thể được. Đó là tội bất kính với thần linh... chúng ta...

Người phụ nữ có gương mặt phúc hậu ngỡ ngàng nhìn con trai mình. Giọng bà nghẹn ngào. Cô gái trẻ cũng bàng hoàng nhìn chàng.

-Con biết... nhưng không còn cách nào khác.

-...

-Chúng ta không thể nhờ người khác làm Tế Nữ thay Khiết Được. Cha mẹ nào lại nỡ để con gái mình đi vào chỗ chết, hơn nữa ai lại dám hy sinh mạng sống của mình vì một người không thân thích chứ.

-...

-Còn nếu chúng ta nói sự thật rằng Khiết Được đã mang thai với Hàn An thì nhất định cả hai sẽ bị xử tội chết cho dù gia đình chúng ta đã đính ước cho đôi trẻ. Hai em ấy chưa thành hôn, chưa được cả bộ tộc công nhận là phu thê.

Khiết Thảo nói rất bình tĩnh và kiên quyết.

-Chuyện này thế nào cũng phải có người hy sinh cho nên thà để con chết một mình còn hơn là Khiết Được một xác hai mạng.

-...

-Thần linh vốn dĩ muốn trừng phạt bộ tộc nên mới gây ra hạn hán và bắt chúng ta tế người. Họ chỉ cần một cái chết, một linh hồn để hầu cận thì là nam hay nữ mà chẳng được.

Những lời thuyết phục của chàng cuối cùng cũng đạt hiệu quả. Chàng nhẹ mỉm cười. Chàng là một dược sư, cứu sống rất nhiều người nhưng cũng bất lực nhìn cái chết rất nhiều lần. Giờ đây chàng sẽ được chứng kiến cái chết của chính mình. Tuy nhiên, chàng ra đi trong thanh thản. Chết vì những người mình yêu thương cũng là một niềm hạnh phúc. Mẹ chàng, em gái chàng và Hàn An.

Đêm buông sương mờ. Bốn bề hiu quạnh. Gió thổi lạnh lùng.

Ánh lửa bập bùng trên bếp giữa ngôi nhà sàn soi những gương mặt trầm uất bị thương. Khiết Được thẩn thờ ngồi nhìn mẹ đang tết tóc cho anh trai trước chiếc gương đồng. Lẽ ra người ngồi đấy phải là nàng. Những giọt nước mắt lại lăn dài trên gương mặt kiêu diễm của cô gái trẻ. Vẻ đẹp hoa nhường nguyệt thẹn và tài năng dệt lụa hát hơn người của nàng đã mang lại tai họa cho gia đình. Nàng đẹp một cách thuần khiết và trong sáng với làn da trắng hồng mịn như nhung, sống mũi cao thẳng, đôi mắt đen huyền trong vắt như pha lê lấp lánh, suối tóc bóng mượt ánh màu nâu đồng buông xuống tận gối...

-Em đừng khóc nữa Khiết Được à.

-Anh...

Nàng thốn thức, đôi vai run khe khẽ trong vòng tay dịu dàng của anh trai. Những giọt nước mắt ướt đầm vai áo chàng.

-Sau lễ tế, Hàn An sẽ được mọi người thả ra. Cậu ấy không phạm tội gì cả, chỉ vì mọi người sợ cậu ấy dẫn em bỏ trốn nên mới giam lại thôi. Hai em và mẹ hãy đi thật xa khỏi nơi này. Đi ngay và không bao giờ được quay trở lại.

-...

-Em phải mạnh mẽ lên. Mẹ chỉ còn mình em là chỗ dựa thôi.

Chàng kéo gương mặt em gái hướng thẳng về phía mình. Từng chữ nhẹ nhàng cất lên đầy quyết đoán.

-Em phải sống hạnh phúc. Cả ba người phải sống hạnh phúc thì anh mới yên tâm ra đi.

-...

-...

-Em hứa.

Nàng nhìn thẳng vào mắt anh trai, nhìn thẳng vào gương mặt người giống y như mình, chỉ là đôi mắt sắc sảo và u buồn hơn, nụ cười lạnh lùng và thâm trầm hơn, gương mặt góc cạnh và nam tính hơn. Tuy nhiên nét thuần khiết và trong sáng, thanh nhã và cao quý của những người mang dòng máu được sự không hề thay đổi. Chàng mỉm cười ấm áp, đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt nàng, vén những sợi tóc ướt nước bết trên trán nàng.

Tiếng trống đồng và dàn cồng chiêng theo đoàn người đón Tế Nữ vang lên xa xa báo hiệu giờ lên đường đã đến.

Chàng đứng dậy đẩy nàng vào trong phòng rồi trùm chiếc khăn che kín gương mặt và mái tóc. Mẹ chàng run run nắm lấy tay con trai. Hai người bước xuống những bậc thang, xuyên qua vườn thảo được đến bên đoàn rước đang chờ ngoài cổng. Chàng siết nhẹ bàn tay mẹ trước khi lên kiệu. Vài người phụ nữ đỡ mẹ chàng vào nhà khi bà khụy ngã. Chiếc kiệu theo con đường sáng rực ánh lửa và tiếng trống đồng, tiếng cồng chiêng âm vang hùng tráng ra trung tâm Tỉnh Dạ. Gió thổi mạnh kéo theo những đám mây vây kín bầu trời. Vàng trắng và những vì tinh tú mất hút vào bóng tối mịt mù.

Hơi nước ẩm trong gió thốc đem hè báo hiệu cơn mưa đông phía trước.

Đoàn người đưa Khiết Thảo ra đến tế đàn trên bờ hồ. Những lời khấn nguyện của Ban Tư Tế vang trong tiếng gió gào thét bốn bề. Mọi người thành kính quỳ xuống khi chàng được dẫn theo chiếc cầu gỗ ra con thuyền nhỏ đang chòng chênh dữ dội trong sóng lớn. Tiếng trống đồng và cồng chiêng lại vang lên. Ánh đuốc sáng rực viền theo bờ hồ như đêm hội Tế Nguyệt Cúng Trăng Mùa Thu. Gió lồng lộng thổi tung váy áo và chiếc khăn choàng của Tế Nữ mang màu đỏ máu. Những vòng đồng, vòng bạc ánh màu lửa sáng rực trong bóng tối trên mặt nước thăm thẳm dậy sóng. Tiếng leng keng của trang sức va nhau ngày càng lớn. Gió thổi ngày càng mạnh.

Con thuyền nhỏ ra đến giữa hồ.

Những giọt mưa đầu tiên rơi xuống. Tiếng hò reo vọng khắp không gian. Những giọt mưa nặng hơn, rơi nhanh hơn. Cuối cùng, tiếng ầm ầm của dòng nước đổ từ trời cao cùng tiếng gió thét gào đã át mất âm thanh vui mừng của con người sau cơn hạn hán. Toàn cảnh hồ Tỉnh Dạ, toàn cảnh tộc Thang Tuyền bao phủ bởi làn nước trắng xóa.

Mọi thứ tan trong màn mưa lạnh.

Không ai khóc thương cho số phận người Tế Nữ. Nước mắt đang rơi chỉ là nỗi vui mừng cho cuộc sống hồi sinh.

Mưa... Mưa rơi...

Trời cao than khóc cho số phận bi ai.

Khiết Thảo nở nụ cười bình thản chìm vào làn nước đen thẳm của Tỉnh Dạ. Đáy hồ mềm mại đón lấy chàng đang rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

3. Chương 2

... — 2 — ...

Khiết Thảo nhíu mày gượng mở mắt khi luồng sáng mạnh chiếu thẳng vào mặt. Chàng chớp chớp mi, cố nhìn rõ mọi vật xung quanh. Căn phòng xa lạ với những tấm rèm lụa màu thanh thủy bay lượn theo gió. Những đồ vật trang trí bằng đồng bóng loáng và gốm sứ trắng men được chế tác khéo léo bày biện ngăn nắp khắp phòng. Không khí thoảng mùi trầm hương từ các vách gỗ. Ngọn lửa trên bếp lách tách reo vui. Chàng đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Một hồ sen bắt tận trải rộng đến chân trời đập vào tầm mắt. Những đóa sen phơn phớt hồng, những chiếc lá xanh thẫm mượt mà đung đưa theo gió.

-Anh tỉnh rồi sao?

Tiếng nói nhẹ nhàng cất lên phía sau chàng. Khiết Thảo nhìn cô gái vừa đến với sự cẩn trọng trong ánh mắt. Cô mặc chiếc áo lam nhạt, váy dài cùng màu. Hoa văn kỷ hà thêu tròn quanh thân áo, thân váy rất tinh xảo. Mái tóc cô xõa dài cài trâm bạc đính lông vũ hồng thiên diêu. Cô đeo trang sức đồng lấp lánh ở cổ, tay và chân. Tiếng lục lạc ngân khe khẽ theo mỗi bước đi nhẹ nhàng.

-Tôi tên là Điệp Tuyên. Tôi là Tể Nữ cho Thủy thần hồ Tĩnh Dạ một trăm năm rồi.

Cô gái mỉm cười thân thiện nói.

-Anh đã ngủ suốt mười hai canh giờ. À... đây là trang phục cho anh. Bộ váy áo Tể Nữ không hợp với anh chút nào.

-...

-Sau khi anh thay trang phục tôi sẽ dẫn anh đến gặp Thủy Thần. Tôi nghĩ anh có vài điều cần phải giải thích với ngài.

-Cảm ơn cô.

Điệp Tuyên mỉm cười lui bước.

Khiết Thảo nhìn bộ trang phục khe buông một tiếng thở dài.

Chàng theo chân cô qua vô vàn dãy hành lang nối những ngôi nhà sàn trong thủy cung xây ngay cạnh hồ sen mênh mông bát ngát, cạnh rừng bạch mai bạc trắng một góc trời. Những mái ngói lưu ly xanh rêu cong vút hình thuyền chạm khắc long phụng được đỡ bởi những thân gỗ đen bóng vững chãi. Không gian lộng gió thoang thoảng hương sen thanh tao. Hai người đến ngôi nhà sàn trung tâm. Cô gái mỉm cười trấn an chàng.

-Anh đừng lo quá. Sẽ không sao đâu.

Chàng cúi đầu cảm ơn.

Thư phòng mang không khí lạnh lẽo dù các cửa sổ được mở toang ngập nắng, ánh sáng rực rỡ tỏa rạng khắp nơi từ ngọn lửa của nhiều cột đèn đồng. Hai chàng trai một đứng, một ngồi bên chiếc bàn đầy những cuộn giấy Mật Hương đặt trên bục cao cạnh vách gỗ giữa nhà ngược nhìn kẻ mới đến. Người đang đứng mỉm cười thân thiện thay lời chào. Người ngồi khoác trang phục trắng bạc nở nụ cười khinh mạn đầy mỉa mai trên gương mặt đẹp ma mị và lạnh như sương tuyết.

Thời gian nặng nề trôi qua.

-Thưa Thủy Thần...

Điệp Tuyên lên tiếng đầy lo lắng khi nhận thấy thái độ kỳ lạ của chủ nhân nhưng liền bị ánh mắt sắc lạnh ngắt lời. Cô nhanh chóng lùi sang bên. Người vừa được gọi là Thủy Thần chậm rãi đứng lên tiến đến chỗ

chàng. Tà áo choàng dài lướt trên sàn nhẹ lay. Màu trắng bạc của trang phục và hoa văn lấp lánh nhẹ rung. Tiếng kim loại va vào nhau nhẹ vang khe khẽ. Ngài hỏi, vẫn nụ cười khinh mạn cố hữu trên môi.

-Bộ tộc Thang Tuyền các người đầu óc có vấn đề hay sao mà lại dâng cho ta một Tể Nữ như thế này chứ?

-...

-Các người thật sự muốn biết thế nào là cơn thịnh nộ của Thủy thần hay sao mà dám trêu đùa ta như thế?

-...

-Các người muốn hứng chịu thêm vài năm hạn hán nữa phải không?

Giọng ngài nhẹ tênh, nhẹ như hơi thở nhưng lạnh băng, lạnh đến rợn người. Điệp Tuyền cùng chàng trai đang đứng khẽ cắn môi với vẻ mặt mang đầy bất an. Họ biết chủ nhân của mình đang nổi giận thật sự. Kế hoạch bắt Tể Nữ làm cô dâu tương lai của Thủy thần đã hoàn toàn sụp đổ khi ngài đích thân đi đón Khiết Thảo. Dù người được hiến tế có mang vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành thì đó vẫn là một chàng trai. Cơn giận của ngài đã phải nén lại suốt mười hai canh giờ và không thể kiềm chế được nữa.

-Xin Thủy thần tha tội cho bộ tộc. Tất cả những việc này là do một mình tôi gây ra. Tất cả tội lỗi sẽ do một mình tôi gánh chịu nên xin ngài đừng trừng phạt bộ tộc Thang Tuyền thêm nữa, đừng gây ra hạn hán thêm nữa.

Chàng quỳ xuống, cúi đầu thành khẩn cầu xin. Nguyên nhân của sự hoán đổi được kể lại. Ngài nhìn chàng với ánh mắt không chút xót thương.

-Người đứng là kẻ rất yêu thương em gái nhưng... lại quá ích kỷ với bộ tộc của mình.

Câu nói của ngài vang lên cùng lúc với sợi xích nước trong suốt lấp lánh ánh lửa quấn quanh người Khiết Thảo. Ngài vẫy nhẹ tay, những sợi xích siết chặt hơn. Chúng tách ra thành muôn ngàn sợi mảnh như tơ cắt vào da thịt chàng. Từng giọt máu nhỏ tí tách xuống sàn gỗ. Máu loang loáng đọng vũng, ánh màu lửa, ánh màu nắng. Chàng nở nụ cười thanh thản trên gương mặt bình yên. Ánh mắt không tồn tại vẻ đau đớn, khổ sở hay oán hận. Biểu cảm đó như “thêm dầu vào lửa” cho cơn giận của ngài.

-Người có vẻ chẳng hề hối hận việc mình làm?

-Tôi đi vào chỗ chết vì những người mình yêu thương thì có gì phải hối hận.

Chàng mỉm cười nhìn ngài. Những giọt máu vẫn tí tách rơi.

-Người có vẻ chẳng hề oán trách ta vì những đau đớn này?

-Tôi phạm tội bất kính với thần linh và bị trừng phạt thì có gì phải oán trách...

-...

-Có oán trách chẳng là những lỗi lầm mình không gây ra mà phải gánh chịu hậu quả, thậm chí phải mất mạng vì cơn giận dữ quá mức của thần linh.

Chàng lại cười. Nụ cười rất nhạt. Những vết thương sâu hơn, máu rơi nhiều hơn.

-Người muốn thách thức ta sao?

-Tôi không dám thách thức ngài.

Thủy thần bật cười. Tiếng cười vang vọng khắp không gian trầm mặc.

-Không dám thách thức ta...

-...

-Không dám thách thức ta mà vừa rồi người bóng gió chỉ trích rằng ta vì giận một kẻ xâm phạm vùng nước thiêng mà xử tội cả tộc Thang Tuyền bằng một trận hạn hán làm không biết bao nhiêu sinh linh thiệt mạng

...

-...

-Người giỏi lắm.

Ngài bước đến cạnh chàng đang quỳ giữa vũng máu, chậm rãi đưa cánh tay kéo gương mặt mang vẻ đẹp bằng thanh thuần khiết hướng thẳng vào mình. Đôi mắt nâu trầm trong suốt của chàng tĩnh lặng bình yên như mặt hồ mùa thu nhưng vẫn toát lên vẻ cương nghị khác thường. Ánh mắt chàng xoáy thẳng vào ngài.

-Người thật sự giỏi lắm.

Ngài bật cười thú vị rồi lùi một bước.

Những sợi nước mảnh như tơ tan ra hòa vào dòng máu chảy tràn trên sàn gỗ. Làn hơi nước trong không khí ngưng tụ thành muôn ngàn hạt băng li ti lơ lửng, chúng kết vào nhau thành những mũi băng sắc lạnh như dao. Chỉ một cái vẩy tay. Những mũi băng đồng loạt lao đến cắt mạnh vào cơ thể đã hứng đầy những vết thương. Chàng cắn môi để tiếng hét không bật ra. Máu trong người chàng gần như đã chảy hết và đọng vũng trên sàn. Cơ đau đi đến giới hạn. Chàng ngã xuống, người nhuộm đầy máu.

-Mạc Tàn. Dọn dẹp chỗ này đi.

Ngài lạnh lùng gọi. Chàng trai đang đứng cạnh Diệp Tuyên nhanh chóng bước đến cởi áo choàng quấn quanh người chàng rồi đưa đi. Cô cũng âm thầm bước theo.

Ngài đứng giữa thư phòng vắng lặng. Ánh mắt xa xăm vô định.

Vũng máu đã tan biến như chưa hề tồn tại, chỉ còn lại những giọt máu đỏ tươi thấm lấm tẩm trên bộ y phục trắng bạc nhẹ lay trong gió.

4. Chương 3

... — 3 — ...

.

Thủy Tọa Đình hình ngũ giác với mái vút cong yên tĩnh nằm giữa hồ sen bốn bề gió lộng. Hương hoa tao nhã khẽ đưa trong không khí thanh tịnh buổi sớm mai. Thủy thần ngồi trên những tấm nệm nhung phủ khắp sàn, lưng dựa vào thành gỗ. Bàn tay ngài hững hờ cầm bình rượu bách thảo. Vẻ đẹp hư ảo chất chứa đầy phiền muộn. Ngài lơ đãng xoay xoay ngón tay kéo muôn vàn hạt sương đêm đọng trên những đóa sen đến trước mặt mình. Những giọt nước trong suốt lơ lửng hòa vào nhau tạo thành tấm thảm nhẹ uốn lượn. Trên tấm thảm nước ẩn hiện gương mặt thiếu nữ nhan sắc khuynh thành đang mỉm cười hạnh phúc bên cạnh một chàng trai anh tuấn.

-Thưa Thủy Thần...

Mạc Tàn bay lướt trên những đóa sen qua mặt hồ rồi nhẹ nhàng đáp xuống Thủy Tọa Đình.

-Chuyện gì?

-Mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi.

Thủy thần rời bước. Tấm thảm nước vẫn nhẹ nhàng uốn lượn. Mạc Tàn khẽ lắc đầu khi nhìn thấy gương mặt hai người thấp thoáng trên làn nước.

Đứng trên thềm thư phòng là Diệp Tuyên và một cô gái vận trang phục màu thanh thủy. Mái tóc nâu ánh màu đồng bóng mượt như suối xô xuống ngang lưng được cài trăm bạc cấn ngọc lục bảo trong suốt. Làn tóc mai phủ lòa xòa ôm sát gương mặt làm đường nét dung mạo trở nên mềm mại nữ tính. Chiếc áo dài tay cùng tà váy chấm gót tôn thêm sự uyển chuyển thướt tha. Hoa văn kỷ hà, chim muôn hoa lá cách điệu được dệt thêu tinh xảo, thanh nhã uốn lượn quanh thân bộ y phục. Trang sức bạc mà cô gái đeo lấp lánh ánh ngũ sắc trong nắng, đặc biệt là chiếc vòng chạm nổi hình Hỏa Phụng.

-Cũng không tệ.

Ngài miễn cưỡng buông lời bình phẩm. Đôi mắt thâm trầm băng lãnh ánh lên tia nhìn kỳ lạ trong khoảnh khắc.

-Thủy Thần... ngài đừng chà đạp lên cố gắng của mọi người như vậy chứ?

Điệp Tuyền nói về hờn giận.

-Người muốn ta nói thế nào đây? Trầm trồ khen ngợi tác phẩm của người là một tuyệt thế mỹ nhân sao?

-Nhưng ít ra ngài cũng khen ngợi một chút để động viên tinh thần mọi người chứ. Đã thức cả đêm cơ mà.

-Nên chấp nhận thực tế đi. Dù cho tài hóa trang của người có cao siêu hơn nữa thì nhìn thế nào cậu ta vẫn là một chàng trai.

-Bởi vì ngài đã biết trước rằng tôi là một chàng trai.

Khiết Thảo nói nhẹ nhàng với nụ cười không rõ cảm xúc. Ngài nhìn chàng cười nhạt rồi vẫy tay bảo ọi người lui ra. Chỉ còn hai người đứng trên thềm nhà lộng gió.

-Ta sẽ không xin lỗi vì chuyện xảy ra, cũng không cảm ơn vì điều hôm nay người làm. Tất cả đều là trách nhiệm và bổn phận của người.

-...

-Người đã chấp nhận hy sinh cho bộ tộc thay em gái mình thì cả cuộc đời này người là người của ta, phải tuyệt đối chấp hành mệnh lệnh của ta cho dù có mất mạng.

Ngài nói chậm rãi với ánh mắt sắc lạnh.

-Người hiểu chứ?

-...

-...

-Tôi hiểu, thưa Thủy Thần.

Chàng nhẹ cúi đầu theo cách thức của một Mỵ Nương. Mái tóc chàng nhẹ bay theo làn gió, óng ánh như tơ trời được dệt nên từ bàn tay Chúc Nữ trong nắng bình minh. Vô vàn cánh hoa bạch mai lả tả rơi trên thềm nhà bị gió cuốn bay vào khoảng không vô tận. Vài cánh hoa vương nhẹ trên mái tóc, trên tà áo hai người. Vườn bạch mai bạt ngàn nằm cạnh hồ sen bát ngát đang nở đầy hoa trắng. Màu trắng nhuộm bạc một khoảng trời. Màu trắng thuần khiết và trong sáng như băng tuyết, như vẻ đẹp của những người mang dòng máu được sự.

-Ngài thích màu trắng lắm phải không?

-Việc ấy không liên quan đến người.

Khúc nhạc giao hòa của tiếng sáo, tiếng đàn, tiếng trống rộn ràng vang vọng. Đoàn khách không mời của Thủy cung đã đến ngoài bến sông. Trên chiếc thuyền dẫn đầu, người con gái có vẻ đẹp tươi tắn như hoa xuân, rực rỡ như những đóa hoàng mai mỉm cười vẫy tay với Thủy Thần. Bộ y phục màu vàng nhạt dệt thêu hoa văn tinh tế nhẹ nhàng uốn lượn theo gió. Mái tóc đen sóng đen tuyền tung bay. Thuyền chưa cập bến, cô gái đã lướt qua mặt nước đến ôm chầm lấy ngài mặc những ánh nhìn bất hảo xung quanh. Ngài gượng cười gở tay nàng.

-Em rảnh rồi đến thăm ta bao nhiêu ngày đây?

-Em mới đến anh đã có ý đuổi về hay sao mà hỏi như thế?

-Ta chỉ muốn biết để chuẩn bị đón tiếp em cho chu đáo thôi.

Ngài mỉm cười nắm lấy tay chàng, vẻ mặt hạnh phúc.

-Đây là Khiết Thảo, chị dâu của em. Còn đây là Hoàng Lạc, em họ ta.

Cô gái nhìn chàng với ánh mắt xúc xức không che đậy.

-Hai người vẫn chưa chính thức thành hôn cơ mà. Cô ấy chưa phải là chị dâu của em.

-...

-...

-Phải hay không phải chỉ là vấn đề thời gian và cách nhìn của mọi người mà thôi. Nếu Hoàng Lạc Thần Nữ đã nói là không phải thì theo nàng là không phải.

Chàng nói dịu dàng và hòa nhã. Ngài ngẩn tiếng cười bật ra.

Cả ba theo những con đường lát đá ra vườn bạch mai. Cỏ xanh non mượt mà trải thảm nền đất vương đầy những cánh hoa rơi. Ngôi nhà sàn xinh xắn dành để đón khách, thường trà nếp mình dưới những tán bạch mai già cổ trở đầy hoa trắng trên nền lá xanh non mơn mơn. Giữa nhà là bếp lửa đã được nhóm. Những tấm nệm nhung phủ trên sàn quanh chiếc bàn tròn thấp. Điệp Tuyền cùng vài cung nữ đang cẩn thận nấu nước pha trà và bày những đĩa bánh.

Ngài đỡ tay chàng khi bước lên những bậc thang. Nàng bực tức nhìn cảnh hai người tình tứ, thân mật từ phía sau.

Canh trà diễn ra khá êm thấm. Chàng hoàn toàn bình thản trước những lời bóng gió xỏ xiêng đầy khinh miệt của nàng về thân phận thấp hèn của người phàm so với thần linh, mặc dù chàng là một được sư. Chàng dễ dàng vượt qua mọi vấn đề bàn luận nhờ kiến thức sâu rộng và sự giúp đỡ khéo léo của Điệp Tuyền ngay bên cạnh. Thủy thần thấy nhẹ nhõm đôi chút khi có hy vọng thoát khỏi kiếp nạn đang treo lơ lửng trên đầu. Những cô dâu giả mạo trước xuất thân từ Thủy tộc và chưa ai vượt qua thử thách của Hoàng Lạc buộc ngài phải chọn một Tể Nữ.

Và sự lựa chọn lần này xem chừng sáng suốt.

-Nàng và Hoàng Lạc trò chuyện vui vẻ. Ta phải đi giải quyết công việc với Mạc Tần.

Ngài nói khi thấy anh vừa đến. Chàng và nàng mỉm cười cúi đầu chào.

Khi ngài đã biến mất trong màu trắng của rừng mai, Hoàng Lạc cho tất cả cung nhân rời khỏi. Nàng lặng lẽ bước ra thềm nhà, bàn tay ngọc ngà vin nhẹ một cành hoa. Nàng nhìn chàng với ánh mắt kỳ lạ. Nụ cười đầy toan tính khế nở trên môi. Giọng nói trong vắt cất lên nhẹ nhàng.

-Cô thấy rừng bạch mai này có đẹp không?

-Rừng bạch mai rất đẹp.

Chàng mỉm cười. Nàng từ tốn buông nhẹ từng câu chữ.

-Ai cũng bảo rừng mai rất đẹp. Rừng mai nở hoa quanh năm vì Thủy cung chỉ có duy nhất mùa xuân. Thủy cung lúc nào cũng ngập trong màu trắng của hoa mai... giống như...

-...

-Giống như... tâm trí Thủy thần lúc nào cũng chìm ngập trong hình ảnh của Bạch Hy.

Nàng khẽ buông một tiếng thở dài buồn bã nhưng ánh mắt xoáy vào chàng như muốn xuyên thấu mọi suy nghĩ. Nét xao động lướt qua đôi mắt chàng rất nhanh rồi tan biến. Chàng lại mỉm cười trong im lặng.

-Cô có vẻ bình thản đối với chuyện này? Chắc cô đã biết rất rõ?

Nàng lên tiếng sau một lúc âm thầm dò xét từng biểu cảm trên gương mặt chàng.

-Tôi không thể biết rõ việc này bằng Hoàng Lạc Thần Nữ và tôi cũng không cảm thấy sự việc quan trọng đến mức mình phải biết rõ ngay lúc này.

-...

-Thần Nữ cũng biết tôi là một Tể Nữ được bộ tộc Thang Tuyền dâng cho Thủy thần chưa đầy một tháng, nhưng trong thời gian ngắn ngủi sống nơi đây, tôi may mắn được Thủy thần yêu thương và vinh hạnh được

ngài chọn làm thê tử. Tôi là một người phạm mà được sánh duyên cùng thần linh thì còn hạnh phúc nào hơn.

-...

-Tôi không dám đòi hỏi nhiều, cũng không có tham vọng xóa đi tất cả hoài niệm của ngài về tình duyên trước hay thấu hiểu ngài trong một thời gian ngắn nên...

-...

-Tôi sẽ chờ.

-...

-Tôi sẽ chờ đến khi Thủy thần tự nói ra tất cả, chờ đến khi ngài hoàn toàn và tuyệt đối chấp nhận tôi.

Chàng chậm rãi trả lời vẻ thành thật. Nàng nhìn chàng gần như kinh ngạc rồi bật cười.

-Chờ... Cô chờ sao?

-..

-Cô có thật là thê tử của Thủy thần không? Cô nhìn phu quân mình ngày đêm tưởng nhớ một người phụ nữ khác mà không có cảm giác gì sao?

-...

-Cô có nghĩ ngày mình chờ đợi sẽ không bao giờ đến?

Chàng mỉm cười bình thản như có như không.

-Tôi có nghĩ...

-...

-Nên tôi sẽ chờ.

Thời gian lặng lẽ trôi.

-Khi yêu một người, thật khó mà quên được. Nếu ai đã dễ dàng quên đi người mình yêu, thì kẻ đó có đáng để ta yêu hay không?

Gió xuân dịu dàng thổi. Những cánh hoa bạch mai lả tả rơi.

Gió thổi...

Hoa rơi...

.

.Mai Mơ

Loài hoa bạch mai trong truyện chính là mai mơ hay người Huế gọi là bạch mai, tuyết mai hoặc hàn mai (danh pháp khoa học hai phần: *Prunus mume*) là một loài thuộc chi Mận mơ (*Prunus*) có nguồn gốc châu Á. Loài cây này có nguồn gốc từ miền Nam Trung Quốc (lưu vực sông Dương Tử), sau này lan sang Nhật Bản, Triều Tiên. Nó được trồng để lấy quả và hoa. Mơ là loài cận chủng với hạnh (mơ châu Âu - *Prunus armeniaca*)

Loài mai mơ trong truyện này không phải là loài hoa mai vàng hay hoàng mai (danh pháp khoa học hai phần: *Ochna integerrima*) là tên gọi của một loài thực vật có hoa thuộc họ Mai (*Ochnaceae*). Loài hoa này được trưng bày phổ biến ở miền Nam Việt Nam vào dịp Tết Nguyên Đán

Ở Việt Nam, mai mơ mọc nhiều ở vùng Tây Bắc (Sơn La, Điện Biên, Lai Châu, Lào Cai) và vùng rừng núi quanh chùa Hương Tích (Mỹ Đức, Hà Nội). Về đặc điểm hoa, loại hoa trắng (bạch mai) thường phổ biến hơn loại hoa đỏ (hồng mai). Về đặc điểm quả, mơ được chia thành nhiều loại như: mơ đào, mơ nứa, mơ bồ hóng, mơ chấm son, mơ Vân Nam... Ở làng Đông Mỹ (Thanh Trì, Hà Nội) có giống mơ hoa và quả thường kết từng đôi gọi là Song Mai.

Trong ẩm thực, nước xi rô làm từ mơ ngâm đường là thứ đồ uống khá thông dụng trong mùa hè ở miền Bắc Việt Nam, còn có một số loại rượu mùi khá nổi tiếng làm từ quả mơ như: Rượu mơ Núi Tản, Rượu mơ Yên Tử, Rượu mơ Hương Tích... Mơ muối và mứt mơ là dạng mơ khô gọi là ô mai hay xí muối.

Rượu mơ gồm có hai loại là rượu mơ chín và rượu mơ xanh hay còn gọi bằng cái tên hết sức thi vị “thanh mai tửu”. Rượu mơ chín uống có vị ngon, hơi ngọt còn rượu mơ xanh lại hơi chát, hơi chua và mùi nồng, “bốc” hơn. “Thanh mai tửu” nổi tiếng bởi vẻ đẹp thanh tao của nó. Các danh sĩ thời xưa thường thưởng ngoạn ngắm trăng với rượu thanh mai.

5. Chương 4

... — 4 — ...

.

Bóng đêm trải lên Thủy cung không khí giá lạnh cô liêu. Nền trời nhuộm màu đen thẫm lấp lánh ánh sao. Vầng trăng dát bạc mang vẻ đẹp lạnh lùng rải những tia sáng mờ ảo qua song cửa gỗ. Trong căn phòng nhìn thẳng ra hồ sen, Khiết Thảo nằm trên giường với đôi mắt khép hờ và vẻ mặt mệt mỏi. Làm một người không phải mình suốt cả ngày đầu thể dễ dàng. Tiếng cạch nhẹ vang lên khi cánh cửa khẽ mở. Điệp Tuyên bước vào phòng. Cô đặt bình trà và đĩa bánh lên chiếc bàn cạnh bếp lửa đang tí tách reo vui, nói với vẻ cảm thông sâu sắc.

-Tôi biết việc này rất phiền phức nhưng anh chịu khó một chút. Chỉ vài ngày nữa Hoàng Lạc Thần Nữ đã rời khỏi đây rồi.

-...

-Tôi cũng thấy rất mệt mỏi nhưng nếu chúng ta không cố gắng thì Hoàng Lạc Thần Nữ sẽ về làm nữ chủ nhân của Thủy cung hồ Tĩnh Dạ. Tới lúc đó, không chỉ Thủy thần mà tất cả chúng ta đều sẽ sống không được, chết cũng không yên.

Điệp Tuyên thở hắt ra như muốn trút hết bực tức. Chàng khẽ cười đến ngồi vào tấm đệm cạnh cô trên sàn nhà. Ánh lửa bập bùng nhảy múa theo làn gió lạnh. Tiếng mở cửa lại vang lên. Mạc Tần bước vào phòng, tự nhiên ngồi xếp bằng uống trà. Mái tóc anh lòa xòa phủ ngang vai. Đôi mắt sáng ngời màu xám bạc phản chiếu ánh lửa. Anh nở nụ cười thân thiện nhưng luôn ẩn hiện nét ranh mãnh.

-Thủy thần bảo Khiết Thảo sang phòng của ngài.

Anh nói với chàng sau khi đã uống hết bình trà do Điệp Tuyên pha. Ánh nhìn và nụ cười trở nên khó đoán, anh vỗ vai chàng.

-À... cậu giỏi thật đấy. Không biết chuyện gì hết mà đối đáp chẳng chút sơ hở.

-Tôi chỉ may mắn thôi.

Chàng mỉm cười đặt tách trà xuống bàn rồi theo anh, vẫn giữ nguyên lớp hóa trang trên người.

Thủy cung về đêm càng trở nên kỳ ảo với những chiếc đèn lồng dạ bóng trên mặt nước lung linh. Những căn phòng cửa đóng im lìm lấp lánh ánh lửa qua phen trúc đan hình hoa lá. Từng làn gió se lạnh quét qua hành lang vắng vẻ. Chủ nhân Thủy cung không thích ồn ào nên dù khách đến cũng chẳng có yến tiệc. Sự tĩnh lặng và trầm mặc vẫn như ngày thường.

-Mạc Tần... tôi có thể hỏi anh một việc không?

Giọng chàng đều đều không biểu cảm. Anh khẽ gật đầu.

-Thật ra Thủy thần và Bạch Hy Thần Nữ là quan hệ như thế nào?

Anh phì cười nhìn chàng. Giọng nói pha chút bông đùa.

-Sao cậu không hỏi thẳng Thủy Thần?

-Tôi làm như anh nói thì có khác nào chọc thẳng vào tổ ong chứ. Ai lại muốn cơ thể mình đầy những vết thương.

-Ay da... thật ra Thủy thần không tàn nhẫn và độc ác như vậy đâu. Ngài chỉ xử tội cậu và tha cho cả bộ tộc Thang Tuyền còn gì. Không có trận hạn hán hay lũ lụt nào xảy ra vì tội “dâng nhầm Tế Nữ” mà.

-Anh đang cố lảng tránh câu hỏi của tôi phải không?

Chàng nhìn thẳng vào mắt anh với nét mặt bình thản. Trong bóng tối, vẻ đẹp thuần khiết với nụ cười rất nhẹ trở nên mong manh và mờ ảo như bị che khuất bởi màn sương bạc.

Nụ cười giống như một lời đe dọa.

Mạc Tàn chợt giật mình. Linh cảm cho anh biết không nên đùa giỡn với một được sư, hậu duệ của những người được lựa chọn từ thời khai hoang lập quốc. Họ có thể thấu hiểu được cảm giác của kẻ khác dù là đau đớn, khổ sở... hay hạnh phúc, vui mừng... Họ được tổ tiên Bách Việt ban tặng quyền năng chữa trị, đồng nghĩa với việc chi phối cả thể xác lẫn tâm hồn kẻ khác. Họ là những người đặc biệt không kém gì pháp sư hay tiên tri. Anh không phải thần linh mà chỉ là á thần nên vẫn chịu ảnh hưởng của năng lực này.

-Thôi được rồi. Tôi sẽ kể cho cậu nghe nhưng cậu phải cẩn thận đấy. Thủy thần không cho phép người ngoài xen vào hay bàn đến chuyện riêng tư của ngài.

Câu chuyện nhẹ nhàng cất lên.

-Bạch Hy Thần Nữ là chị ruột của Hoàng Lạc Thần Nữ, là vị thần cai quản tinh linh hoa bạch mai. Nữ thần là người đoan trang hiền dịu, khí chất cao quý, ai gặp cũng yêu thương.

-...

-Mọi người tin rằng Thủy thần yêu Bạch Hy sâu đậm đến mức đã trồng cả một rừng hoa mai trắng cạnh Thủy cung để ngài cảm thấy ngày đêm đều được gần nữ thần. Tuy nhiên, việc đó vẫn không làm nằng động lòng dù hai người là anh em họ thân thiết với nhau từ thuở nhỏ.

-...

-Sự thật là Nữ thần đã yêu một người khác... và người đó cũng là bạn thân của Thủy thần. Người đã cứu mạng ngài trong một trận chiến với Yêu Tộc từ thời Văn Lang vừa lập quốc. Người đang cai quản núi Trường Phong... Lâm Nguyên Sơn Thần.

-...

-Đã có một trận chiến xảy ra giữa Thủy thần và Sơn thần. Ngài chiến thắng nhưng đó chỉ là cách thức giúp vơi bớt nỗi đau trong tim và bảo toàn danh dự. Thần Nữ vẫn chọn Sơn Thần. Mọi việc được dàn xếp êm đẹp vì dù sao cũng là người trong nhà. Đến giờ đã trải qua mấy trăm năm nhưng ba người vẫn không thể thân thiết như trước.

Mạc Tàn kết thúc câu chuyện bằng một tiếng thở dài.

Khiết Thảo trầm ngâm nhìn ánh trăng bạc lung linh đầy nước.

6. Chương 5

... — 5 — ...

.

Chàng tỉnh dậy trên tràng kỷ khi tiếng gà râm rạn vang vọng. Khoảng không ngoài cửa sổ vẫn dày đặc màn đêm. Ánh sáng nhạt nhòa tỏa ra từ những hòn than hồng trên bếp làm khung cảnh thêm phần cô tịch. Nơi

chiếc giường bên cạnh, ngài chìm trong giấc ngủ yên bình, hơi thở đều đặn thả vào hư không. Đêm qua, ngài gọi chàng đến chỉ để diễn tròn một vở tuồng. Chàng ngồi im, lặng lẽ ngắm nhìn vị Thủy thần của bộ tộc Thang Tuyền. Khi say giấc, dù là một kẻ lạnh lùng bằng giá cũng mang vẻ mặt hiền hòa vô tội.

Tất cả những chuyện đã xảy ra lướt qua tâm trí chàng như một giấc mơ.

Chân trời phía đông những đám mây trắng dần ửng hồng. Làn không khí buổi sớm mai thanh tịnh và trong lành mang theo hương hoa ulla vào phòng. Chàng rời khỏi giường đến chỗ ngài, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại. Nhưng hành động quan tâm đó làm ngài giật mình thức giấc. Theo phản xạ tự vệ, ngài kéo mạnh tay chàng, giằng cả thân người mang vóc dáng thư sinh xuống giường. Ngài lạnh lùng hỏi về tra khảo.

-Người đang định làm gì?

-Ngài quá đa nghi rồi. Tôi là một người phạm làm sao có khả năng tổn hại thần linh.

Chàng nói rất bình thản khi nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của ngài.

-Không thể xem thường những được sư như người.

Ngài khẽ cười, chưa kịp thả tay ra thì cửa phòng bật mở. Mạc Tần bối rối cúi đầu khi kéo tay Điệp Tuyền vẫn đang ngơ ngác.

-Chúng thần xin lỗi. Chúng thần sẽ lui ra ngay...

-Mạc Tần.

Thủy thần đánh giọng. Anh và cô vội vàng quỳ sụp xuống.

Chàng khẽ nhú mày. Ngài thả tay chàng rời khỏi giường.

-Được rồi. Cả hai đứng lên đi.

Giọng ngài nhẹ nhàng hơn. Ngài ngồi xuống tấm đệm cạnh bếp lửa vừa được thổi lên, vuốt ngược làn tóc phủ lòa xòa trước mặt và nhìn chàng đang bị Điệp Tuyền hành hạ với nhiều dụng cụ hóa trang. Ngài bắt giấc cười nhạt nói với mọi người.

-Ta vừa nghĩ ra một cách có thể nhanh chóng tiến bước Hoàng Lạc.

Mặt trời đã lên đến ngọn tre nhưng những cành bạch mai trong rừng vẫn đọng đầy sương đêm lấp lánh. Làn gió nhẹ thoang thoảng hương bạch mai thanh khiết. Từng giọt sương long lanh trong nắng ánh màu cầu vồng như những viên ngọc dạ quang xinh đẹp. Bướm ong dập dờn bay lượn lại thêm tiếng chim riu rít líu lo. Sự kết hợp hài hòa của âm thanh và hương sắc làm khung cảnh thần tiên càng thêm thơ mộng. Hoàng Lạc lướt nhẹ bước chân trên nền cỏ ẩm, về mặt khó chịu nói với Điệp Tuyền.

-Sao các người không báo cho ta sớm hơn?

-Dạ thưa, lúc đó người đang ngủ nên nô tỳ không dám gọi.

-Hai người ấy đã chờ ta bao lâu rồi?

-Dạ thưa, đã gần một canh giờ.

Hoàng Lạc bước nhanh hơn. Khi nhìn mái ngói lưu ly cong vút của Mai Trà Đình thấp thoáng qua những cành mai, nàng chợt khựng lại bởi tiếng cười khúc khích vang khe khẽ. Nàng chậm chậm đến bên một gốc mai cao cách hiên nhà không xa để nhìn rõ hơn. Trong ngôi nhà cửa mở toang vương đầy những cánh bạch mai trên sàn gỗ, ngài dịu dàng ôm chàng từ phía sau, cầm tựa lên bờ vai trần lưa thưa làn tóc phủ. Ngài cầm tay chàng, xoay xoay chiếc vòng bạc chạm nổi hình Hỏa Phụng. Ngài thì thầm điều gì rất khẽ vào tai chàng và cả hai cùng cười.

-Chiếc vòng đó...

Hoàng Lạc bỏ lửng câu hỏi nhìn Điệp Tuyền.

-Dạ thưa, chiếc vòng đó là vật đính ước giữa Thủy thần và Khiết Thảo. Ngài cũng đeo một chiếc vòng bạc chạm nổi hình Thủy Long...

-Ý ta là đó có phải chiếc vòng mà dì bảo anh Lãnh Hà tặng cho cô dâu tương lai không?

-Tất nhiên là phải rồi ạ.

Hoàng Lạc vịn tay vào một cành mai... lòng ngực đau thắt...

Những cánh hoa trắng lại lả tả rơi theo gió lạnh.

Trong lúc đó, một trong hai kẻ đang diễn cảnh thân mật ở Mai Trà Đình vô cùng khốn khổ chờ đợi Hoàng Lạc rời đi. Chàng dờ khóc dờ cười chịu đựng bộ dạng tóc tai rối bời, váy áo xộc xệch lại thêm nụ cười lạnh băng của Thủy thần ngay bên cạnh. Nhưng dù có khó chịu thế nào thì nét mặt bình thản và đôi mắt tĩnh lặng vẫn hiện hữu trên vẻ đẹp thuần khiết không tì vết.

-Hoàng Lạc vẫn chưa chịu đi sao? Thật là phiền phức quá.

Ngài thì thào trong hơi thở nhẹ.

-Có lẽ phải dùng tới cách này thôi.

Ngài vừa nói vừa vén những sợi tóc trên vai chàng rồi đặt lên làn da mịn như cánh hoa mai một nụ hôn. Chàng khẽ rung mình. Nụ hôn tiến lên phía cổ và dừng lại ở vành tai. Hơi thở nóng ấm phả nhẹ vào làn da trần làm chàng không thể điều khiển được nhịp tim đang tăng nhanh. Ngài bất ngờ xoay người chàng lại.

Bốn mắt xoáy vào nhau trong khoảnh khắc...

-Như thế này sẽ không ai nhận ra người là nam hay nữ.

Ngài vô cảm kéo mạnh chàng vào lòng, bàn tay vuốt nhẹ lên xuống tấm lưng trần phủ đầy mái tóc màu nâu đồng rồi kéo tuột dây yếm buộc quanh cổ. Đôi môi ngài vẫn lướt trên làn da mịn thấp thoáng những vết xăm hình thảo mộc. Ngài đỡ chàng nằm xuống những tấm nệm trên sàn. Nụ hôn trượt dần từ cổ xuống vai, xuống tấm vải yếm màu thanh thủy...

Bên gốc mai già, những cánh hoa trắng vẫn lả tả rơi thay cho những giọt nước mắt của Hoàng Lạc, vì lòng kiêu hãnh của một Nữ thần không cho phép nàng khóc trước mặt bất kỳ ai. Điệp Tuyền thì thào với nàng.

-Dạ thưa... chúng ta nên đi thôi. Lúc này đừng nên làm kẻ thứ ba xen vào...

-Thật quá đáng.

Nàng quay gót. Đôi mắt long lanh rướm lệ.

-Mời ta đến đây để trong thấy những cảnh này sao chứ.

-Dạ thưa... chắc vì chủ nhân đã chờ người lâu quá và nghĩ người không đến nên...

-Ta không đến thì họ cũng không được làm thế... giữa thanh thiên bạch nhật...

Nàng bước nhanh như bỏ chạy. Điệp Tuyền ngăn bản thân mỉm cười sung sướng.

-Dừng lại. Hoàng Lạc Thần Nữ đã đi rồi.

Chàng đành giọng khi ngài đang lần tay vào trong váy.

-Người đang sợ hãi...

Chất giọng trầm ấm thì thào bên tai chàng. Ngài nở nụ cười khinh mạn mỉa mai. Những ngón tay ngài luồn vào mái tóc mềm mại của chàng rồi lướt nhẹ lên từng đường nét trên gương mặt mảnh khảnh.

Chàng buông nắm tay vẫn đang siết chặt, chậm rãi áp đôi tay lên gương mặt ngài. Chàng nhìn thẳng vào mắt ngài, nở nụ cười mơ hồ kỳ lạ, giọng nói nhẹ nhàng bình thản.

-Những đóa hoa bạch mai đang nhìn ngài...

-...

-Đừng vậy bản tình yêu thiêng liêng của chính mình.

-...

-...

-Người đứng là không sợ chết.

Ngài bật cười đứng dậy chỉnh lại trang phục. Vóc dáng cô liêu mất hút trong màu trắng thanh khiết bạt ngàn.

Khiết Thảo nhìn theo, khe mỉm cười khi đưa tay nhặt một cánh bạch mai mỏng manh vương trên vạt áo.

-Ngài có yêu những đóa hoa mai không?

-...

-Hay ngài yêu thầm kẻ đang yêu những đóa hoa mai?

7. Chương 6

... — 6 — ...

.

Một ánh chớp nhá lên kèm theo tiếng sấm xé toạc sự tĩnh lặng của nền trời trong xanh. Từng đàn chim xao xác bay lên từ phía rừng mai với đôi cánh chấp chới ánh nắng. cơn mưa bất chợt kéo đến dù mặt trời vẫn rực rỡ chói chang. Cầu vồng lấp lánh sắc màu xuất hiện trong khoảnh khắc rồi tan biến cùng cơn mưa như chưa từng tồn tại. Vẻ lo lắng hiện rõ trên nét mặt mọi người. Không khí căng thẳng bao phủ khắp Thủy cung.

-Có chuyện gì vậy?

Chàng hỏi Điệp Tuyền đang lo lắng nhìn về hướng thư phòng.

-Thủy Hà Thần Nữ vừa gửi thư đến. Chắc lại là chuyện hôn nhân của Thủy thần.

Lát sau, ngài mang vẻ mặt lạnh như băng tuyết xuất hiện trên hành lang. Làn không khí giá buốt tỏa ra từ ngài đã xua tan cả ánh mặt trời. Những đám mây đen mù mịt cuộn loang rộng trên nền trời xanh thẳm thể hiện tâm trạng tồi tệ của chủ nhân Thủy cung. Những cơn gió mạnh gào thét giữa không trung từ bốn góc trời quét qua rừng bạch mai. cơn mưa đông kéo đến như thác đổ. Màn nước trắng xóa phủ ngập không gian. Muôn ngàn cánh mai trắng mỏng manh tả tơi trong mưa gió.

-Tháng sau, chúng ta sẽ đón Lễ Hội Cúng Trăng với cha mẹ ta ở hồ Yên Ba. Các người hãy chuẩn bị đi.

Nụ cười khinh mạn vẫn nở trên môi Thủy thần nhưng ánh mắt thấp thoáng nét cay đắng. Ngài bước ra ngoài rồi tan biến trong màu trắng hư ảo bất tận.

-Sao không cho người ta nghỉ ngơi gì hết vậy? Hoàng Lạc Thần Nữ mới rời khỏi có vài ngày thôi mà.

Điệp Tuyền thở dài chán ngán ngồi phịch xuống tấm nệm trên sàn gỗ. Chàng vẫn đắm đắm nhìn vào màn mưa cho đến khi Mạc Tần lên tiếng.

-Cậu không cần lo lắng đâu. Thủy thần vẫn thường như vậy khi có chuyện không vui. Cứ để ngài ấy yên tĩnh một mình...

-...

-Người cần quan tâm bây giờ là bản thân cậu đó.

-...

-Thụy Hà Thần Nữ bảo chúng ta đón Lễ Cúng Trăng cùng người chắc chắn là để kiểm tra con dâu tương lai rồi. Thông tin nhanh thế này là do Hoàng Lạc Thần Nữ chứ chẳng ai vào đây.

-...

-Lần này sẽ không dễ dàng đâu.

Anh nói về am tường. Cô cũng gật đầu đồng ý.

Cơn mưa càng lúc càng nặng hạt. Vô vàn hạt nước nhỏ li ti bị gió thổi tạt vào hiên nhà. Tiếng thở dài hòa với tiếng mưa...

Lạnh...

Ngày hôm sau, cơn mưa vẫn chưa ngớt hạt. Không khí giá buốt u ám của mùa đông theo muôn vàn hạt mưa lạnh lẽo ngự trị Thủy cung. Tiếng mưa đổ rào rào trên mái ngói lưu ly, trên mặt nước hồ sen, trên những cành bạch mai khăng khiu tới tấp... tạo thành một bản hòa ca tang thương phần nào khuấy động sự tĩnh lặng, trầm mặc và u tịch của không gian. Khiết Thảo từ sáng đã ngồi trong Tàng Thư Các với những cuộn giấy cổ về được học ghi chỉ chút chữ Khoa Đẩu nhưng đầu óc chàng lại lang thang với cơn mưa ngoài trời. Bao nhiêu lần chàng cầm cây viết bằng ống trúc với ngòi nhọn đã thấm mực là bấy nhiêu lần một tờ giấy Mật Hương bị phí hoài. Chàng gõ gõ những ngón tay lên bàn gỗ nhìn dòng nước mưa trong vắt đổ từ mái ngói xuống mặt hồ ngoài cửa sổ.

-Thật là... không thể tập trung được.

Chàng đứng bật dậy vẻ khó chịu đi tìm Điệp Tuyền. Chàng gặp cô đang vô tư cười đùa với những cung nữ trong bếp.

-Mọi người có thể lấy cho tôi một bình rượu, một cây sáo và cái gì che mưa được không?

-Anh cần những thứ đó để làm gì?

Cô ngạc nhiên nhìn chàng. Vẻ mặt chàng bình thản nhưng có chút gay gắt trong giọng nói.

-Tôi hy vọng có thể làm cho cơn mưa này ngừng lại. Tiếng mưa làm tôi không thể tập trung đọc sách được.

-À...

Điệp Tuyền kéo dài giọng vẻ hiểu biết rồi nhanh chóng làm theo. Cô thì thầm một mình khi nhìn chàng đi về phía rừng mai dưới màn mưa trắng xóa.

-Có vẻ như chuyện Mạc Tần nói là sự thật...

Chàng bước vào Mai Trà Đình khi ngài đang ngồi trầm tư bên bếp lửa. Bộ trang phục trắng bạc của ngài lấp lánh như phủ một lớp dạ quang. Không gian ẩm đậm rét buốt ngày mưa và vẻ mặt lạnh băng không cảm xúc của Thủy thần làm ngọn lửa nhỏ bé hiu hắt trở thành thứ duy nhất ấm áp. Chàng đặt bình rượu cạnh bếp rồi ngồi xuống. Ánh mắt ngài vẫn vô định dán chặt vào điệu nhảy kỳ lạ của ngọn lửa theo làn gió lạnh như kẻ vừa đến không tồn tại.

Thời gian ngưng đọng trong những hạt mưa rơi rào rạt ngoài thềm.

Tiếng mưa hòa với chất giọng trầm nhẹ không biểu cảm.

-Trời đã mưa gần hai ngày rồi.

-...

-Mọi vật cần mưa để duy trì cuộc sống, nhưng mưa quá nhiều cũng không phải là điều hay. Ví dụ như cây cỏ, thiếu nước chúng sẽ chết, nhưng quá nhiều nước chúng sẽ bị ngập úng và cũng chết.

Chàng vừa nói vừa cầm cần vào bình rượu mặc kệ cái liếc nhìn khó chịu của ngài.

-Thứ gì cũng có giới hạn của nó.

-...

-Tình yêu cũng không ngoại lệ.

Câu nói thốt ra bình thản đến hờ hững. Chàng bắt đầu uống rượu, không quan tâm đến những sợi nước rất mảnh ánh lên màu lửa đỏ đang lơ lửng xung quanh như lời đe dọa. Bình rượu vơi dần trong tĩnh lặng. Chàng đổ thêm một sừng nước sôi vào bình rồi rút cây sáo giắt nơi thắt lưng ra thổi.

Hơi rượu làm tiếng sáo thêm bay bổng du dương.

Khúc nhạc lúc tha thiết u sầu, lúc thâm trầm cay đắng, lúc nhẹ nhàng như lời thở than, lúc ai oán như tiếng hờn trách, lúc lại bi ai như những giọt nước mắt đang rơi... Nhưng tiếng sáo thần kỳ bị âm thanh hỗn tạp của gió táp mưa sa làm cho gãy vỡ đứt đoạn.

-Người đến đây làm gì? Đừng nói với ta chỉ để uống rượu và thổi sáo.

Ngài hỏi khi tiếng sáo đã ngừng, chỉ còn tiếng mưa đơn độc phủ ngập không gian.

Chàng im lặng nhìn ngài một lúc rồi lại thổi sáo.

Từng giọt âm thanh rơi vào không gian, thấm vào tâm hồn...

Nỗi tức giận đang dâng lên trong người nhưng ngài không thể ngăn tiếng sáo. Khúc nhạc như có sức mạnh vô hình mê hoặc người nghe. Ngài bất lực để tâm hồn bị tiếng sáo cuốn đi, vô thức cảm nhận nỗi lòng người thổi sáo. Những tâm sự không ai thấu hiểu, không thể tỏ bày...

Những tâm sự của chính ngài... nhưng lại không phải là ngài...

Tiếng mưa ngoài thềm vơi dần.

-Nhìn mưa tôi lại nhớ đến mẹ, đến Khiết Dược và người đó. Bởi vì những giọt mưa này mà tôi phải rời xa gia đình và người mình yêu thương.

Chàng nói với giọng ngà ngà say.

-Khi đến đây, những thứ tôi có là chiếc vòng tay của mẹ, chiếc túi thơm đựng trầu của khiết Dược và... nỗi nhớ về một cây sáo.

-...

-Cây sáo đang nằm đâu đó trong lòng hồ Tĩnh Dạ. Cây sáo mà chính tay cậu ấy chạm khắc cho tôi. Cây sáo kỷ niệm về tình yêu đơn phương vô vọng của tôi.

Chàng bật cười nhìn ngài qua ngọn lửa bập bùng trên bếp. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian như ngưng đọng lại. Vẻ đẹp thuần khiết và trong sáng của chàng trở nên mong lung qua bóng lửa liêu xiêu nhảy múa. Lần đầu tiên từ khi đến Thủy cung, vẻ đẹp bình thản và đôi mắt tĩnh lặng thấp thoáng nét buồn thăm nao lòng. Ngài nhìn chàng rất lâu. Toàn bộ tâm trí như bị hút vào đôi mắt nâu trầm trong như thủy tinh đang phản chiếu ánh lửa, cảm nhận sâu sắc nỗi đau đọng trong đáy mắt. Ngài bất giác muốn chạm vào chàng...

Chạm vào quá khứ của chính ngài... nhưng lại không phải là ngài...

-Chuyện tôi yêu một người con trai làm ngài ngạc nhiên sao?

-...

-Tôi không những yêu một người con trai mà cậu ấy còn là em rể của tôi nữa.

-...

-Hàn An.

Tiếng sáo lại diu dặt vang lên giữa không gian tĩnh lặng.

Mưa đã ngừng rơi từ khi nào. Từng giọt nước đọng trên mái ngói tí tách thả mình xuống nền đá rần lạnh lát dưới mặt đất cỏ mọc xanh rì. Những mảnh vỡ li ti của giọt nước bắn tung xòe rộng như một đóa hoa mong manh trong khoảnh khắc.

Những cánh bạch mai rũ nước rào rào sau cơn mưa đông.

Muôn vàn cánh hoa đắm nước lả tả rơi.

.

.Giấy Mật Hương

Giai thoại thứ nhất được kể trong sách Nam Phương Thảo Mộc Trạng của Kê Hàm, soạn năm 304: “ Mật hương chỉ làm bằng vỏ và lá của thứ cây có mùi mật. Giấy màu nâu. Nó có những vân hình trứng cá. Giấy rất thơm, bền và mềm. Khi thấm mực nó không bị mủn. Năm Thái Khang thứ 5 (đời Tấn, năm 284) sứ bộ La Mã dâng đến 30.000 tờ. Hoàng đế ban cho Đỗ Dự là Bình Nam tướng quân và Đan Dương hầu 10.000 tờ để viết Xuân thu thích lệ và Kinh truyện tập giải dâng lên vua. Nhưng Đỗ dự chết trước khi giấy được gửi đến. Theo chỉ dụ, giấy đó được ban cho gia đình.”

Lễ vật của sứ bộ và nhà buôn La Mã đem đến không phải xuất xứ từ đế quốc La Mã mà đến từ bán đảo Đông Dương (Hậu Hán thư nói rõ, phái bộ đến từ Nhật Nam, tức là Việt Nam khi bị nhà Hán chiếm và chia tách thành Giao Chỉ, Cửu Chân, Nhật Nam). Tên gọi cây mật hương đó là để chỉ cây Aquilaire Agalloche (tên tiếng Pháp), mà người ta vẫn thường sử dụng cả vỏ cây. Bản thảo cương mục của Lý Thời Trân (1518_1593) gọi cây này là cây Trầm Hương, được biết nó có mọc ở Việt Nam và Ấn Độ .

8. Chương 7

... — 7 — ...

.

-Tôi sẽ không bắt anh học nấu tất cả các món ăn nhưng những món ăn Thủy thần thích thì phải biết để phòng trường hợp Thủy Hà Thần Nữ kiểm tra. Ngoài ra, anh còn phải học dệt thêu, may vá... cả tằm trầu cũng phải học...

-...

-Anh cứ yên tâm. Tôi sẽ chỉ dạy anh một cách nhiệt tình mà. Anh nhất định sẽ trở thành cô dâu giả mạo hoàn hảo nhất của Thủy thần từ trước đến giờ. Một trăm năm trước, tôi đã được dạy rất bài bản những thứ này để trở thành Tế nữ. Tôi đã từng là Mỹ Nương của Tộc trưởng Thang Tuyền đấy...

Chàng gượng cười nhìn Điệp Tuyên, không nỡ phá hủy sự hào hứng và phấn khích thái quá của cô. Chàng đã phải ở trong bếp ba ngày nay và chẳng còn tâm trí để nghĩ ngợi hay oán trách. Làm bếp là cách hành hạ khủng khiếp hơn rất nhiều so với việc những sợi nước mỏng manh sắc lạnh cắt vào da thịt. Chàng nghĩ đến những loại bánh phải học cách làm mà kinh hoàng. Những cuốn được thư khó hiểu nhất cũng không rắc rối và phức tạp bằng chúng.

-Khiết Thảo. Đi sẵn với ta.

Chàng dừng tay nhào bột, ngược mắt nhìn người phát ra giọng nói lạnh băng ngoài cửa. Nét mặt Thủy thần vui hơn thường ngày.

-À... nhớ mang rượu theo.

Tà áo choàng trắng bạc nhanh chóng biến mất.

Trên sân cỏ xanh mượt vương đầy những cánh mai trắng, hai chú tuần mã đang thông thả gõ vó chờ đợi. Chàng đến gần chú ngựa có bộ lông màu nâu đồng bóng mượt. Nó có vẻ hiền lành và dễ làm quen, chỉ hí khe khe và ngoan ngoãn để chàng chạm vào. Chàng vuốt bộ lông trên thân nó rồi ôm lấy đầu vỗ nhẹ nhẹ. Nó lúc lắc đầu, chiếc bờm xù khỏe mạnh dợn bay lượn. Chàng khẽ mỉm cười.

-Khiết Thảo. Đi thôi.

Chàng cầm lấy bình rượu mà Điệp Tuyên đưa rồi vội vàng lên ngựa phi theo ngài. Cả hai theo con đường mòn nhỏ băng qua rừng bạch mai bạt ngàn. Những cánh mai rung rinh hai bên đường theo vó ngựa thả những cánh hoa trắng rợn ngợp không gian. Gió cuốn muôn vàn cánh hoa lên tầng không lấp lánh nắng.

Màu trắng bạc nhuộm nắng lung linh...

Là chiếc áo choàng của ngài tung bay trong gió... Là con bạch mã đang phi nước đại... Là rừng bạch mai nở đầy hoa xuân...

Tất cả hòa vào nhau nhạt nhòa hư ảo.

Cả hai dừng chân trên thảo nguyên mênh mông với thảm cỏ xanh mượt được đan dệt hài hòa những khóm hoa đại nhiều màu. Mặt hồ trước mắt hai người trong suốt và tĩnh lặng như gương soi bóng cánh rừng xanh thẳm bạt ngàn, cùng những ngọn núi trùng điệp thấp thoáng xa xa. Khung cảnh bao la hùng vĩ được tô thêm sắc thiên thanh trong vắt của nền trời ngập trong màu nắng dịu.

Chàng hỏi khi ngài xuống ngựa chỗ tán cây gần mặt hồ.

-Chúng ta không vào rừng sao?

-Vào đó làm gì. Ta muốn săn chim nước.

Ngài ngồi xuống thảm cỏ nhìn đám lau sậy mọc ven bờ hồ và những đàn chim nước đang bơi lội. Từng làn gió nhẹ vờn mái tóc đen mượt buộc cao xõa xuống vai.

Chàng cho hai chú ngựa uống nước rồi để chúng tự do nhón nhợ gặm cỏ. Chàng nhìn xung quanh và nhận ra một điều kỳ lạ. Thảm cỏ và cánh rừng phía bên trái chàng giống y bên phải. Đó dường như là hình ảnh phản chiếu qua một tấm gương khổng lồ giáp ranh trời đất. Chàng lần bước đến chỗ giống nhau đó và đứng phải một tấm chắn vô hình. Chàng bước theo bức tường bằng cảm nhận của bàn tay cho đến khi ngài lên tiếng.

-Đó là ranh giới giữa vùng đất của Thủy cung và làn nước hồ Tĩnh Dạ.

Ngài vẫy nhẹ tay. Ảo ảnh qua ranh giới nhẹ rung. Đồng cỏ, cánh rừng, mặt hồ, bầu trời... đều biến mất thay vào là toàn cảnh lòng hồ Tĩnh Dạ với những ngọn núi nhấp nhô, những cánh đồng rong xanh uốn lượn theo dòng nước trong suốt, những đàn cá rục rờ sắc màu bơi lội tung tăng... Thế giới kỳ ảo sống động của loài thủy sinh chìm ngập trong ánh sáng xanh dịu mơ hồ của nắng xuyên qua làn nước.

Chàng ngấm khung cảnh một lúc rồi thử chạm tay vào làn nước đứng sững trước mặt. Tấm màn lay động lấp lánh ánh nắng. Bàn tay chàng dễ dàng xuyên qua và ngập trong dòng nước mát lạnh. Một con cá chép vẩy vàng óng ánh bơi đến vờn quanh tay chàng. Nó nhìn chàng chăm chăm rồi ngoe nguẩy đuôi quét lên những ngón tay của vị khách lạ. Chàng khẽ cười khi nó cắn cắn vào làn da mình. Bất ngờ, nó ngoạm một cú thật mạnh vào ngón tay trở. Chàng rút tay lại.

-Mạc Tần. Đừng đùa nữa.

Ngài đánh giọng, đã đứng cạnh chàng từ lúc nào.

Con cá vàng nhép nhép miệng như cười rồi quẫy đuôi nhảy qua làn nước. Mạc Tần xuất hiện trong khoảnh khắc. Anh cúi chào Thủy thần và nhe răng cười với chàng.

-Người đưa cây sáo mà ta bảo tìm cho Khiết Thảo đi.

Ngài nói về bình thần.

Chàng nhận cây sáo nâu bóng chạm khắc hoa văn thảo mộc rất tinh xảo từ tay anh, cúi đầu cảm ơn. Bàn tay chàng siết nhẹ cây sáo. Đôi mắt ánh lên nét hạnh phúc vui mừng như gặp lại cố nhân tri kỷ.

Anh xong việc lại hòa vào làn nước bằng nguyên thể là chú cá chép vàng.

-Người thổi một khúc nhạc xem cây sáo còn dùng được không. Nó đã ngâm nước khá lâu rồi.

Ngài nói rồi im lặng nghe tiếng sáo du dương cất lên. Âm thanh trầm bổng hòa trong gió, trong nắng bay mãi lên không trung khoáng đạt bao la. Tiếng sáo vui vẻ rộn ràng, không u buồn trầm uất như ngày mưa

lần trước. Nhưng dù tiếng sáo là niềm hạnh phúc thì nó vẫn lẫn khuất đâu đó một lời oán thán bi ai... Một nỗi đau mơ hồ băng lạnh như sương khói...

-Cây sáo vẫn còn rất tốt.

Chàng mỉm cười.

-Người thổi sáo khi đã uống rượu nghe có vẻ hay hơn.

Ngài lạnh lùng bình luận rồi đứng dậy lấp tên vào chiếc nỏ mang theo. Ngài cười nhạt ném một viên sỏi về phía hồ. Hòn sỏi trượt trên mặt nước. Mỗi điểm chạm là một tiếng nổ phát ra. Đàn chim nước bay tứ tán vào không trung. Vô vàn chấm đen dày đặc xuất hiện trên nền trời xanh thẳm. Mũi tên lao vút lên cao cắm phập vào chấm đen xa nhất. Chú chim đáng thương chao cánh rơi ào xuống hồ. Cột nước bắn lên từ chỗ con mồi cuốn lấy nó đưa vào bờ.

-Ngài là một Thủy thần sao lại phải nhọc công sử dụng tên nỏ làm gì?

Chàng hỏi khi rút mũi tên khỏi cánh chú chim nước có bộ lông trắng xám.

-Người là một đạo sư nên không thích thấy cảnh giết chóc đúng không?

Ngài cười nhạt, vừa nói vừa lấp mũi tên mới. Đôi mắt ngài tập trung vào bầy chim nước đang quần đảo trên cao. Mũi tên lao đi và một chấm đen rơi xuống. Vết thương của chú chim mới vẫn ở trên đôi cánh. Mũi tên thứ ba, thứ tư rồi thứ năm liên tục được thu lại vẫn cắm trên đôi cánh. Ngài hạ chiếc nỏ xuống. Ánh mắt nhìn xa xăm về phía hồ nước. Âm thanh xao xác chìm dần vào yên tĩnh. Từng làn gió lướt qua mặt hồ thổi tung mái tóc đen huyền như trời đêm, thổi tung tà áo choàng trắng bạc lấp lánh nắng.

Giọng nói của ngài đều đều không biểu cảm.

-Mấy trăm năm trước, sức mạnh trấn định thế giới được tạo ra từ thời Thủy Tổ phụ Kinh Dương Vương bị phân chia và trở nên yếu đi. Một nửa sức mạnh bảo vệ Tổ mẫu Âu Cơ cùng năm mươi con lập ra Văn Lang quốc, nửa còn lại theo Tổ phụ Lạc Long Quân bảo vệ Thủy Văn Lang. Chính lúc này quyền năng hắc ám của Yêu tộc và Quỷ tộc cùng những thế lực chống đối trong thần linh bị phong ấn đã có cơ hội trỗi dậy.

-...

-Có rất nhiều trận chiến đẫm máu xảy ra trong hơn hai mươi năm. Những pháp thuật tà ác ngoài sức tưởng tượng vẫn luôn bị cấm kỵ được sử dụng. Con người chết, ma quỷ chết và cả thần linh cũng chết. Thần linh chết khi họ bị tước mất pháp thuật – thứ đồng nghĩa với sự bất tử.

-...

-Ta vẫn còn nhớ rất rõ trận chiến với Yêu tộc ở Lăng Xương. Đó là một cái bẫy hoàn hảo và tinh tế đáng khâm phục. Nó đã tước mất toàn bộ pháp thuật của thần linh tham gia. Thần linh trở thành những con người bình thường phải sử dụng tên nỏ và đao kiếm. Ta trở thành một kẻ yếu ớt, cơ thể bị đầy những vết thương. Lần đầu tiên, ta biết thế nào là đau đớn và lần duy nhất, ta mang ơn kẻ khác... kẻ đã đỡ mũi kiếm chí mạng cho ta...

Giọng nói của ngài chợt trầm lắng.

-Lâm Nguyên Sơn Thần...

Ngài vẫy tay. Những sợi nước mỏng manh vươn lên từ mặt hồ cuốn vào nhau giữa không trung. Chúng tạo thành tấm màn nước phản chiếu ánh mặt trời lấp lánh. Tấm màn trôi lơ lửng đến trước mặt ngài và xuất hiện hình ảnh một đôi uyên ương trên đó. Vẻ đẹp của hai người là vẻ đẹp của thần linh. Vẻ đẹp hội tụ những điều cao quý thánh thiện.

Ngài mỉm cười thật nhẹ, không cao ngạo, không lạnh lùng mà dịu dàng ấm áp.

-Họ đẹp đôi quá phải không?

Ngài vẫn không nhìn chàng. Chàng khẽ cười không trả lời.

Không gian tĩnh lặng bao la, lãng đãng mùi hương rất dễ chịu của hoa cỏ thảo nguyên và rừng thông. Tiếng sáo lại nhẹ nhàng cất lên hòa với tiếng gió bay qua mặt hồ, lướt trên đồng cỏ rồi mất hút trong vạt rừng xanh thẳm.

Những cánh hoa dại lặng lẽ bay vào nắng.

9. Chương 8

... — 8 — ...

Con thuyền lướt nhẹ trên mặt hồ trong xanh in bóng nền trời bất tận. Xung quanh thuyền là khung cảnh trùng điệp những núi đá vôi hình thù kỳ dị đan cài, xếp chồng, nối tiếp nhau như một mê cung trôi nổi bồng bềnh trên mặt nước. Phủ trùm lên màu trắng thuần khiết của đá là thảm xanh cây cỏ, đặc biệt là những loài cỏ thụ cành lá xum xuê, vươn dài chùm rễ quấn chặt vào vách núi dựng đứng cheo leo. Những thác nước trắng xóa không thấy đỉnh đổ dọc theo vách đá từ trên cao, phủ lên không gian một màn sương bạc lơ lửng do toàn bộ nước đã hóa hơi khi chưa chạm mặt hồ.

Con thuyền trôi vào đường hầm phía dưới một ngọn núi cao hình vòm. Không khí lạnh lẽo mang đầy hơi nước tỏa ra từ các vách đá lấp lánh lân tinh. Muôn vòm khối thạch nhũ treo lơ lửng trên cao được chiếu sáng bởi ánh nắng yếu ớt, nhìn giống như một bàn chông khổng lồ sẵn sàng đổ sụp. Ánh sáng le lói cuối đường hầm dần hiện rõ. Con thuyền vượt qua cổng đá cuối cùng rồi chìm vào màn sương trắng mênh mông của nhiều thác nước. Thấp thoáng phía trên màn sương, vô vàn cánh chim yến chao lượn dưới bầu trời trong xanh cao rộng.

Thủy cung hồ Yên Ba hiện ra giữa khung cảnh mờ mờ ảo ảo, vừa thực vừa hư.

Đó là một ốc đảo xanh rì màu tre với những ngôi nhà sàn cũng bằng tre nứa rất dân dã dựng trên thảm cỏ mượt. Chúng được nối với nhau bằng những con đường lát đá phiến. Các khóm hoa được trồng khéo léo và chăm sóc cẩn thận đang khoe sắc rực rỡ giữa khung cảnh đầy hơi sương. Muôn ngàn bướm ong tung tăng bay lượn. Những chiếc cầu bằng tre nâu bóng được trang trí tay vịn tinh tế, nối ốc đảo với những thủy động lớn nhỏ khoét sâu vào lòng núi đá cao thấp xa gần. Khung cảnh là một bức tranh bị áp đảo bởi sắc xanh lục mát lạnh và bình yên được phủ màn sương bạc bằng lãng nhạ nhòa.

-Bình tĩnh... Bình tĩnh... Bình tĩnh...

Điệp Tuyên lẩm nhẩm với chính mình, đi qua đi lại trên thuyền.

-Điệp Tuyên à. Cô đứng yên có được không. Cô làm người khác nhức đầu quá. Nhìn thấy khung cảnh hùng vĩ cùng đường sợ hãi kêu la như con nít vậy chứ.

Mạc Tàn nói với nụ cười trên tức. Điệp Tuyên liếc anh bằng ánh mắt ai oán.

Chàng khẽ cười vén làn tóc mai phủ lòa xòa trước trán đang chằm vào mắt, cảm thấy bình tâm hơn. Sự lạc quan của người bên cạnh giúp chàng thêm can đảm đối mặt với thử thách cuối cùng, một việc còn khó khăn hơn mò kim đáy bể và mọi cố gắng có thể chỉ như đã tròng xe cát. Đó là nói dối hai trong những thần linh hùng mạnh và quyền năng nhất Văn Lang: Thủy Hà Thần Nữ và Lãnh Nham Sơn Thần.

Lãnh Nham Sơn Thần cai trị vùng núi Ngũ Lĩnh, một trong những vùng núi linh thiêng nhất có từ thời Thủy Tổ phụ Kinh Dương Vương và Thủy Tổ mẫu Long Nữ bình định bốn phương lập nên Xích Quỷ ở phía Nam hồ Động Đình, tiền thân của Văn Lang. Lãnh Nham Sơn Thần là một trong những công thần khai quốc quan trọng nhất.

Thủy Hà Thần Nữ được nhân dân suy tôn là Thủy Tinh Động Đình Ngọc Nữ Mỵ Nương, là con gái của Tổ phụ Lạc Long Quân và Tổ mẫu Âu Cơ, là một trong ba chị em Thượng Thủy Thánh Mẫu, Mẹ của các dòng nước, cai quản tất cả mọi thứ liên quan đến nước ở Nhân gian của người Bách Việt.

Và chàng chỉ được biết sự thật này khi đã ở trên thuyền đến hồ Yên Ba.

Thuyền cập bến.

Trên thảm cỏ, luồng hơi nước nhạt nhòa đột ngột cuộn xoáy vào nhau dày đặc đến mức không nhìn rõ cảnh vật. Nhưng chỉ một khắc, chúng tan ra. Người phụ nữ vận váy áo trắng bạc thêu hoa văn kỷ hà, phong vân thủy ba cách điệu xuất hiện trong màn sương mờ ảo. Mái tóc đen mượt óng ánh của bà quấn cao cài trâm bạc cấn ngọc lục bảo lấp lánh. Bà chỉ khoảng ba mươi, phong thái cao quý, vẻ đẹp thanh thoát tao nhã nhưng đôi mắt lại toát lên vẻ sắc sảo và quyết đoán. Vẻ đẹp của bà là sự kết hợp hoàn hảo giữa mềm mại và cứng rắn, ấm áp và lạnh lùng, già dặn và trẻ trung... là sự thể hiện tuyệt diệu bản chất của dòng nước. Phía sau bà là bốn cô gái dung nhan diễm lệ mặc trang phục lam nhạt mỉm cười thân thiện.

-Đây là con dâu tương lai của mẹ phải không?

Bà nở nụ cười như hoa như ngọc, hỏi ngài với ánh mắt vui mừng.

-Dạ phải. Nàng tên là Ninh Khiết Thảo, là một được sư của tộc Thang Tuyền.

Thủy thần mỉm cười đáp lời. Chàng nhẹ nhàng cúi đầu chào. Bàn tay hai người đã nắm chặt vào nhau từ lúc nào.

-Khá lắm...

Bà khẽ nói và gật đầu. Ánh mắt bà nhìn chàng như đang ngắm một tạo vật kỳ diệu, vừa mãn nguyện, hạnh phúc lại vừa đau buồn, lo âu... Chàng lấy hết can đảm nhìn thẳng và đôi mắt đen huyền sâu thẳm thể hiện vô vàn cung bậc cảm xúc ấy và bất giác cảm thấy sợ hãi. Một nỗi sợ mơ hồ khó định thành lời, không rõ nguyên nhân. Bà mỉm cười thật hiền dịu, khẽ đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nâu đồng bóng mượt của chàng. Giọng bà rất khẽ, chỉ vừa đủ nghe.

-Khả năng trang điểm của Diệp Tuyền đã tiến bộ rất nhiều.

Bà nắm lấy tay trái của chàng, ánh mắt dịu dàng nhìn chiếc vòng bạc chạm khắc hình Hỏa Phụng thật lâu rồi nói.

-Chiếc vòng này thật là hợp với con. Ta rất vui khi nhìn thấy con đeo nó.

Bà quay sang nhìn ngài vẻ nghiêm khắc.

-Lãnh Hà! Con đừng đeo chiếc vòng giả mạo đó nữa. Con không thấy rằng nó rất ngớ ngẩn khi phối thành cặp với chiếc vòng Khiết Thảo đang đeo hay sao?

-Con đeo nó cũng bởi vì mẹ không đưa chiếc vòng thật cho con mà thôi. Mẹ không thấy rằng chỉ có Khiết Thảo đeo vòng đính ước mà con không đeo thì rất ngớ ngẩn hay sao?

-Mẹ đã nói là đến thời điểm thích hợp thì con sẽ có được nó rồi mà.

-Nhưng...

-Đừng cãi lời mẹ.

Thủy Hà Thần Nữ danh giọng. Chiếc vòng bạc chạm khắc hình Thủy Long trên tay trái ngài lập tức tan thành muôn ngàn hạt nước nhỏ li ti lơ lửng. Chúng nhanh chóng tan vào không khí mờ nhạt hơi sương xung quanh. Thần Nữ mỉm cười hài lòng trước thái độ không cam tâm của ngài. Bà nắm lấy tay chàng kéo đi, vẻ vui tươi thể hiện trong lời kể về bữa tiệc đã được chuẩn bị để đón mừng cô dâu mới. Chàng nhìn ngài thật nhanh rồi vội vàng bước theo bà. Những kẻ đi sau không giấu được sự ngạc nhiên đến ngỡ ngàng trong đôi mắt.

Mặt hồ tĩnh lặng. Sương khói nhạt nhòa.

.

.Tứ Phủ, Tứ Pháp

Dựa theo tín ngưỡng thờ Mẫu của người Việt, tức thờ Tam Tòa Tứ Phủ, còn Tứ Pháp Vân – Vũ – Lô – Điện là bốn vị nhiên thần được thờ để cầu đảo mong mưa thuận gió hòa. Có thể dễ dàng đọc những truyền

thuyết về các Thánh Mẫu trên internet. Trong truyện, Tứ Pháp là Thần Vương cai quản, giống vai trò Thiên Lô, còn Tứ Phủ cai quản Nhân giới và Âm giới thuộc tầng Đất được hiểu như sau.

-Thiên Phủ của Thượng Thiên Thánh Mẫu, quản con người khi sống, Liễu Hạnh My Nương kế ngôi, con gái út của Thượng Thiên Thánh Mẫu

-Địa Phủ/ Âm Phủ của Thượng Địa Thánh Mẫu, quản con người khi chết, U Linh thần nữ tại vị

- Thủy Phủ của Thượng Thủy Thánh Mẫu, quản sông biển gió mưa... ba con gái của Lạc Long Quân tại vị

1. Thủy Tinh Động Đình Ngọc Nữ My Nương

2. Hoàng Ba Đoan Khiết My Nương

3. Tam Giang My Nương

-Lâm Phủ của Thượng Ngàn Thánh Mẫu, quản rừng núi đất đai... La Bình My Nương kế ngôi, con gái của Tản Viên và Ngọc Hoa.

10. Chương 9

... — 9 — ...

.

Đêm khuya buông xuống Thủy cung hồ Yên Ba sự tĩnh lặng hoang liêu. Làn hơi nước mờ ảo tựa như khói mây càng thêm lạnh lẽo. Chúng phủ ngợp không gian, lơ lửng ngoài cửa sổ chỉ chờ làn gió nhẹ sẽ đưa bước vào phòng. Bếp lửa hiu hắt than hồng dạ bóng vào tấm vách tre những hình thù kỳ dị như các vũ công nhảy múa trong lễ hội Cúng Trăng. Chốc lát, làn gió lạnh bên ngoài lại ùa vào phòng mang theo sương khói. Gió khẽ lay tấm màn trúc rung lên giai điệu du dương. Gió thổi bùng lên ngọn lửa lay lắt hơi tàn.

Khiết Thảo ngồi bên bếp lửa, chăm chăm nhìn những kỷ vật của mẹ và em gái trên tay. Rừng tre xanh thắm nơi đây gợi chàng nhớ đến những năm tháng sống cùng gia đình, bộ tộc. Mường Hoa Mễ cạnh dòng Thu Lã, cạnh hồ Tĩnh Dạ quanh năm suốt tháng xanh màu lũy tre. Tre gắn bó với cuộc sống con người Thang Tuyên như hình với bóng, như người một nhà, như bạn tri âm... Ngôi nhà sàn nhỏ, nơi trú ngụ của gia đình chàng cũng nằm dưới tán tre xanh. Chàng khẽ rót một hơi thở dài, lặng lẽ rút cây sáo thổi lên một làn điệu dân ca của quê hương.

Gió xào xạc rung khóm tre ngoài cửa sổ.

Thanh âm lá rơi chạm vào thềm nhà nghe mỏng manh như những sợi tơ tằm.

-Người nhớ nhà phải không?

Câu hỏi vang lên rất khẽ khi chàng ngừng khúc nhạc. Ngài đã vào phòng từ lúc nào. Vẻ mặt ngài chẳng biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt. Ngài vận y phục đơn giản, trang sức lễ nghi trên người đã được cởi bỏ. Mái tóc dài đen mượt buộc lờ mờ mại phủ xuống vai. Thoảng trong không khí mùi hương bạc hà thanh nhã.

Chàng không lên tiếng, chỉ khẽ cười gật đầu rồi cất những kỷ vật vào trong cặp váy.

-Mẹ ta có vẻ rất thích người.

Ngài nói khi đã ngồi đối diện chàng qua bếp lửa. Một thoáng bất mãn hiện trên gương mặt lạnh lùng. Ngài dựa người vào vách tre, ánh mắt vô định.

-Tôi chỉ may mắn thôi.

-Ta hy vọng người sẽ may mắn suốt thời gian ở đây.

Chàng giấu nụ cười khẽ nói.

-Thần nữ rất yêu thương ngài.

-...

-Những món ăn trong bữa tiệc chiều nay đều là những món ngài thích.

Ngài nhìn chàng, nói chậm rãi nhưng vẫn thấy rõ sự gay gắt.

-Nếu yêu thương ta đã không ép buộc chuyện hôn nhân. Mấy ngàn năm nay không có con dâu thì đã sao. Tự đứng lại buộc ta phải kết hôn trong vòng một năm nếu không sẽ phải lấy cô dâu mà mẹ chọn...

-...

-Thật là vô lý.

-Vô lý nhưng ngài vẫn phải nghe theo.

Chàng khẽ cười. Ngài nhìn chàng chột cười nhạt.

Những sợi nước trong suốt kết tinh từ hơi nước bất ngờ siết chặt lấy thân thể chàng. Những sợi nước lung linh ánh màu lửa đỏ. Một cơn gió mạnh lùa vào phòng cuốn theo làn hơi lạnh cùng những mảnh lá rơi lả tả trên sàn. Ngọn lửa trên bếp bùng cháy dữ dội. Một thoáng ngỡ ngàng hiện hữu trong đôi mắt chàng nhưng tan đi rất nhanh. Về mặt chàng vẫn giữ nguyên nét điềm nhiên, bình thản. Chàng nói với nụ cười rất khẽ trên môi.

-Nếu tôi bị thương sẽ không thể làm tròn nhiệm vụ.

-Vậy sao?

Ngài mỉm cười khinh mạn tiến về phía chàng rồi ngồi xuống bên cạnh. Ngài nhẹ nhàng đưa tay tháo dây trâm bạc duy nhất cài trên tóc chàng. Búi tóc được bới hờ hững xổ xuống. Ngài chậm rãi vuốt những lọn tóc nâu bóng mượt vào nếp. Bàn tay ngài dịu dàng di chuyển từ mái tóc đến những đường nét của gương mặt chàng. Những ngón tay từ tốn cảm nhận làn da mịn rồi dừng lại trên bờ môi mềm. Nụ cười ma mị vẫn ẩn hiện trên môi vị Thủy thần. Giọng nói của ngài nhẹ tênh, nhẹ như hơi thở khẽ sát tai chàng. Từng chữ được kéo dài lả lướt.

-Nhưng ta lại nghĩ khác...

-...

-Ta nghĩ nếu người bỗng nhiên gặp chuyện gì đó biết đâu sẽ dễ dàng hơn.

Đêm khuya yên tĩnh nghe rõ nhịp thở của cả hai.

Rất khẽ...

Rất êm...

Nhưng vẫn không giấu được sự rối loạn âm thầm.

Chàng nhìn thẳng vào mắt ngài, giọng nhẹ nhàng nhưng toát lên vẻ sắc lạnh.

-Làm chuyện này với người mình không yêu chẳng có ý nghĩa gì cả.

-...

-...

-Người nghĩ ta sẽ làm chuyện gì với người?

Ngài vừa nói xong liền bật cười. Tiếng cười tự nhiên đầy thú vị.

Chàng khẽ nhú mày, nén tiếng thở dài. Những sợi nước tan thành sương khói. Chàng đi đến bên giường lấy chiếc chậu đặt than dùng ủ ấm chăn nệm nửa canh giờ trước ra bếp. Chàng thêm than vào rồi đem về chỗ cũ. Chàng trải tấm nệm xếp gọn trong góc phòng ra sàn. Điệp Tuyền đã chuẩn bị nó cho chàng vì biết Thủy thần không quen ngủ cùng kẻ khác, huống chi chàng chỉ là người hầu. Những thân tre làm sàn thẳng

cứng, được xếp khít khao nhưng gió vẫn lùa khá lạnh, không khí lại đầy hơi nước khiến chàng bất giác hắt hơi. Chàng khẽ nói khi lần lượt thổi tắt những ngọn đèn khắp phòng.

-Ngài nên đi nghỉ khi chân nệm còn ấm. Đêm đã khuya lắm rồi.

Ngọn lửa trên bếp cùng những hòn than hồng trở thành thứ duy nhất tỏa sáng. Chàng đứng bên vách gần cửa sổ, nơi ánh sáng hiu hắt chỉ chạm đến một nửa. Vẻ đẹp thuần khiết và thanh nhã của người mang dòng máu được sư trong bóng tối càng nhân lên gấp bội. Vẻ đẹp trở nên mờ ảo khi màn hơi nước lã lạnh dâng đưa bước vào phòng. Làn gió lạnh khẽ đùa mái tóc lòa xòa buông dài. Ánh lửa lung linh động trong đôi mắt trong vắt.

Tiếng những giọt nước trong chiếc thủy khuê tí tách thả đều.

Từng giọt...

Từng giọt...

Âm thanh mỏng manh tan vào tĩnh lặng.

-Đôi lúc người thật ngớ ngẩn.

Ngài mỉm cười rất nhẹ sau khi nhìn chàng thật lâu. Nụ cười dịu dàng, ấm áp hiếm khi xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng, khinh mạn. Ngài đi đến chỗ chàng, nhìn thẳng vào mắt chàng.

-Người nên nhớ ta là Thủy thần.

-Tôi luôn nhớ điều đó.

-Vậy thì đi nghỉ thôi.

Ngài bước đi. Chàng vẫn đứng im.

Ngài ngồi xuống giường. Chàng vẫn ở chỗ cũ.

-Người không hiểu ta nói gì sao?

-...

-Người lên giường mà ngủ, chỉ cần đừng chạm đến ta là được. Nếu người bệnh, cả hai chúng ta sẽ rất phiền phức với mẹ.

-...

-Giường còn rất rộng và người cần giữ ấm là người, không phải ta.

Ngài điềm nhiên ngã lưng xuống giường nhắm mắt lại. Chàng đứng im một lúc rồi bước đến nằm cạnh, kéo chăn đắp cho cả hai. Chàng khẽ cười, không rõ là vì điều gì. Tiếng thì thầm rất nhẹ trong đêm.

-Ngài là mạng Thủy, tôi là mạng Mộc. Thủy – Mộc tương sinh nên mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp cả thôi.

Lá rơi xào xạc...

Gió thổi lạnh lùng...

Trăng sáng lung linh ...

11. Chương 10

... — 10 — ...

.

Không khí sớm cuối thu se lạnh. Cảnh vật nhạt nhòa mờ ảo trong sương đang dần hiện rõ cùng ánh bình minh thấp thoáng phía trời đông. Khiết Thảo nhẹ nhàng trở dậy, cố gắng không gây tiếng động mạnh đánh thức người nằm cạnh đang say giấc. Chàng khẽ cười khi nhìn vẻ mặt hiền hòa, bình yên của ngài. Chàng nhẹ nhàng kéo chăn đắp lại cho ngài. Trong khoảnh khắc, chàng bất giác muốn chạm vào gương mặt ngài, chạm vào mái tóc ngài... Bàn tay đưa ra rồi ngập ngừng dừng lại giữa không trung... Chàng phì cười. Nụ cười hòa tiếng thở dài thật khẽ. Bàn tay thu lại vuốt ngược làn tóc phủ lòa xòa trên gương mặt thuần khiết bằng thanh thoáng nét buồn bã trong đáy mắt.

Chàng đến bên máng nước bằng thân tre dẫn từ những con thác, để dòng nước trong ngần lạnh buốt vuốt ve làn da, để cảm giác tỉnh táo thư thái tràn ngập trong người. Vang trong không gian yên bình là tiếng nước róc rách, tiếng gió rì rào, tiếng chim riu rít... thanh âm hòa vào nhau tạo giai điệu vui tươi chào ngày mới. Chàng ngồi trước chiếc gương đồng, bắt đầu hóa trang theo cách mà Diệp Tuyên đã dạy. Từng lọn tóc được quấn lại, từng cái trâm được cài lên, từng chiếc vòng được mang vào... màu bạc lung linh, lấp lánh. Chàng thoa lên mặt và cổ loại phấn đặc biệt mà Diệp Tuyên đưa. Nó có thể làm vô hình những đường nét góc cạnh, làm biến mất những khiếm khuyết. Nhưng chỉ cần nơi thoa phấn chạm vào nước nóng mọi thứ sẽ lại như cũ. Chàng hóa trang xong, nhìn mình trong gương hồi lâu rồi nhìn ngài...

Ngoài thềm, những chiếc lá tre mảnh mai lả tả rơi.

Những chiếc lá héo khô tàn úa rơi về cội rất an nhàn thanh thản.

Chàng đứng trên thảm cỏ xanh mượt đọng đầy hơi sương, ngắm nhìn mọi vật dần thức tỉnh trong buổi sớm mai yên ả. Vầng dương nơi chân trời phía đông qua tấm màn sương mờ ảo như một lòng đỏ trứng khổng lồ nổi lên từ lòng hồ Yên Ba, ban đầu chỉ là hình bán nguyệt rồi dần tròn vành vạnh. Nắng mai vàng óng xuyên qua khoảng trống giữa những núi đá vôi đan cài tạo thành nhiều luồng sáng lớn. Chúng vô cùng ấm áp, rực rỡ. Ánh nắng trải vàng sáng loáng trên mặt hồ lung linh. Những hạt hơi nước lơ lửng trong không khí được soi chiếu bởi ánh nắng biến thành bụi li ti nhuộm màu hoàng kim lấp lánh...

-Khiết Thảo! Sao con lại ở đây một mình? Còn Lãnh Hà đâu?

Chàng nghe tiếng nói thanh tao phía sau liền quay lại. Thụy Hà Thần Nữ mỉm cười thân thiện và ấm áp nhìn chàng. Khiết Thảo cúi đầu chào rồi trả lời.

-Dạ thưa... Thủy thần vẫn còn ngủ. Con nghĩ cảnh bình minh ở đây rất đẹp nên muốn ngắm một lúc.

-À... con trai ta mỗi lần về đây đều ngủ dậy muộn.

Bà mỉm cười vẻ thú vị rồi nắm tay chàng bước đi.

-Ta muốn cho con xem một thứ.

Cả hai băng qua cầu tre nổi ốc đảo với thạch động gần nhất. Chàng bước theo thần nữ với tâm trạng đầy hoang mang, lo lắng. Bà vẫn nở nụ cười vui vẻ trên môi nhưng ánh mắt lại vô cùng khó đoán. Thạch động rộng mênh mông dưới vòm đá lấp lánh lân tinh. Muôn ngàn khối thạch nhũ tạo tác bởi bàn tay tuyệt diệu của thiên nhiên được chiếu sáng ánh lên sắc cầu vồng lung linh kỳ ảo. Gió lùa qua khe hở lớn nhỏ trên vách giúp không khí trong động lưu thông dễ dàng, lại kết hợp với tiếng suối róc rách tạo thành bản hòa ca kỳ lạ. Chàng theo chân bà đến chiếc hồ nhỏ giữa động nước trong xanh. Bên hồ là những khối pha lê lớn nhỏ nằm chồng chéo, đan cài lên nhau, dưới hồ cũng lấp lánh vật thể trong suốt xinh đẹp. Bà nói khi chạm tay vào khối pha lê lớn nhất cao hơn thân người, giọng bà đều đều không biểu cảm.

-Thượng Thủy Thánh Mẫu cai quản ba mươi sáu động tiên và mười hai cửa biển. Nơi đây là một trong ba mươi sáu động tiên vì chứa chiếc gương của kỷ ức, Niệm Thủy Kính.

-...

-Ta sẽ cho con xem vài hình ảnh của Lãnh Hà khi còn nhỏ.

Những hình ảnh hiện ra nơi khối pha lê trong suốt thể hiện một ngôi nhà sàn rất đẹp và rộng rãi trên bờ hồ phẳng lặng. Những ngọn núi trùng trùng điệp điệp thấp thoáng xa xa. Màu xanh bạt ngàn thanh bình của tre bao trùm không gian. Hai dáng người một nam một nữ xuất hiện trên thềm nhà đang nói cười vui vẻ.

Chàng trai phong thái uy nghiêm cao nhã, nụ cười ấm áp hùng dũng và có những nét rất giống ngài. Cô gái chính là Thụy Hà Thần Nữ.

-Đây là một góc của hồ Động Đình khi quốc hiệu còn là Xích Quỷ. Lúc đó ta đang mang thai Lãnh Hà chừng một năm.

-...

-Lãnh Nham lúc nào cũng ở cạnh chăm sóc cho ta, còn bây giờ ông ấy phải giải quyết quá nhiều việc nên đến Lễ Tế Nguyệt mà vẫn chưa về được.

Bà mỉm cười giải thích khi chàng chăm chú nhìn những hình ảnh trôi đi. Trong khối pha lê lại xuất hiện một cô gái mang vẻ đẹp thuần khiết, trong sáng và dịu dàng như ánh trăng mùa thu. Cô mặc trang phục màu xanh lục, áo cổ thuyền dài tay, váy xếp hoa xòe rộng đến gối thêu hoa văn tinh xảo. Mái tóc mềm mượt màu nâu đồng óng ánh buông dài. Trên tay cô là một bé trai xinh xắn, khẩu khinh. Đứa bé mỉm cười, vẫy vẫy hai cánh tay khi cô nựng nịu gương mặt và chơi đùa với nó.

-Người đó...

Chàng ngạc nhiên đến mức nói không nên lời khi nhìn kỹ gương mặt cô gái.

-Người đó là Thạch Diệp. Thủy Tổ của một trong ba dòng tộc được sự hiện nay. Cô ấy là học trò thứ năm, cũng là cuối cùng của Tổ Sư Được Học. Cô ấy đã chăm sóc ta và Lãnh Hà rất tốt. Tuy nhiên, cô ấy không muốn được phong thần, cũng không muốn hồi sinh chuyển kiếp nên hiện giờ đang sống ở cõi U Linh cùng với phu quân. Mấy trăm năm ta mới gặp họ một lần.

-...

-Con có rất nhiều nét giống cô ấy, cả vẻ đẹp, tính cách và phong thái.

-...

-Được sự của dòng tộc Thạch Diệp đúng là những người được lựa chọn.

Ánh mắt bà nhìn chàng thật kỳ lạ. Kỳ lạ đến mức chàng không biết phải phản ứng như thế nào. Chàng cố kiềm chế bản thân khỏi run khê khi luồng khí lạnh không biết từ đâu bất giác chạy dọc sống lưng. Chàng gương mặt mỉm cười, giữ nét bình tĩnh trên gương mặt và đôi mắt. Nụ cười vẫn nở trên môi bà, ấm áp hơn cả ánh bình minh, dịu nhẹ hơn cả đóa phù dung ngậm sương, hiền hòa hơn cả khúc hát ru của mẹ... nhưng vẫn làm chàng sợ hãi.

Hình ảnh lại trôi đi. Người thiếu niên xuất hiện có gương mặt anh tuấn, phong thái uy dũng, cao nhã nhưng thoáng nét tinh nghịch, trẻ con trong ánh mắt. Người ấy đang chạy trên mặt nước lung linh ánh nắng của hồ Động Đình. Những giọt nước trong vạt bắn tung lên tà áo trắng bạc, lên mái tóc đen huyền, lên gương mặt vui tươi...

-Lãnh Hà lúc còn nhỏ là một cậu bé rất hiếu động, rất hay trêu đùa người khác, nhất là những người nó thích và yêu quý. Mỗi khi anh chị em họ đến chơi nhà đều bị nó trêu chọc, có lần nó đã làm cho Hoàng Lạc khóc suốt cả ngày nên bị Lãnh Nham phạt rất nặng... Cả ta và Thạch Diệp đều phải đứng ra cầu xin ông ấy mới chịu tha cho thằng bé.

-...

-Vậy mà từ sau chuyện hôn nhân của Lâm Nguyên và Bạch Hy thì...

Thần nữ bỏ lửng câu nói, khê buông một tiếng thở dài buồn bã.

Thời gian lặng lẽ trôi. Suối nước êm đềm chảy. Sương bạc lãng đãng bay.

Lát sau, bà nhìn chàng mỉm cười rất dịu dàng.

-Nhưng nụ cười đang dần trở lại với Lãnh Hà. Tất cả là nhờ con.

Bà siết nhẹ bàn tay chàng rồi đặt vào đó một lọ nước nhỏ làm bằng thủy tinh. Chất lỏng tím thắm trong vạt bị một tia nắng xuyên qua ánh lên sắc cầu vồng lộng lẫy.

-Món quà này ta tặng cho con biết đâu sẽ có lúc cần dùng đến.

Thần nữ mỉm cười hiền từ. Bà lại quay nhìn những hình ảnh trên khối pha lê, tiếp tục kể cho chàng nghe những câu chuyện về ngài. Qua lời kể chàng có thể cảm nhận tình cảm yêu thương vô bờ bến, không thể diễn tả bằng lời trong trái tim Thần nữ. Người mẹ nào cũng yêu thương con mình, yêu thương hơn cả sinh mạng... Bà có thể làm tất cả chỉ để ngài được hạnh phúc, vui vẻ. Vậy mà ngài và chàng đang lừa dối bà. Nếu mọi việc bị phát hiện thì sự tổn thương này làm sao bù đắp.

Câu chuyện kết thúc và chàng chỉ nghe một nửa.

-Con có thể kể cho ta nghe về gia đình và tuổi thơ của con được không?

Câu hỏi làm chàng giật mình tỉnh khỏi những suy nghĩ rối như tơ đang vây lấy tâm trí. Bà đang mỉm cười nhìn chàng vẻ mong đợi và khích lệ. Chàng gượng cười tìm cách thoái thác.

-Dạ thưa... chuyện của con... chắc chẳng thú vị gì đâu ạ.

Bà nhìn sâu vào mắt chàng, khe buông một tiếng thở dài.

-Ta thật có lỗi.

-...

-Chuyện hôn nhân trong đời người con gái đôi khi chỉ có một lần, là chuyện vô cùng hệ trọng thể mà Lãnh Hà lại có thể qua loa đại khái như vậy. Con trai ta lúc nào cũng làm theo ý mình, đôi lúc rất tùy tiện.

-...

-Sau Lễ Tế Nguyệt, ta nhất định phải đem đủ sính lễ đến nhà con. Dù muộn nhưng vẫn hơn không. Con là người phàm không phải thần linh nhưng ta từng nói sẽ xem con dâu như con gái trong nhà nên nhất định phải làm việc này.

-...

-Con cứ yên tâm. Con sẽ không thiệt thòi gì đâu.

Chàng mỉm cười dịu dàng với vẻ cảm động trong đôi mắt nhưng toàn thân đã lạnh như cơn gió mùa đông, như làn sương khói đang băng lạnh trôi ngoài cửa động. Ngài và chàng đã tham gia vào một trò chơi không bao giờ có cơ hội thắng.

Những khối pha lê trong suốt soi bóng xuống hồ nước lung linh.

Gió nhẹ nhẹ thổi. Nước nhẹ nhẹ lay.

-Thưa Thánh Mẫu...

Giọng nói êm dịu của Tể nữ vang lên xa xa. Cô gái dung mạo thanh tú mặc váy áo lam nhạt nhanh nhẹn bước đến kính cẩn cúi đầu rồi nói tiếp.

-Thưa Thánh Mẫu, Lâm Nguyên Sơn Thần và Bạch Hy Thần Nữ vừa đến. Họ đang chờ người ở Thủy Trúc Đình.

Bà gật đầu hài lòng, đứng dậy nói với chàng. Nụ cười mơ hồ khe nở trên môi. Ánh mắt sắc sảo ánh lên nét thần bí.

-Chúng ta đi thôi. Để khách đợi lâu thật là không tốt.

-Dạ...

-Đã mười năm rồi ta mới gặp lại đôi uyên ương đó. Chẳng biết có thay đổi gì không?

Thần nữ cười hoan hỷ. Âm sắc phát ra vô cùng êm ái du dương. Nhưng tiếng cười làm nổi bất an lẫn khiếp sợ trong tâm trí chàng dâng lên gấp bội, cảm giác như lạc vào một mê cung phủ đầy sương khói.

.

12. Chương 11

... — 11 — ...

Thủy Trúc Đình mái lợp tranh đơn sơ được chống đỡ bởi những thân tre mọc mọc nhưng toát lên vẻ thanh bạch đậm nhã, hài hòa tuyệt diệu với cảnh sắc thanh bình của rừng tre soi bóng lên mặt hồ phẳng lặng. Những cơn gió thổi qua không trung khúc hát du dương cùng vũ điệu dịu dàng của muôn ngàn chiếc lá tre mảnh mai nhỏ nhắn. Thoang thoảng trong gió hương hoa ngọt ngào thuần khiết. Nắng vàng ấm áp đã làm tan phần nào màn sương khói nhạt nhòa, mang lại cho Thủy cung không khí trong lành tươi sáng.

Sau khi chào hỏi, Khiết Thảo ôn hòa tiếp chuyện Lâm Nguyên và Bạch Hy, hai vị thần mà chàng không hy vọng gặp gỡ trong hoàn cảnh này. Chàng ngồi đối diện với họ qua chiếc bàn gỗ trầm hương đặt những tách trà sen. Hai bên đều âm thầm quan sát những biểu hiện của nhau làm cho câu chuyện kém phần tự nhiên dù sự dò xét không hề mang ác ý. Chàng nhận thấy Bạch Hy thật xứng đáng với lời ca ngợi của Mạc Tần. Vẻ giản dị mà quý phái, băng thanh mà ấm áp, cao nhã mà gần gũi làm người khác cảm mến ngay từ cái nhìn đầu tiên. Còn Lâm Nguyên là vị nam thần mang chất hùng dũng, oai phong của đại ngàn nhưng nét cười lại phúc hậu, ấm áp và vô cùng chân thành. Khí chất đó dễ làm người khác đặt trọn niềm tin và có thể là cả trái tim.

Chàng khẽ cười nâng chén trà lên môi. Hương thơm thanh tao cùng vị đắng dịu nhạt chẳng xua được những cảm giác khó định thành lời, không dễ gọi tên đang lướt qua tâm trí làm cõi lòng bỗng dưng nặng trĩu xót xa. Chàng chợt nhíu mày khi ánh nhìn chạm phải một dáng người thấp thoáng bên kia hồ qua làn khói mỏng manh của tách trà. Chàng khẽ chớp mắt. Tấm áo choàng trắng bạc thấp thoáng sau những hàng tre xanh thẫm màu ngọc bích biến mất rất nhanh. Chàng nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn, bất giác mỉm cười buồn bã.

-Chắc là Lãnh Hà không đến rồi.

Thủy Hà thần nữ mỉm cười kỳ lạ. Bà nhìn Bạch Hy dịu dàng nói.

-Ta muốn nhờ con dẫn Khiết Thảo đi ngắm cảnh quanh đây có được không? Chị em gái đi với nhau thì dễ dàng tâm sự hơn.

-Dạ thưa, tất nhiên là được rồi ạ.

Bạch Hy khẽ cười đáp lời. Nàng ân cần cầm tay Khiết Thảo mời đứng dậy.

-Em sẽ dẫn chị đi thăm vài nơi rất thú vị.

Chàng hơi bất ngờ trước mọi việc nhưng vẫn vui vẻ mỉm cười cảm ơn và làm theo lời Thần nữ. Hai người rời khỏi Thủy Trúc Đình cùng vài cung nhân. Họ thông thả đi qua những chiếc cầu tre trúc bình dị nối các thủy động, qua những thác nước trắng xóa hơi sương. Bạch Hy hòa nhã kể về khung cảnh thần tiên hư ảo ở Yên Ba, không một lời nhắc đến chuyện ngày xưa. Khi tất cả đến hòn đảo thứ ba gồm những dãy núi đá xanh màu ngọc bích thì không gian chợt ấm áp hẳn lên. Chàng theo chân nàng băng qua đường hầm lấp lánh lân tinh với những khối thạch nhũ ánh vàng ánh bạc tí tách nhỏ nước. Họ bước lên những phiến đá ẩm ướt bị bào mòn trơn trượt lát qua dòng suối trong ngần tỏa khói mờ trắng lãng. Những viên cuội muôn hình muôn vẻ rực rỡ sắc màu trong làn nước óng ánh lung linh như những viên dạ minh châu làm khung cảnh thêm thần kỳ huyền ảo. Tất cả dừng bước trước thác nước trong vắt đổ từ vách đá bị che phủ bởi những làn hơi nước cuộn xoáy. Dòng nước dưới ánh nắng vàng mượt mà mềm mại như một dải lụa hoàng kim. Sắc cầu vồng phản chiếu bóng bệ uốn lượn trên làn khói mờ bay.

- Đây là suối nước nóng giúp cho dung mạo thêm yêu kiều diễm lệ.

Bạch Hy dịu dàng nắm tay chàng.

-Chị em gái chúng ta muốn giữ chặt phu quân thì phải cần đến những dược liệu thiên tạo như thế này. Chị nghĩ có phải không?

Nàng khẽ cười về mặt đường thẹn thùng. Chàng im lặng với nét cười bình thản trên môi nhưng tâm can vô cùng lo lắng. Và sự bất an của chàng nhanh chóng biến thành sự thật khi Bạch Hy quay sang nói với cung nhân.

-Các người hãy chuẩn bị mọi thứ như những lần trước ta cùng Hoàng Lạc đến đây. Ta và chị Khiết Thảo sẽ ngâm mình một chút.

Nàng nói xong rất tự nhiên để cung nữ cởi tấm áo ngoài. Khiết Thảo bối rối quay mặt đi. Chàng ngăn Tế nữ định giúp mình chuẩn bị, nhẹ giọng ôn hòa.

-Bạch Hy, chị cảm thấy trong người không được khỏe. Vậy nên...

-Chị đừng lo. Suối nước nóng có tác dụng trị liệu giúp tinh thần thư thái, cơ thể không còn mệt mỏi nữa.

-Đêm qua thời tiết giá lạnh, chị lại ngủ không đủ giấc. Nếu lúc này chị ngâm nước ấm hàn sẽ xâm nhập cơ thể. Chị cũng biết một chút y thuật nên hiểu rõ bản thân mà.

Bạch Hy nhìn chàng một lúc thở dài thất vọng.

-Đành để dịp khác vậy.

-Không cần phải như vậy đâu. Chị sẽ ra bên ngoài đợi em.

-Chỉ mình em tắm suối nước nóng thì chẳng thú vị gì cả.

-Chị thật có lỗi.

-Không sao đâu ạ. Nhưng em phải nhắc nhở anh Lân Hà chăm sóc chị thật kỹ mới được.

Nàng cười đầy ý nghĩa, chỉnh trang lại xiêm y rồi cùng chàng trở gót ra khỏi động. Sương khói vẫn lãnh đãng bay trong ánh sáng xanh dịu pha màu ảm đạm. Chàng bước lên những phiến đá qua suối ngay phía trước nàng. Khi mọi người đi đến giữa dòng, Bạch Hy bất ngờ trượt chân túm lấy vai chàng. Cả hai loạng choạng ngã nhào xuống nước. Chàng vội vàng chống tay đỡ lấy nàng nhưng lực ngã quá mạnh nên cả thân người chìm ngập trong suối. Dòng nước nóng bắn tung nhanh chóng xóa sạch lớp hóa trang trên mặt chàng.

-Khiết Thảo, chị không sao chứ?

-...

-Em xin lỗi. Em thật bất cẩn quá.

Bạch Hy thẳng thốt về hối lỗi. Các cung nữ cũng ồn ào hỏi han. Chàng chỉ có thể lấy khăn che mặt, nhanh chóng kéo mái tóc ướt dầm kín cổ và vai, giả vờ như đang lau nước. Chàng đứng dậy cúi đầu chỉnh trang váy áo ướt sũng nhưng thực chất để giấu đi gương mặt góc cạnh đã hiện rõ. Chàng nhận ra tay trái đang vô cùng đau nhức, hoàn toàn không thể cử động. Máu dần loang rộng nhuộm thẫm cánh tay áo màu thiên thanh. Mọi người hoảng sợ càng hoảng sợ hơn. Chàng khẽ cười trấn an, nhỏ nhẹ ôn hòa.

-Tôi không sao. Mọi người đừng quá lo lắng. Chỉ cần băng bó một chút là được rồi.

-...

-Chúng ta hãy nhanh trở về thôi.

-Nàng bị thương như thế mà bảo là không sao?

Thanh âm lạnh băng pha chút tức giận ngay bên cạnh chàng cùng lúc với tấm áo choàng trắng bạc trùm kín lên người từ đầu đến chân. Chàng chỉ kịp xoay lưng nhìn kẻ vừa đến một khắc thì cả thân người đã bị nhấc bổng lên. Thủy thần trầm giọng, khóe môi thoáng nét cười như có như không.

-Bạch Hy. Em bình thường rất cẩn thận chu đáo. Lần này sao lại vô ý gây họa như thế?

-...

-...

-Em thành thật xin lỗi.

Nàng nhìn thẳng vào mắt ngài, cúi đầu thành khẩn. Thủy thần chẳng nói thêm gì, lãnh đạm rời đi. Ngài ẵm chàng trên tay không có chút khó khăn trở ngại, bước chân vẫn rất mạnh mẽ vững vàng.

-Vết thương có nặng lắm không?

Ngài hỏi chàng với giọng nhẹ nhàng quan tâm chưa bao giờ xuất hiện. Trái tim chàng vô thức hẫng một nhịp.

-Không nặng lắm. Có lẽ là trật khớp khi đập vào đá.

-...

-...

-Có lạnh không?

-Một chút.

Chàng khẽ cười trả lời ngài. Thanh âm mong manh như sương. Nụ cười nhạt nhòa như khói. Nhưng ẩn trong tiếng nói nét cười là một niềm hạnh phúc ấm áp tựa nắng mai.

-Ta biết.

Ngài thì thầm nhẹ tênh như gió thoảng. Bước đi nhanh hơn. Vòng tay cũng siết chặt hơn. Cảm giác xót xa không sao ngăn lại dâng lên trong tâm trí như những mũi dao sắc lạnh.

Gió êm đêm thổi. Nắng nhàn nhạt rơi. Tre rì rào hát.

Hồ Yên Ba vẫn mờ mờ sương giăng, hư hư khói tỏa.

13. Chương 12

... — 12 — ...

.

Ngài ngồi trên những tấm nệm cạnh bếp lửa lách tách reo vui, tay nhắc chén trà nóng ấm vẫn đang tỏa khói du dương. Ngài thở dài dựa lưng vào vách tre, nhớ lúc Diệp Tuyên hoảng kinh chạy đến bẩm rằng Khiết Thảo và Bạch Hy đã đến suối nước nóng. Nếu ngài biết sớm một chút có sự đã không đến nỗi. Ngài đặt chén trà chỉ còn đọng vài giọt óng ánh phản chiếu bóng lửa sắp tàn xuống bàn gỗ, đôi mắt tĩnh lặng xa xăm nhìn chàng đang được Diệp Tuyên chăm sóc vết thương. Chàng đã cẩn thận chỉ dẫn cô những dược liệu và cách băng thuốc vì không muốn làm phiền dược thần của Thủy cung, cũng như tránh bại lộ thân phận.

-Xong rồi. Anh hãy nghỉ ngơi đi.

Diệp Tuyên vui tươi cười nói. Chàng ôn hòa nhã nhặn cảm ơn.

Khuê phòng vắng lặng khi Diệp Tuyên rời bước. Tiếng thở dài mênh mông bỗng dưng hòa cùng tiếng thủy khuê nhỏ nước.

Từng giọt...

Từng giọt...

Nghe náo nùng ai oán tựa lệ châu rơi.

Ngài đứng dậy đến bên cạnh chàng, chậm rãi đưa tay xem xét làn vải lụa trắng tinh đã băng kín vết thương. Những ngón tay dài mảnh khảnh lướt thật nhẹ thật êm rồi dừng lại khi chạm phải làn da mềm mại mịn

màng nơi cổ tay. Ngài bỗng dưng muốn siết chặt bàn tay trống rỗng đó trong tay mình. Siết chặt không bao giờ buông ra.

-Tôi không sao.

Chàng bình thần mỉm cười. Đôi mắt nâu trầm thắm thắm như mặt hồ phẳng lặng giữa đêm khuya nhìn thẳng vào ngài.

-Ta biết.

-...

-Ta chỉ lo kế hoạch vì vết thương này mà bất thành thôi.

Ngài cười nhạt thu tay. Thanh âm lãnh đạm nhẹ nhàng hòa cùng tiếng gió. Dáng người anh tuấn cao nhả nhanh chóng khuất sau cánh cửa trúc đan hoa được khép hờ.

Chàng hướng mắt nhìn ra cửa sổ, bất giác cảm thấy giá lạnh thấu tâm can.

Muôn ngàn lá tre mỏng manh rơi rụng.

Chàng bước xuống giường thêm củi vào bếp lửa sắp tàn để khuê phong tăng phần ấm áp nhưng động tác có chút khó khăn. Chàng ngồi xuống nệm, đưa tay rót một chén trà. Vài giọt nước nhỏ lách tách lên mặt gỗ, long lanh trong suốt như thủy tinh ánh lên sắc vàng héo úa. Vị đắng chát đọng lại nơi đầu lưỡi bờ môi chẳng chút dư âm thanh tao ngọt ngào như trà sen thường mang lại. Ngọn lửa đỏ rực như đóa hoa bung nở trong sương giá, yếu điệu lả lướt theo làn gió rét mướt, gửi vào không gian tĩnh lặng thê lương làn tro bụi mỏng manh màu xám lạnh.

-Sao nàng không ở trên giường nghỉ ngơi?

Thủy thần ân cần ôn nhu cầm tay chàng đỡ dậy. Phía sau ngài là cung nữ mang điểm tâm đang tỏa khói nghi ngút.

-Em cảm thấy hơi lạnh nên muốn sưởi ấm một chút.

Chàng cười nhẹ thì thầm. Ánh mắt dịu dàng yêu thương. Nhưng lòng ngực chợt nhói đau vô cớ khi tự hỏi vở tuồng này đến khi nào hạ màn.

Ngài gật đầu không nói gì, kéo chàng dựa vào người mình sát hơn một chút. Ngài dìu chàng ngồi xuống giường rồi quay sang bảo cung nữ vừa đặt khay gỗ lên chiếc bàn cạnh đó.

-Người mang đến đây thêm chậu than rồi lui ra.

Nàng vâng dạ nhanh chóng thi hành.

Cửa phòng khép lại. Sự tĩnh lặng tịch liêu lại phủ ngập không gian. Sự xa cách thênh thang lại xen giữa hai người.

Thời gian ngưng đọng trong từng nhịp thở nhẹ đều được gia công tỉ mỉ.

-Người chưa ăn gì phải không?

Ngài hỏi chàng. Âm sắc phát ra chậm rãi đến vô cảm.

-Dạ phải... Nhưng tôi không đói.

-Không đói cũng phải ăn một chút.

Ngài đặt khay gỗ trước mặt chàng. Từng hành động, từng lời nói, từng ánh mắt của ngài đều toát lên sự lãnh đạm cao ngạo của mệnh lệnh quyền uy.

Chàng bình thần cầm chiếc muỗng đồng được chế tác tinh xảo. Trên khay là chén cháo ngũ vị năm sắc màu đỏ đen xanh trắng vàng của những hạt đậu được trộn đều trong đó, lại thêm đĩa bánh quế cùng rất nhiều hoa quả. Chàng nén tiếng thở dài nhớ những ngày sống cùng gia đình, mỗi khi chàng hay Khiết Được cần tẩm bổ thì mẹ đều nấu món ăn này. Chàng múc một muỗng cháo đưa vào miệng. Mỹ vị thật là khác biệt quá nhiều.

Nhật.

Rất nhật.

Một món ăn ngoài hương vị còn có tình cảm chứa trong đó.

Ngài ngồi cách giường một khoảng, tay nâng chén trà âm thầm quan sát từng cử chỉ thiếu tự nhiên của chàng qua làn khói mờ tan.

-Người thuận tay trái phải không?

-Dạ phải.

Ngài đứng dậy bước đến ngồi xuống bên cạnh chàng, cầm lấy chiếc muống trong tay chàng. Ngài im lặng múc một muống cháo, từ tốn thổi nguội rồi đút cho chàng. Phong thái của ngài vô cùng nhàn nhã, vẻ mặt cũng không mang biểu cảm đặc biệt.

Chén trà mờ khói bị bỏ quên dần nguội lạnh vẫn chưa vơi một giọt.

Chén cháo thanh đạm gần cạn hết nhưng chàng vẫn muốn dùng thêm.

- Vết thương của người lâu hồi phục sẽ gây phiền phức cho ta. Vậy nên hãy cẩn thận một chút, đừng dùng tay trái làm bất cứ việc gì.

Ngài vừa nói vừa bốc vỏ mấy quả lê chi cho chàng, cũng không nhìn chàng một lần. Chàng chỉ gật đầu vâng dạ không nói thêm gì.

Ngoài thềm gió thổi lá rơi muôn phần nhàn vi thanh nhã.

Khi chàng đã dùng xong điểm tâm, ngài mang khay gỗ bước ra phòng ngoài, bỏ lại sau lưng câu nói nhẹ tênh.

-Ta sẽ tính nợ với người sau.

-...

-...

-Chuyện này là do ngài tự ý thôi mà.

Chàng cười nhẹ nói với chính mình khi nhìn tấm áo choàng trắng bạc hư ảo ẩn hiện qua bình phong thêu hình tre trúc cùng đôi chim yến chao cánh tự do giữa bầu trời cao rộng. Nhưng thanh âm khẽ khàng trong khuê phòng tĩnh lặng dù nhẹ nhàng đến thế nào cũng đã vô tình bay đến chỗ ngài. Và ngay lập tức có tiếng cười trầm vang lạnh lùng đáp lại.

-Khẩu khí khá lắm.

-...

-Người bị thương một cánh tay cảm thấy vẫn chưa đủ phải không?

Ngài cười nhạt kẻ sát gương mặt chàng, chất giọng nhẹ tênh thì thầm bên tai chàng. Những ngón tay thon mảnh của ngài luồn vào sợi tóc óng ánh màu nâu đồng vuốt thật nhẹ nhàng chậm rãi. Đôi hàng mi đen huyền cong rợp nhẹ hạ xuống suy tư.

Chàng liếc nhìn ngài. Nụ cười bình yên. Ánh mắt thanh thản. Vẻ đẹp thuần khiết và cao quý của dược sư rạng ngời mê hoặc.

-Nếu ngài thật sự muốn làm tôi bị thương thì tôi cũng không thể chống lệnh.

-...

-...

-Ta đang nghĩ sẽ làm người bị thương ở chỗ nào mới vừa lòng đây.

Những ngón tay của ngài nắn ná lướt trên môi chàng rồi hạ xuống chiếc cằm thanh tú, nhẹ nâng gương mặt chàng lên hướng thẳng về phía ngài. Chàng không phản kháng, không tránh né dù đôi tay đang siết chặt tầm chắn. Hai ánh nhìn tĩnh lặng chiếu thẳng vào nhau. Nhưng ẩn sâu trong đáy mắt bình thản là vô vàn cảm xúc rối loạn gào thét, dâng trào như cuồng phong bão táp.

Ngài bỏ tay xuống, lùi một bước. Chàng cúi mặt, đôi tay nắm chặt.

-Khiết Thảo. Con không sao chứ?

Thụy Hà Thần Nữ vừa vào phòng đã lên tiếng hỏi. Cử chỉ lời nói của bà vội vã lo lắng nhưng khí chất uy nghi cao nhã vẫn không chút mất đi. Theo sau bà là Lâm Nguyên và Bạch Hy.

-Dạ thưa, vết thương của con chẳng có gì nghiêm trọng đâu ạ.

Chàng đứng lên thi lễ từ tốn đáp lời. Nụ cười dịu dàng trên gương mặt thuần khiết bằng thanh thể hiện sự bình tĩnh đã trở lại trong tâm trí.

Thần nữ mỉm cười dịu hiền gật đầu rồi quay sang Thủy thần nghiêm giọng căn dặn.

-Con phải chăm sóc Khiết Thảo cho tốt, có biết không?

Ngài choàng tay qua người chàng, ôn nhu chậm rãi.

-Khiết Thảo là thê tử của con, tất nhiên con phải chăm sóc thật tốt cho nàng.

Bà im lặng đưa ánh mắt kỳ lạ nhìn Bạch Hy. Nàng vội vàng đến trước mặt chàng nói lời tạ lỗi. Lâm Nguyên cũng nhã nhặn giúp nàng mấy câu.

-Chuyện nhỏ nhất thế này. Mọi người không cần khẩn trương như vậy.

Khiết Thảo khẽ cười vô cùng cảm kích trước sự thành khẩn quan tâm. Tận trong sâu thẳm tâm can chàng lại cảm thấy vô vàn tội lỗi.

-Em chỉ sợ anh Lãnh Hà tức giận rồi hiểu lầm mà không tha thứ cho em.

Bạch Hy buông một tiếng thở dài. Thủy thần cười nhẹ nửa đùa nửa thật.

-Em nghĩ anh là kẻ lòng dạ hẹp hòi như vậy sao?

-Sao lại không chứ?

-Bạch Hy. Em thật...

-Nếu không như vậy thì anh đã chúc phúc cho hôn nhân đại sự của em rồi.

Bạch Hy thần nữ nhẹ nhàng ngắt lời ngài. Đôi mắt nàng ẩn tàng lời thách thức không chút nhân nhượng. Phong thái của nàng lúc này lại có phần tương đồng với Hoàng Lạc Thần Nữ nhưng nét dịu dàng tình nghịch phủ lên những tâm sự chân thành lại không khiến kẻ khác phiền lòng phật ý. Vì đây chính là hiện thực, đây chính là điều cả ba chôn giấu sâu thẳm tận đáy tim qua bao năm tháng trở thành trường thành vô hình vững chắc ngăn cách bằng hữu thâm giao, rẽ chia tri âm tri kỷ.

Thời gian chậm chậm trôi qua lặng lẽ.

Ngài bật cười thú vị. Giọng nói có chút mỉa mai đùa cợt.

-Ta đã có lỗi với em lâu như vậy sao?

-...

-Vậy thì lời chúc phúc muộn màng này, ta phải nói sao để có thể biểu hiện hết thành tâm thành ý của mình đây.

Bạch Hy vẫn nghiêm trang im lặng nhìn ngài. Nụ cười dịu dàng thanh thoát như sắc trắng bạt ngàn của những đóa hoa mai.

Ngài khẽ cười vô cùng thanh thản cầm lấy bàn tay của nàng đặt vào bàn tay Lâm Nguyên.

-Những điều này lẽ ra ta phải nói rất lâu rồi.

-...

-Ta chúc hai em tâm đầu ý hợp, vạn năm hạnh phúc, mãi mãi như chim liền cánh như cây liền cành không bao giờ tình nghĩa nhạt phai, không bao giờ chia lìa đôi lứa.

Ngài nhìn thẳng vào mắt họ. Những bàn tay siết chặt thâm tình. Gương mặt Bạch Hy đầm nước mắt hạnh phúc vui mừng. Thụy Hà Thần Nữ thân ái nhìn chàng mỉm cười hoan hỷ.

14. Chương 13

... — 13 — ...

.

Lễ Hội Cúng Trăng vào giữa mùa thu để tôn vinh Mễ Linh Thần Nữ và Thái Âm Thần Nữ trong sử sách còn mang tên là Lễ Hội Tế Nguyệt, là một trong hai lễ hội lớn nhất của cư dân Văn Lang hàng năm, lễ hội còn lại chính là Tết Nguyên Đán mừng năm mới vào đầu mùa xuân. Nghi lễ này tạ ơn thần linh đã ban ủa màng bội thu, cuộc sống ấm no sung túc và chuyện tình duyên viên mãn, gia đình hạnh phúc. Lễ Cúng Trăng diễn ra sau khi vụ mùa đã gặt xong, người dân sống trong cảnh nông nhàn thảnh thơi. Phẩm vật cúng thần không thể thiếu là bánh chưng bánh dày, lại thêm những khay trầu têm cánh phượng tuyệt mỹ, cùng những mâm bánh cốm xanh mướt màu lá dứa, những mâm xôi ngũ sắc ngũ vị ngọt bùi hương mật đường đỏ xanh, được làm nên từ bàn tay khéo léo của những con người Văn Lang thuần hậu chất phác.

Thủy cung hồ Yên Ba kết hoa giăng đèn lung linh huyền ảo. Hàng trăm cung nhân gia thần tập hợp trên sân điện nơi thạch đảo lớn nhất chuẩn bị giờ hành lễ. Ánh lửa sáng rực cuộn cuộn bốc cao, tỏa khói mịt mù theo những cơn gió đêm lồng lộng mang hơi sương giá lạnh. Vầng trăng đêm rằm ánh màu hoàng kim lộng lẫy, soi sáng màn đêm tĩnh mịch dưới nền trời thăm thẳm mờ ảo. Tất cả đều nghiêm trang an vị khi giờ lành đã đến. Lời khấn nguyện của gia thần nhận vai chủ tế vang lên thành khấn được gió cuốn mãi lên những tầng không, hòa cùng âm thanh hùng tráng của dàn công chiêng và tiếng trống đồng rền rền hơn sáu sét.

Ngọn lửa bùng cháy dữ dội. Ánh trăng rực rỡ huy hoàng.

-Tại sao Mễ Linh thần nữ lại không được tôn vinh trong văn khấn?

Chàng đứng cạnh ngài khi lễ tế đã xong, một chút ngạc nhiên trong giọng nói.

-Lễ Hội Tế Nguyệt của thần linh mang ý nghĩa đôi chút khác biệt với người phàm. Thần linh thì không cần phải bái tế thần linh, chỉ cần cung kính đúng tước vị phẩm hàm. Nhưng Thái Âm Thần Nữ là vị nhiên thần có từ thời Hồng Hoang khai thiên lập địa, niên kỷ cả trăm vạn năm, pháp lực quyền uy vô biên vô tận. Vậy nên bách tiên chư thần đều phải tôn sùng lễ bái.

-...

-Hơn nữa, Nhân gian vẫn hay truyền rằng Ông Tơ Bà Nguyệt se kết tơ duyên nhưng thật ra chỉ có Tơ Lão thuộc Thiên Phủ là se duyên cho người phàm mà thôi. Việc cai quản tình duyên của thần tiên chính là Bà Nguyệt, tước vị Thái Âm Thần Nữ.

-...

-Nếu làm mất lòng bà ấy, bị se kết một đoạn tơ tình oan nghiệt ngang trái, khác gì tự rước họa vào thân, sống không yên mà chết cũng chẳng được.

Ngài cười nhạt vẻ nhạo báng mỉa mai. Chàng bất giác bật cười thú vị.

-Nếu vậy tơ duyên của người phàm và thần linh thì ai sẽ định liệu đây?

-...

-...

-Có lẽ là chẳng ai quan tâm lo lắng nên nếu bị ngăn cản chia ly sẽ rất bi thảm đoạn trường như Ngưu Lang Chức Nữ ngày xưa.

Thủy thần cười nhạt buông lời nhẹ tênh. Ánh nhìn dò xét lướt qua gương mặt chàng.

Khiết Thảo im lặng lơ đãng ngắm trời đêm. Ánh mắt xao động tan nhanh vào bóng tối.

-Anh chị không đi thả Thiên Đăng sao?

Bạch Hy hân hoan mỉm cười chào hỏi. Lâm Nguyên đứng bên cạnh nàng cầm một chiếc đèn lồng vẽ hình những đóa bạch mai bay bay trong gió cùng dây nui uy nghi thấp thoáng đường chân trời đỉnh mờ mây phủ.

-Ta đang chờ Diệp Tuyên mang Thiên Đăng đến.

Ngài vừa nói xong thì cô và anh xuất hiện giữa màn hơi nước mờ mờ ảo ảo. Cô cẩn thận cầm mấy chiếc đèn lồng vẽ hình mây mưa vân vũ, sóng nước mênh mông cùng những chiếc lá cỏ xanh mượt mảnh mai đọng sương đêm lấp lánh. Nhiều cung nhân gia thần khác cũng vô cùng phấn khởi hào hứng với màn hội đêm trăng, khi tay ai cũng mang một chiếc đèn lồng được tạo tác tinh xảo khéo léo, hình họa sống động thú vị thể hiện tâm tư tình cảm. Họ đặt vào đó những mảnh giấy đỏ viết ước nguyện gửi đến Thái Âm Thần Nữ trên Nguyệt Cung cầu mong tình duyên được viên mãn hạnh phúc.

-Chúng ta đi thôi.

Ngài dịu dàng nắm tay chàng bước khỏi sân điện cùng với mọi người.

Cả hai hòa vào đám đông đứng khắp bãi đá bằng phẳng, trống trải giữa hồ Yên Ba rì rào sóng vỗ. Vầng nguyệt mùa thu tròn vành vạnh tỏa rạng sáng ngời, dát vàng dát bạc lên những ngọn sóng nhấp nhô xô vào bờ đá. Bọt nước óng ánh vỡ tan ra ngàn mảnh tựa pha lê lấp lánh tung bay theo những làn gió lướt qua mặt hồ. Màn sương nhạt nhòa lạnh lẽo đã bị ánh lửa và hơi ấm từ vô số chiếc đèn lồng xua tan không còn dấu vết, làm hiện ra vô vàn thạch đảo hình thù kỳ dị đan xen xa gần.

Mạc Tần dâng lên cho ngài chiếc khay gỗ đặt bút mực và mấy tờ giấy Trắc Lý đỏ thắm. Bạch Hy và Lâm Nguyên đã rời đi.

-Ta sẽ giúp người viết mấy lời ước nguyện.

Ngài nâng bút chấm mực. Chàng cười nhẹ ôn hòa.

-Tôi có thể tự viết được mà.

-Vết thương của người vẫn chưa lành hẳn nên cẩn thận vẫn hơn.

-Tôi thuận tay trái không nghĩa là không thể viết bằng tay phải.

Chàng đáp lời nhẹ nhàng, âm sắc chậm rãi ôn hòa. Thủy thần im lặng trao bút cho chàng, đôi mắt ánh lên nét cười kỳ lạ. Ngài xoay người lãnh đạm nhìn quanh rồi bước đến gần mặt nước khi chàng viết mấy câu chữ vào giấy thắm.

Tờ giấy nhỏ được cuộn lại dán vào thanh gỗ khung đèn. Ngọn lửa ấm áp đỏ rực làm không khí dần nóng lên rồi nhẹ hẫng giúp chiếc đèn dễ dàng bay lên không trung theo gió. Ánh sáng xuyên qua làn vải mỏng, họa lên mặt đất bóng hình hoa văn vẽ trên thân đèn khi mờ khi tỏ, vừa thực vừa hư. Những hình ảnh nhảy múa đan xen theo bóng người như tình nghịch quyền luyến. Tất cả vui vẻ cười đùa, hân hoan trò chuyện chờ đến giờ thả đèn theo nhịp công chiêng.

Khiết Thảo đưa mắt nhìn ngài rồi cầm lấy khay gỗ trên tay Mạc Tần.

-Tôi sẽ mang đến cho Thủy thần.

-Ngài ấy chưa bao giờ viết ước nguyện hay thả Thiên Đăng.

-...

-Có lẽ Thủy thần nghĩ tình duyên của mình chẳng bao giờ được viên mãn.

Anh thở dài vẻ cảm thán. Điệp Tuyên cũng bồi thêm mấy câu. Hai người họ huyền thuyên một lúc lại quay sang đùa giỡn với chàng.

-Hay lần này Khiết Thảo thử khuyen Thủy thần xem sao? Ngài ấy mà chịu viết chắc chắn chúng ta sẽ may mắn cả năm.

Anh và cô cùng bật cười, bí mật nháy mắt với nhau rất tinh quái. Chàng mãi suy tư không chú ý hành động kỳ lạ đó lại gạt đầu bước đến chỗ ngài. Thủy thần im lặng một lúc rồi khẽ cười lạnh nhạt nhìn khay gỗ.

-Ước nguyện của ta có lẽ Thái Âm Thần Nữ không quản được.

-Viết một ước nguyện không tốn bao nhiêu công sức. Ngài cũng chẳng mất mát gì.

-...

-Nếu ngài không viết ước nguyện ình thì hãy cầu chúc cho người khác.

Chàng từ tốn thuyết phục. Đôi mắt bình thần ánh lên nét hy vọng mơ hồ.

-Người đã cầu nguyện điều gì? Ta chắc là không phải cho người.

Khóe môi ngài ẩn hiện nét cười hư ảo.

-Tôi cầu mong tình duyên của những người tôi yêu thương sẽ được hạnh phúc viên mãn.

Ngài trầm ngâm một lúc rồi cầm lấy khay gỗ bảo chàng.

-Vậy người hãy viết giúp ta mấy câu đi.

Khiết Thảo thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn nâng bút chờ đợi.

-Người hãy viết rằng...

-...

-Lãnh Hà muốn Khiết Thảo sống bên cạnh trọn đời trọn kiếp.

Lời nói cùng nụ cười nhẹ tênh hòa trong gió lạnh mát hút vào đêm tối, nhưng bàn tay nâng bút giữa không trung vẫn khẽ run lên nhẹ nhẹ. Vài giọt mực vô tình nhỏ lên tờ giấy hồng tỏa ra xung quanh từng chấm nhỏ li ti như những đóa hoa huyền sắc bung nở giữa nền trời đỏ thẫm. Mấy tiếng tí tách khe khẽ làm chàng giật mình choàng tỉnh. Đôi mắt tĩnh lặng bình yên thường ngày xao động trong khoảnh khắc. Thần thái thuần khiết băng thanh cũng thoáng nét bàng hoàng.

Thủy thần trầm tư quan sát từng biểu hiện của chàng. Nụ cười khinh mạn đùa cợt thấp thoáng nở trên môi. Đôi mắt ánh lên nét tuấn lãng cao ngạo cổ hữu.

-Những chuyện thiêng liêng không nên đùa.

Chàng buông tiếng thở dài cúi mặt lấy tờ giấy khác. Thủy thần nghiêng người về phía chàng thì thầm nhẹ nhàng. Gương mặt cả hai dường như không khoảng cách.

-Người nghĩ là ta đang đùa sao?

Chàng lùi nhanh một bước, hướng ánh mắt về phía Lâm Nguyên và Bạch Hy cách đó không xa rồi quay sang nhìn ngài, chỉ im lặng nhìn ngài thật lâu. Ánh sáng lung linh của hàng trăm chiếc đèn lồng xung quanh không thể soi rõ gương mặt anh tuấn lạnh lùng của ngài, càng không thể soi rõ những tâm tình ẩn hòa trên đó. Trong đôi mắt thăm thẳm hun hút như vực sâu vô đáy, không những hàm chứa những tia cười lúc ẩn lúc hiện tựa sao rơi cuối trời, mà còn phản chiếu gương mặt kém phần bình thản an nhiên. Trái tim chàng bất giác loạn nhịp khi nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

Gió bất chợt thổi mạnh. Sóng bất chợt vươn cao.

Bọt nước trắng xóa vỡ tung ra ngàn mảnh nhuộm màu ánh trăng lấp loáng.

-Người lại suy nghĩ quá nhiều phải không?

Ngài nói với nụ cười nhẹ tênh lạnh nhạt. Cánh tay đưa ra vuốt mấy lọn tóc rối tung óng ánh màu nâu đồng vào nếp thật ôn nhu.

-Người là người của ta, là tộc Thang Tuyền hiến tế cho ta. Người ở bên cạnh ta trọn đời trọn kiếp thì có gì sai?

-...

-Hãy mau viết cho xong đi.

Ngài thu tay, vẫn là chất giọng khinh ngạo lạnh lùng. Khiết Thảo im lặng cúi mặt hoàn thành mệnh lệnh. Nụ cười ẩn trong bóng tối nhẹ nhàng nở trên môi chàng. Cảm giác ấm áp chạm vào từng ngõ ngách tâm hồn chàng như ánh trăng dịu dàng phủ trùm khung cảnh.

Mặt hồ mênh mông đen huyền dậy sóng.

Sương lạnh lãng đăng nhạt nhòa uốn lượn.

Tầng không bao la bất tận tràn ngập những chiếc đèn lồng lung linh ánh lửa mang theo ước nguyện tình duyên viên mãn bay lên Nguyệt Cung.

.

.Nguyệt Cung

Theo truyện cổ tích Việt Nam, ta có ông Tơ bà Nguyệt và Chú cuội cây đa. Nguyệt Cung được biến tấu và ngụy tạo lộn xộn linh tinh từ những truyện này. Những đoạn giải thích cho bối cảnh thần thoại bên dưới được trích từ Thiên Niên Vạn Nguyệt.

Thái Âm Thần Nữ và Duyên Viên

“Mấy chục vạn năm nay từ khi Viễn Cổ khai thời, thần tiên nào bén mảng tới Nguyệt Cung đều bị Hồng Hoang thần nữ Thái Âm búng một ngón tay bay mất. Nghiêm luật của Thần Vương cũng không thể chế định nơi đó cùng với Nhật Cung và Đại Tử Mạc. Cái Duyên Viên kia cũng lắm hay ho. Thư tịch viết rằng Duyên Viên trồng đầy trầu cau xanh mướt quanh năm có tác dụng như bùa yêu tình được. Hồng Hoang thần nữ Thái Âm sẽ dùng mực thấm từ trầu cau mà viết tên hai vị thần tiên mang duyên nợ lên một tờ giấy đỏ rồi buộc lại bằng chỉ hồng treo trong vườn Duyên. Chữ phai mờ đứt giấy mờ thì nợ duyên đoạn tuyệt. Việc se duyên kia cũng chưa rõ lắm, chẳng biết là tự ý Hồng Hoang thần nữ Thái Âm hay Thiên Mệnh chiếu trên dòng Ngân Hà”

Sau khi Cây đa và chú Cuội bay lên cung trăng

“Khi cây lơ lửng gần Nguyệt Cung, Hồng Hoang thần nữ Thái Âm đã dùng thuật giữ lấy. Từ đó trên Nguyệt Cung có thêm Đại Đa Thụ và tiểu phụ Cuội. Mấy vạn năm qua, chàng nhờ công đức tích được và chuyên tâm tu luyện mà trở thành thần tiên mang danh Thượng Cổ thần Thạch Tử. Ngày nay, khi nhìn lên Nguyệt Cung sẽ thấy loáng thoáng hình ảnh cây đa cao lớn sum suê cành lá và bóng dáng vị được thần ngồi dưới gốc cây già thuốc.

Nói riêng về Đại Đa Thụ kia cũng lắm thú vị huyền diệu. Mỗi năm cây chỉ rụng một lá xuống đại dương Nhân giới. Loài cá heo đã chờ sẵn liên tranh nhau đón lấy, xem như vị thuốc quý để cứu chữa thương tích bệnh tật. Tuy nhiên, lá cây đối với thần tiên không thể cải tử hoàn sinh, chỉ là loại mộc dược giúp tăng cường thanh tẩy thân lực. Vốn dĩ thần tiên tu luyện đều mang thân lực khác nhau, khi truyền dẫn cứu nguy dễ bị nhiễu loạn mà tẩu hỏa nhập ma đi vào tà đạo nên phải có thuốc dẫn. Đại Đa Diệp chính là loại thuốc dẫn duy nhất nhưng không phải ai cũng dễ dàng xin được”Giấy Trắc Lý

Còn gọi là giấy Gân Nghiêng.

Một giai thoại thứ hai nói về việc du nhập giấy vào Trung Quốc từ Nam Việt. Nguồn trích dẫn từ sách Thập Di Ký của Vương Gia (TK thứ 4), được Tiêu Ý san nhuận vào TK thứ 6. Chuyện kể rằng, Trương Hoa (232-300) đã soạn cuốn Bác Vật Chí dâng lên Vũ Đế. Công trình gồm 400 quyển được rút lại còn 10 quyển. Hoàng đế ban cho Trương Hoa đồ dùng để chép lại công trình : một thỏi mực bằng đá Khotan, một

cây bút cán bằng sừng kỳ lân (đến từ nước Liêu Tây) và một vụn tờ giấy Trắc Lý Chỉ (giấy Gân Nghiêng) đến từ Nam Việt. Tài liệu còn viết thêm rằng các từ ngữ Chỉ Lý và Trắc Lý có thể đổi chỗ cho nhau. Người phương Nam làm giấy bằng rong. Gân của nó dọc và ngang đều chạy nghiêng, vì vậy mà có tên đó.

Giai thoại này không được sách cũ nào nhắc lại, nhưng đến TK thứ 10, nó được nhắc lại trong chương nói về giấy của cuốn Văn Phòng Tứ Phả do Tôn Dị Giản biên soạn. Ông này có thêm lời giải thích lấy từ sách Bản Thảo (659) như sau :

“Cây Chỉ Lý có vị ngọt, rất mát, không độc. Trị cảm hàn ở tâm và phúc, làm tăng nhiệt trung bình và tiêu hoá ngũ cốc. Làm tăng khí của dạ dày và ngăn tiêu chảy. Nó mọc trong hồ đầm phía Nam Trường Giang (sông Dương Tử : Yangtze river). Đào Hoàng Cảnh (451-536) tác giả Thần Nông Bản Thảo Kinh , nói rằng: người phương Nam dùng cây đó làm giấy.”

15. Chương 14

... — 14 — ...

.

Hình ảnh những chiếc đèn lồng đã tan hắt vào đêm. Mọi người lần lượt rời bước để lại sự trống trải tịch liêu cho sóng nước xô bờ. Ngài bất ngờ nắm lấy tay chàng giữa không gian tĩnh lặng sương đêm. Thanh âm dịu dàng tan nhanh vào gió.

-Đi với ta.

Chàng không hỏi thêm âm thầm bước theo ngài. Hai dáng người song hành băng qua sương bạc nhuộm đầy ánh trăng, kéo bóng ảnh liêu xiêu đan cài trên nền đá trắng xanh lạnh lẽo. Đường hầm xuyên vào lòng núi lấp lánh lân tinh lại dính những viên dạ minh châu dịu dàng tỏa sáng, mơ hồ đưa bước chân lữ khách vào cõi thiên thai. Ngài vén tấm rèm dây leo điểm những đóa hoa đại li ti nở muện đọng đầy sương khuya để chàng bước ra ngoài. Mặt hồ Yên Ba phẳng lặng mênh mông tràn ngập ánh trăng hư ảo, trải ra bất tận kết nối đường chân trời không một thạch đảo nào ẩn ngử. Từng cơn gió khẽ lay màn sương mỏng manh mờ nhạt làm làn nước cũng gợn sóng lăn tăn. Trên nền trời thăm thẳm bao la như dải lụa huyền lấp lánh sao rơi, hiện lên Ngân Hà vạm vỡ chia cách Ngưu Lang Chức Nữ.

-Người muốn sang đó bằng cách nào?

Ngài cười nhẹ nhìn chàng, cánh tay chỉ hướng thủy đình ẩn hiện phía xa xa nằm lẻ loi trong màn sương mờ không cầu nổi, chỉ có chiếc thuyền gỗ đơn sơ nhỏ bé bập bềnh trên bến.

-Ngài còn cách nào khác ngoài chiếc thuyền kia sao?

Chàng thành thật hỏi. Ngài bật cười.

-Còn có ta.

-...

-Người có muốn thử không?

Ngài trầm giọng thì thầm, siết chặt hơn bàn tay mảnh khảnh đang nằm trong tay mình. Chàng thoáng lưỡng lự rồi gật đầu bỏ qua mọi suy tính.

-Được.

-...

-Tôi đi với ngài.

Nụ cười bằng thanh thuần khiết trên môi chàng tuyệt mỹ như những đóa bạch mai ngậm sương đêm, khẽ lay trên cành dưới ánh bình minh toàn bích. Ngài bắt giắc ngẩn ngơ một khắc rồi vòng tay ôm lấy chàng tung người lên không. Chàng giật mình níu chặt vai ngài, một thoáng bối rối lướt qua gương mặt. Thủy thần khẽ cười bay qua làn nước thật nhẹ nhàng. Từng chỗ chạm của mũi chân lên mặt hồ phẳng lặng mờ sương chỉ như chiếc lông vũ rơi trên thủy gương không gợn sóng. Mái tóc cả hai nhẹ vờn trong gió tựa tờ huyền lấp lánh bóng trăng. Màu trắng bạc lộng lẫy của xiêm y rung rinh đùa nước vương đầy ánh nguyệt.

Chàng lặng lẽ ngẩng nhìn gương mặt khinh mạn kề sát bên mình nghe trái tim đập loạn. Ngài chạm chân lên thềm đá thủy đình nhưng ánh mắt vòng tay vẫn không chút buông rời.

Thời gian ngưng đọng trong tĩnh lặng bình yên.

Không gian hòa nhịp trong hơi thở ấm nồng.

Ngài chậm rãi đưa tay vuốt nhẹ gương mặt chàng, từng đường nét được nâng niu trau dồi. Những ngón tay ngập ngừng miết lên làn môi mềm, giữ chặt chiếc cằm thanh tú ngẩng lên. Thời điểm này, đôi mắt thường bằng lãnh lạnh lùng lại chất chứa cảm giác yêu thương dịu dàng, tĩnh lặng như biển đêm mà cũng dữ dội như biển đêm, nhưng tận sâu trong đó lại nhuộm nét ưu phiền bất yên. Đôi hàng mi dày rợp đen huyền hơi hạ xuống, gương mặt ngài cúi thấp hơn một chút. Tất cả thanh âm, tất cả nhân ảnh dường như không hiện hữu trên thế gian trong khoảnh khắc hai làn môi khẽ chạm.

Chàng gục đầu lên vai ngài vội vàng tránh né. Câu nói đứt đoạn không tròn trong hơi thở rối loạn hoang mang.

-Thụy Hà thần nữ... từ sau lễ tế... không thấy...

-...

-...

-Vì cha không thể về nên mẹ đã đến Ngũ Lĩnh Sơn.

Ngài bật cười đáp lời, nhẹ đẩy chàng ra, nắm tay kéo vào thủy đình.

-Đêm nay, người uống rượu với ta.

Chàng nhìn chiếc bàn bày mấy đĩa thức ăn bánh quả cùng một bình rượu và vò nước suối để hòa, thanh thần ngồi xuống không nói gì, thần thái cũng dần trấn tĩnh lại. Thủy thần ngồi trên nệm tựa vào thân cột, im lặng quan sát từng hành động cử chỉ cũng như sắc diện thiếu tự nhiên của chàng, dưới ánh sáng lung linh kỳ ảo tỏa rạng từ những viên dạ minh châu. Ngài không cười không nói, nét suy tư ẩn sau nhãn khí lạnh lùng lại thêm phần khó đoán khó dò. Tâm can chàng bất giác lại rối loạn không yên dưới ánh nhìn hàm chứa nhiều bất định.

Từng làn gió nhẹ đùa với hơi sương. Từng làn sóng khẽ lay ánh trăng vàng.

Ngài đưa tay cầm cần rượu, uống một ngụm rồi đẩy đến cho chàng.

-Đây là rượu Bạch Mai do chính tay Mộc Thảo Dược Quân cất ủ. Ông ấy với cha ta có chút giao tình nên đã mang tặng vào dịp Tết Nguyên Đán vừa rồi.

-...

-Loại tiên tử này không phải ai cũng có cơ hội thử qua.

Ngài nhướn mày khẽ cười, nụ cười lại thêm chút thách thức dường như đọc được những suy nghĩ trong đầu chàng. Khiết Thảo bất đắc dĩ mỉm cười đáp lại, đưa tay nâng cần rượu. Hương rượu đậm nhả tràn ngập hương hoa mai trắng nhẹ nhàng vương vấn không rời trên đầu lưỡi bờ môi, vừa uống vào thì cay nóng nhưng tư vị đọng lại vô cùng thanh dịu ngọt ngào. Loại rượu được cất ủ từ chính tay vị Thượng cổ thần y thuật tinh, pháp lực vô hạn thì không thể tầm thường thấp kém. Nhiều sử sách trong Tàng Thư Các của Thủy cung hồ Tĩnh Dạ cho chàng biết ông ấy sống ẩn dật trên hòn đảo chín dặm hoa mai trắng xóa bạt ngàn cả xuân hạ thu đông thuộc Thủy giới. Tổ Sư Dược Học được người phàm tôn vinh ngưỡng vọng cũng là đệ tử của ông ấy.

-Đây là loại rượu ngon nhất mà tôi từng uống.

-Vậy thì hãy uống thêm đi.

Ngài đặt lên chiếc đĩa trống trên bàn mấy quả lệ chi đã bóc vỏ. Thịt quả trong ngần tỏa hương ngọt ngào thơm ngát.

-Ngài thích ăn lệ chi sao?

-Không phải ngươi là người thích ăn lệ chi sao?

Chàng im lặng khẽ cười cúi mặt uống thêm vài ngụm rượu. Mấy ngày sống nơi đây, chàng đều phải dùng bữa cùng ngài, món tráng miệng chàng chọn bao giờ cũng chỉ là lệ chi mặc dù trên bàn có rất nhiều hoa quả khác nhau. Chàng uống đến ngụm rượu thứ năm thì thần trí bắt đầu lâng lâng mơ màng như chìm vào cõi mộng. Chàng vội tựa người vào những chấn song bằng ngọc thạch của thủy đình, gương mặt không định hiện lên nét mệt mỏi.

-Tửu lượng của ngươi thật là kém.

Ngài bước đến ngồi cạnh chàng, kéo chàng dựa vào người mình đồng thời choàng tấm áo trắng bạc lên người cả hai ngăn sương khuya gió lạnh. Chàng nhắm mắt thiếp ngủ, toàn thân thả lỏng thư giãn chờ hơi rượu vơi bớt.

Ánh trăng huyền ảo dịu dàng soi bóng hai người.

-Ngươi hãy thổi sáo cho ta nghe.

Ngài lên tiếng khi người bên cạnh đã dần tỉnh, vẫn là cách nói mệnh lệnh thường ngày nhưng chất giọng lại rất dịu dàng hòa nhã. Chàng khẽ cười không mở mắt.

-Tôi không đem theo cây sáo nào cả.

-Nhưng ta thì có.

Ngài đặt cây sáo trúc kỷ niệm vào tay chàng. Khiết Thảo lại nở nụ cười bình yên thanh thản không từ chối. Chàng ngồi thẳng dậy chỉnh trang đầu tóc y phục rồi bắt đầu khúc nhạc. Tiếng sáo nhẹ nhàng hòa theo làn gió đùa trên mặt sóng, trải ra mệnh mang bất tận rồi mất hút trên những tần không trong đêm hoang liêu cô tịch. Tiếng sáo lúc êm ái du dương như tình yêu thăng hoa bay bổng, lúc réo rắt thê lương như oán hận khắc cốt ghi tâm. Dưới ánh trăng cùng màn sương mờ mờ hư ảo, khúc nhạc thấm trầm tựa tâm tình người thổi sáo, lại tựa lời cảm thông thấu hiểu của kẻ đồng cảnh lúc tàn canh. Thanh âm cuối cùng nhẹ như lệ rơi tan h lẫn vào đêm hiu quạnh nhưng tâm tình vẫn đọng lại dư âm.

Ngài trầm ngâm không nói lời nào, kéo chén rượu uống một hơi dài lại thêm vài sừng nước suối, một lúc lâu mới lạnh nhạt nhếch môi.

-Khi ngươi say chỉ thổi khúc sáo này, cũng là khúc sáo lần đầu tiên ta nghe.

-...

-Ngươi vẫn còn yêu Hàn An.

Lời nói nhẹ tênh chẳng rõ câu hỏi hay khẳng định. Chàng im lặng nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của ngài, bất giác lại nở nụ cười rạng rỡ như ánh nắng, huyền diệu như ánh trăng. Chất giọng nhẹ nhàng bình thản cất lên chậm rãi.

-Khúc sáo này gắn với một chuyện tình bi thảm của người phàm.

-...

-Truyền thuyết kể rằng khúc sáo đã được Trương Chi thổi trên dòng Tiêu Tương vào những đêm trăng sáng rồi vô tình Mỵ Nương nghe được mà mang bệnh tương tư. Hùng Vương vì thương yêu con gái đã ban lệnh tìm kiếm người thổi sáo. Mộng đẹp của Mỵ Nương tan vỡ khi nhìn thấy hình dạng xấu xí của Trương Chi, nhưng thật trở trêu khi chàng lại đem lòng yêu nàng đến mang bệnh chết đi. Trái tim chàng hóa thành viên hồng ngọc như tình yêu chân thật ghi tâm. Giọt nước mắt hối tiếc muộn màng của Mỵ Nương rơi vào hình

ảnh Trương Chi trên làn nước làm vỡ tan tách trà làm bằng trái tim chàng trai xấu số. Và từ đó khúc sáo mang một lời nguyện giống như cái tên của nó.

-...

-Trường Hận Tương Tư.

-...

-Kẻ thổi sáo, người nghe sáo... vừa yêu, vừa hận.

Chàng kể xong tựa vào vai ngài nhắm mắt lại. Hơi thở nhẹ đều tan vào hư không tĩnh lặng.

-Tôi với Hàn An chỉ là bằng hữu thâm giao.

-...

-...

-Ta biết.

Chàng khẽ cười chìm dần vào giấc ngủ. Ngài chậm rãi đưa tay luồn vào suối tóc óng mượt của chàng vuốt thật dịu dàng đầy nâng niu trân quý.

Gió vẫn thổi. Sương vẫn rơi.

Nước vẫn lay. Trăng vẫn sáng.

16. Chương 15

... — 15 — ...

.

Thủy thần trầm ngâm đứng dưới gốc bạch mai nở đầy hoa trắng, cả rừng mai trước mắt ngài cũng trắng xóa bạt ngàn. Những cánh hoa tàn phai mỏng manh lả tả rơi trong gió thu se lạnh nhẹ nhàng vương trên tóc ngài, vương trên xiêm y bạc trắng màu sương khói. Đôi mắt Thủy thần tĩnh lặng nhìn về phía xa, trong đáy mắt hiện lên hình dáng lẻ loi cô quạnh của một chàng trai đang tấu khúc Trường Hận Tương Tư. Tiếng sáo u buồn dịu dặt tan vào nắng gió. Từ khi rời hồ Yên Ba, chàng bỗng dưng né tránh ngài, không phải hững hờ lạnh nhạt mà là né tránh. Gương mặt thuần khiết băng thanh với đôi mắt luôn bình yên thanh thần của chàng cũng chất chứa đầy lo toan phiền muộn.

Gió xào xạc thổi giữa mệnh mông tĩnh lặng. Hoa rì rào rơi trong lặng lẽ âm thầm.

-Thật ra người có chuyện gì khó nghĩ?

Chàng ngược mắt lướt nhìn người vừa đến rồi cúi mặt khẽ cười.

-Tương lai vô định.

-Khiết Thảo. Nhìn ta.

Ngài ra lệnh đầy uy quyền cao ngạo nhưng thanh âm nhẹ tênh lại có chút lo lắng bất yên. Chàng chậm rãi đứng dậy im lặng nhìn thẳng vào mắt ngài.

-Nói cho ta biết chuyện gì.

-...

-Chẳng lẽ những điều ta nói ta làm vẫn chưa rõ ràng, vẫn khiến người không tin tưởng.

Ngài nắm lấy đôi bàn tay chàng, những ngón tay siết chặt ấm áp yêu thương. Chàng nhìn ngài buồn một tiếng thở dài, nụ cười nhạt nhòa như có như không.

-Tôi là một người phạm.

-Ta không quan tâm.

-Tôi là một chàng trai.

-Ta không quan tâm.

Bàn tay chàng theo mỗi câu nói của ngài càng bị siết chặt hơn. Khiết Thảo đứng lặng thần thờ đến cả hơi thở cũng tựa như tan biến.

Những cội mai già rung rinh cành mảnh để muôn ngàn cánh hoa tinh khôi thanh khiết lượn bay vào không gian mênh mang lồng gió. Trời thu trong xanh bất tận ngập tràn nắng vàng óng ả bắt chợt nhuộm sắc hoa bạc trắng lung linh.

Thủy thần lấy trong áo chiếc vòng bạc chạm khắc hình Hỏa Phụng. Ngài nắm chặt tay chàng, nhìn thẳng vào mắt chàng nhấn mạnh từng câu chữ.

-Những gì ta nói hôm nay có trời xanh hoa trắng làm chứng, có vòng bạc làm tín vật ghi lời, cho nên người hãy nghe cho thật rõ, hãy nhớ cho thật kỹ.

-...

-Lãnh Hà ta nguyện yêu thương Khiết Thảo trọn đời trọn kiếp, mãi mãi không xa rời, mãi mãi không ly biệt.

-...

-Nếu ta sai lời sẽ không toàn mạng.

Ngài dịu dàng đeo chiếc vòng bạc vào tay chàng. Thanh âm nhẹ nhàng hòa trong gió thu.

-Còn người?

-Tôi... Tôi...

Khiết Thảo nghẹn lời bất động nhìn ngài. Niềm hạnh phúc vô ngần như những cơn sóng dữ dội cuộn dâng trong biển cảm xúc hỗn loạn khuấy đảo tâm trí. Gương mặt thuần khiết bằng thanh nhẹ nở nụ cười toàn bích. Đôi mắt luôn bình tĩnh lặng bóng nhạt nhòa màu nước. Hàng mi huyền khê chớp động lấp lánh sương mai. Từng giọt từng giọt thánh thót rơi như mưa xuân hồi sinh cỏ cây hoa lá. Nhưng ánh nhìn vô vàn yêu thương vẫn không thể rời khỏi gương mặt anh tuấn bằng lãnh thoáng nụ cười dịu dàng triu mến.

Thủy thần im lặng đưa tay lau những giọt nước mắt đang lăn trên má chàng, vén làn tóc óng ánh màu đồng bị gió thổi tung phủ trên mặt chàng. Ngài ôn nhu kéo chàng vào vòng tay ghi chặt kiên định, nhẹ nhàng đặt lên môi chàng một nụ hôn. Từng chỗ chạm của hai làn môi đều được nâng niu trân trọng như sợ làm vỡ tan điều gì rất quý giá mong manh. Ngài chậm rãi luồn những ngón tay vào mái tóc xõa tung của chàng đang bay trong gió lạnh. Nhịp thở xao động dường như hòa làm một trong khoảnh khắc say mê.

Chàng nhìn hàng mi khép hờ của ngài cũng dần nhắm mắt chìm vào nụ hôn ngọt ngào, để niềm hạnh phúc dâng trào cuốn trôi tất cả âu lo sợ hãi. Chàng muốn một lần được sống hết mình cho yêu thương, cho người làm trái tim chàng loạn nhịp dù hiểu rõ mai sau sẽ tan nát đau thương. Nhưng hôm nay chàng sẽ xem thế gian này không còn gì tồn tại ngoài người đang ôm chặt mình, người trong vòng tay mình.

Mây trắng vô định theo làn gió cuốn. Hoa rơi hững hờ theo dòng nước trôi

Nhưng hoa tàn thì cũng bay theo gió và mây trời vẫn in bóng nước hồ.

Khiết Thảo tỉnh dậy trong Mai Trà Đình thì ánh tà dương nhuộm màu tàn úa lên những cánh bạch mai rơi trên thềm nhà lạnh. Bếp lửa đỏ rực đã lụi tàn chỉ còn tro xám bay mờ mờ theo gió. Nắng chiều hiu hắt chỉ chạm đến một nửa không gian tĩnh lặng bình yên trong tiểu đình. Chàng cuộn người trong vòng tay ấm áp đang ôm chặt mình, mỉm cười nhìn gương mặt thanh thần chìm sâu trong giấc ngủ. Chàng đưa tay vén

mấy sợi tóc đen huyền bóng mượt bết trên trán ngài, lướt nhẹ những ngón lên gương mặt băng lãnh anh tuấn, lên làn môi mềm mại thường ẩn hiện nét cười khinh mạn cao ngạo như có như không. Từng cử chỉ của chàng nhẹ nhàng trù mẩn sợ ngài tỉnh giấc, sợ không gian bình yên như mộng đẹp sẽ nhanh chóng vỡ tan.

-Không mệt sao?

Ngài đột nhiên lên tiếng, mắt vẫn nhắm hờ nhưng đôi môi không an phận lướt những nụ hôn cùng hơi thở ấm lên làn da trần mềm mại của chàng. Khiết Thảo giật mình khẽ cười.

-Vẫn còn muốn ngủ.

-Vậy thì ngủ đi.

Ngài vừa nói vừa đưa tay kéo chàng sát hơn một chút dưới tấm choàng trắng bạc. Chàng vòng tay ôm chặt ngài, cảm giác ấm áp khiến lồng ngực nhói đau như ngàn vạn kim châm. Trong đầu chàng chợt hiện lên hình ảnh Thụy Hà Thần Nữ tao nhã uy nghi đang mỉm cười diễm lệ, nhưng nét mặt lạnh lẽo tựa tuyết băng, ánh mắt lãnh đạm tựa sương giá. Thanh âm êm ái du dương cất lên như mơ như thực trong gió lộng tứ bề chỉ mình chàng nghe được vào ngày cuối cùng rời hồ Yên Ba.

“Khiết Thảo, ta vừa cho người đến thăm hỏi gia đình con. Mẹ con vẫn khỏe mạnh, em gái và em rể của con cũng rất hạnh phúc. Họ đang sống êm ấm ở bộ Ninh Hải và luôn hy vọng con trở về sum họp. Thế nào, con có muốn về gặp họ không? Hay con muốn tất cả đoàn viên ở côi U Linh? Ta cho con thời gian ba ngày để thu xếp mọi chuyện. Hết kỳ hạn sẽ cho người đến Tĩnh Dạ đón con đi.

-...

-Khiết Thảo. Đừng làm ta thất vọng”

Trời chiều bằng lăng bóng hoàng hôn ảm đạm thê lương.

Một tiếng chim thẳng thốt cất lên xao xác rừng mai trắng.

.

.Vòng tay cầu hôn

Để tỏ lòng mong muốn cầu hôn hay hứa hôn, nhiều dân tộc ở vùng núi Tây Bắc và Tây Nguyên Việt Nam, chủ yếu theo chế độ mẫu hệ, thường có tục lệ trao vòng. Quý nhất là vòng bằng vàng, hay bằng bạc, rồi mới đến vòng đồng. Nhận vòng là bằng lòng, phải giữ lòng chung thủy. Ngày nay người Việt – Kinh đã trao nhẫn thay vòng hay hoa tai, còn nhiều dân tộc ở miền núi chỉ dùng vòng vàng, bạc hoặc đồng. Đó là những chiếc vòng cầu hôn mang tính giao duyên. Những chiếc vòng cầu hôn là kỷ vật thường được lưu giữ suốt đời, có người khi mất thì trao lại cho con cháu làm di vật quý.

Theo phong tục của dân tộc Ê Đê (Đăk Lăk), khi người con gái tìm được người con trai ưng ý thì báo cho bố mẹ biết. Bố mẹ cô gái nhờ người mối lái đưa chiếc vòng bằng chất liệu nào là tùy gia cảnh để mở đầu cho việc giao thiệp với nhà trai. Nhà trai sau lễ nhận vòng, cũng trao cho bên nhà gái chiếc vòng để làm tin cho việc đính ước. Sau đó, nhà trai tổ chức bữa cơm rượu mời bên nhà gái. Đến hôm cưới, bên nhà gái lại đưa sang nhà trai vòng có kèm đồ sính lễ và các thứ như trâu, bò, lợn, gà, rượu, quần áo... Khi lễ trao vòng ngày cưới đã xong, hai ông cậu đưa rượu cho cô dâu, chú rể. Hai vợ chồng trao chén rượu cho nhau và uống hết

17. Chương 16

... — 16 — ...

.

Bếp lửa bùng cháy rực rỡ cùng hàng đèn đồng tỏa sáng lung linh không xua được giá lạnh thăm thẳm của đêm trường cô tịch. Ngoài thềm vắng, sương khói nhạt nhòa lãng đãng bay trong ánh sáng xanh xám âm u. Gió lồng lộng thổi qua không gian hoang liêu cuồng bạo, lay động những khóm tre xanh trút muôn triệu lá vàng. Thụy Hà Thần Nữ ngồi trên trường kỷ phủ mấy lớp nệm bông trắng hơn mây trời. Đôi tay ngọc ngà nhẹ nhàng nâng chén trà mờ khói lên làn môi tuyệt mỹ tựa cánh hồng mai. Phong thái muôn phần quyền quý thanh tao toát lên trong từng cử chỉ nét cười. Bà nhấp một ngụm trà thấm đẫm hương sen, nhã nhặn nói với chàng.

-Con quả thật là rất hiểu chuyện.

Khiết Thảo quỳ trên nệm ngay trước trường kỷ trong trang phục nam nhân. Chàng đối mặt với bà bằng thân phận của chính mình, không phải thiếu nữ khả ái mỹ lệ được tạo nên bởi lớp hóa trang tinh xảo, nhưng khí chất thuần khiết băng thanh của một được sư vẫn không gì thay đổi, phong thái bình thản ung dung trước sinh tử mong manh không lớp hóa trang nào có thể vẽ nên. Chàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt bồ câu long lanh trong suốt tựa làn thu thủy. Gương mặt chàng an nhiên hiện rõ nét cười nhẹ như mây khói.

Điều gì đến tất phải đến.

-Người có thể thành thật trả lời con ba câu hỏi được không?

-Được.

Thụy Hà Thần Nữ bật cười thích thú. Khiết Thảo nhẹ nhàng mà dứt khoát.

-Người đã biết vở tuồng Lãn Hà dựng lên ngay từ đầu?

-Phải.

-Người dùng con để hòa giải quan hệ căng thẳng giữa Lãn Hà với Lâm Nguyên và Bạch Hy?

-Phải.

Không gian lặng như tờ sau câu trả lời êm ái. Khiết Thảo bất giác bật cười mỉa mai. Tiếng cười rất khẽ nhưng đủ xé nát sự yên tĩnh của đêm. Tiếng cười rất êm nhưng nghe xa xăm tựa cõi âm ty vọng lại. Ngoài trời, gió bỗng dừng bạo tàn gào thét, lá bỗng dừng trút tựa mưa sa. Khung cảnh hoang vắng thê lương bỗng bình yên dịu dàng khói tỏa tựa như than khóc. Chàng lại vẽ nên gương mặt bình yên, cảm nhận toàn bộ sức lực đã bị rút cạn khỏi cơ thể theo từng câu chữ, nhưng vẫn gắng gượng quỳ thẳng dậy, ngẩng cao đầu.

-Câu hỏi thứ ba con đã có đáp án.

-...

-...

-Tốt.

Thụy Hà Thần Nữ mỉm cười vẫy nhẹ tay. Một màn sương mỏng đưa chiếc khay bạch ngọc chứa ba lá rong mảnh đến trước mặt chàng. Chúng uốn lượn lá lướt như trôi theo dòng nước hết sức sống động tự nhiên. Bà lại từ tốn cất tiếng nói du dương êm dịu.

-Lá rong xanh để con quên tất cả mọi chuyện đã xảy ra, nhưng ta vẫn phải đề phòng trường hợp con chẳng may nhớ lại, nên hai lá rong đỏ cũng phải nuốt vào. Chúng sẽ giết chết con nếu như một ngày nào đó...

-...

-Con hé môi về chuyện Thủy cung hoặc con ở bên cạnh Lãn Hà.

-...

-Ta hứa rằng gia đình con sau này sẽ sống sung sướng hạnh phúc.

Nụ cười của thần nữ mỹ lệ tựa đoá phù dung ngậm sương đêm lấp lánh ánh trắng nhưng ánh nhìn lạnh băng ẩn tàng đe dọa. Khiết Thảo trầm ngâm cúi mặt nhìn ba chiếc lá một lúc lâu rồi khẽ cười thanh thản.

-Con chỉ cần hai chiếc lá đỏ và có một việc muốn cầu xin.

-Được.

Khiết Thảo chấp tay cúi đầu hành đại lễ. Chàng nhìn xoáy vào đôi mắt sắc sảo của thần nữ với vẻ cương nghị thành khẩn vô cùng.

-Con xin Người hãy làm Lãnh Hà quên đi mọi chuyện.

-...

-Con cũng xin Người để Lãnh Hà được tự do tìm lấy hạnh phúc của mình, đừng bức ép ngài thành hôn với kẻ mình không yêu.

Thụy Hà Thần Nữ im lặng nhìn chàng như dò xét tận tâm can xương tủy. Ánh nhìn lãnh đạm tàn nhẫn hồi lâu trở nên dịu dàng thân ái bội phần. Thần nữ nhàn nhã nâng chén trà nhấp một ngụm, buông tiếng thở dài buồn bã.

-Ta hứa.

-...

-Thật tình ta cũng muốn Lãnh Hà sống hạnh phúc. Nhưng đáng tiếc con là người phạm còn là một chàng trai.

-...

-Con hãy yên tâm. Lãnh Hà sẽ không nhớ chuyện gì cả.

Không gian im lặng mênh mông khi thanh âm cuối cùng tan vào sương khói. Chàng mỉm cười bình yên, chậm rãi nhặt hai chiếc lá rong đỏ tựa vầng dương cuối trời trong buổi hoàng hôn đưa vào miệng. Chúng mềm mại mát lạnh tan ra dễ chịu như nước suối đầu nguồn. Ngoài thềm nhà, mưa thu rào rạt vương trên cỏ cây hoa lá, vương trên khóm trúc đầu hiên. Từng giọt mưa thánh thót rơi trên mái ngói lưu ly tựa tiếng khóc thương thay cho nước mắt chẳng thể thành dòng lệ, cuốn trôi mọi đau khổ không thể thốt nên lời.

Mưa rơi lạnh lẽo. Mưa rơi nhạt nhòa.

Thụy Hà Thần Nữ vẫy tay cho khay ngọc rời đi, thư thả đứng dậy bước đến chỗ chàng. Xiêm y mềm mại màu thanh thủy thướt tha lả lướt óng ánh lớp dạ quang. Từng dải lụa mềm mại mong manh như làn khói khẽ lay theo bước chân thanh tao uyển chuyển. Thần nữ đưa những ngón tay mảnh khảnh thon dài nâng gương mặt chàng lên. Ánh mắt bà chợt giống như lần đầu gặp gỡ, ánh mắt chứa đầy xót xa đau đớn mà cũng ngập tràn trù mến yêu thương, ánh mắt ngắm nhìn một tạo vật tuyệt mỹ trên trần thế.

-Khiết Thảo, con có biết mình rất hoàn hảo không?

-...

-Ta thật không muốn làm chuyện này nhưng con đã chấp nhận hy sinh thì phải thực hiện cho trọn vẹn.

-...

-Hãy nghĩ đến Lãnh Hà và gia đình mình.

Chàng im lặng khép nhẹ hàng mi khi bàn tay thần nữ đưa lên che khuất ánh sáng. Tiếng sấm vang rền cùng ánh chớp lóe sáng vùn vụt khắp trời đêm. Sấm nổi sấm, sét nổi sét kéo thành trận dài thiên thu bất tận. Mưa tuôn như thác nhấn chìm nhân thế trong lạnh lẽo thâm lương. Khiết Thảo cảm thấy như cả thân người đang trôi bồng bềnh trên mặt nước, chàng cố mở mắt nhưng hoàn toàn vô vọng. Trong đầu chàng hiện lên hình ảnh rừng mai bạt ngàn trắng xóa lả tả hoa rơi cùng màu trắng bạc lấp lánh ánh nắng của y trang bay bay trong gió lộng. Trong không gian hư ảo chấp chờn gương mặt Thủy thần vẫn băng lãnh uy nghiêm, vẫn thấp thoáng nét cười khinh đời ngạo thế.

Chàng bất giác muốn chạm vào ngài, chạm vào gương mặt đó, chạm vào tà áo đó. Nhưng cánh tay níu kéo chỉ là ảo ảnh hư vô. Tơ duyên chỉ là giấc mơ tan theo mây khói.

Gió đêm trường hát lên khúc bi ai.

Sương khuya lạnh rơi nhanh như ca thán.

18. Chương 17

... — 17 — ...

.

Điệp Tuyên thần thờ ngời bệt trên sàn, gương mặt khả ái hiện rõ nét bàng hoàng, toàn thân đông cứng nhuộm sương đêm lạnh giá, nỗi đau trong lòng kết thành dòng lệ khô hằn lên má. Trên tay cô là chiếc túi thơm đựng trầu, cây sáo gỗ trầm hương vào chiếc hộp đồng cẩn ngọc mà Khiết Thảo trao lại làm kỷ niệm trước lúc rời đi. Vỡ tuồng ngỡ đâu thành công mỹ mãn không ngờ chỉ là thuận lợi hảo huyền. Thụy Hà Thần Nữ vẫn đáng sợ như bao lần gặp gỡ, vẫn thích xem kẻ khác diễn tuồng đến lúc hạ màn. Khi nhìn về hải lòng mẫn nguyện trên gương mặt bà chẳng ai có thể cảnh giác hoài nghi. Nhưng sự việc tốt xấu khó lường, suy nghĩ thần linh càng khó đoán biết. Lần này thần nữ không rộng lượng tha thứ bỏ qua, không cho chàng cơ hội sống sót như những kẻ khác mà Thủy thần từng lựa chọn.

Bởi vì Thủy thần đã thật lòng yêu thương Khiết Thảo.

Hoa trắng mỏng manh bay tan tác ngoài trời. Những cánh hoa tinh khiết bị vùi dập tả tơi bởi mưa sa gió táp.

-Điệp Tuyên. Khiết Thảo đâu?

Tiếng nói trầm lạnh đầy uy quyền âm vang trước mặt. Cô ngẩng lên nhìn ngài, đôi mắt đông đầy phần uất bi thương, chỉ có thể lấp lấp mấy tiếng.

-Bị bắt đi rồi.

-Lặp lại.

Thủy thần không quát tháo, mệnh lệnh chỉ đủ nghe nhưng âm sắc lạnh băng, lạnh đến thấu xương xuyên cốt.

-Dạ thưa...

Điệp Tuyên sợ hãi quỳ sụp khấu đầu. Những giọt nước mắt vô thức lăn dài trên má cô.

-Khiết Thảo bị người của Thụy Hà Thần Nữ bắt tối qua, ngay sau khi ngài và Mạc Tần đi kinh lý vùng sông hồ phía Nam Thang Tuyên.

-...

-Đây là kỷ vật mà Khiết Thảo trao lại cho ngài.

Điệp Tuyên run rẩy dâng lên chiếc hộp đồng cẩn ngọc. Thủy thần cầm lấy không nói thêm gì. Cơn cuồng nộ kinh hoàng kiềm giữ dưới vẻ mặt thâm trầm băng lãnh. Vóc dáng cô liêu nhanh chóng mất hút trong bóng tối âm u.

Gió cuồng bạo quét qua rừng mai. Mây nặng nề vần vũ khắp trời. Tiếng chim kêu xao xác thảm thiết. Mưa như thác phủ khắp Thủy cung.

Khung cảnh tang tóc thê lương chỉ trong chớp mắt.

Ngài đứng lặng giữa khuê phòng trống trải. Bếp lửa bùng cháy dữ dội không ngăn được giá lạnh tịch liêu. Chiếc hộp đồng trên tay ngài mở tung phản chiếu ánh lửa sáng ngời tựa nụ cười mỉa mai giấu cợt. Từng câu chữ Khoa Đầu trên lá thư được viết cẩn thận cũng đang ngạo nghễ trên người. Và cả hai chiếc vòng tay lấp lánh sắc bạc sắc đồng... Thủy thần bật cười ném thẳng tất cả vào bếp lửa. Chúng nhanh chóng chìm trong màu đỏ huy hoàng. Đóa hoa lửa được gió nâng đỡ cuộn cuộn dâng cao càng kiêu sa lộng lẫy. Ngài siết chặt

nắm tay đấm mạnh vào vách gỗ. Tiếng ván gãy rầm rắc kéo dài. Đôi môi cắn chặt bật máu. Mùi máu tanh quần vào vị giác như cơn đau cào xé lòng ngực.

-Người nghĩ rằng ta sẽ quên người sao... Người nghĩ ta sẽ sống hạnh phúc nếu không có người sao... Người nghĩ im lặng hy sinh là điều tốt sao...

Thanh âm lạnh lùng hòa trong tiếng gió tiếng mưa bội phần cay đắng.

-Khiết Thảo... ta nhất định sẽ bắt người trả giá vì rời bỏ ta.

-...

-Khiết Thảo... người là đồ ngốc.

Ngài vung tay để ngọn lửa tràn khắp khuê phòng. Những lưỡi lửa theo gió mạnh lập tức liếm quanh nội thất. Tất cả những thứ mang hình bóng chàng ở Thủy cung nhanh chóng cháy thành tro tàn. Ngài mỉm cười lạnh nhạt trước khói lửa nhảy múa điên cuồng, nhưng nụ cười vô hồn đau đớn xót xa. Ánh mắt tối sầm lướt quanh phòng rồi dừng lại chỗ bếp lửa. Nơi chiếc vòng bạc đính ước đang tan chảy dưới sức nóng bạo tàn cùng chiếc vòng đồng chàng tặng lại làm kỷ niệm. Ngài không nhìn rõ chúng, chỉ thấy màu kim loại sáng sặc sỡ rực.

Những hình ảnh đột ngột lướt qua tâm trí ngài.

Là gương mặt thuần khiết bằng thanh cùng nụ cười an nhiên thanh thản... Là hàng mi rướm lệ long lanh trong rừng mai trắng xóa bạt ngàn... Là cánh tay mềm mại đeo chiếc vòng bạc lấp lánh siết chặt tay ngài...

Thủy thần tiến một bước. Ngọn lửa vẫn gào thét điên cuồng. Ngài lại tiến mấy bước. Tấm áo choàng trắng bạc lay động ngăn dòng khí nóng, ngăn khói lửa mịt mù. Ngài bắt giắc khựng lại. Giữa biển lửa là khói cầu nước bảo vệ hai chiếc vòng vàng rực rỡ kim quang chạm khắc Long Phụng vô cùng tinh xảo. Ngài đưa tay nhặt hai chiếc vòng ngắm nhìn thật kỹ. Đôi mày kiếm khê chau trong khoảnh khắc. Nước đột ngột đổ xuống khuê phòng. Lửa tàn tro lạnh, bốn bề hiu quạnh tịch liêu. Bóng dáng thủy thần cũng tan theo làn khói.

Mưa vẫn không ngừng rơi. Mưa vẫn trong suốt như nước mắt.

-Mẹ đã làm gì Khiết Thảo?

Thanh âm trầm trầm chậm rãi toát lên sát khí nhưng gương mặt ngài vẫn lạnh lùng vô cảm. Thần nữ lướt ánh nhìn sắc sảo khắp người ngài, nụ cười hiền hòa thả nở trên môi.

-Mẹ chỉ làm điều cần phải làm.

-...

-Con hãy ngồi xuống đi.

Thụy Hà Thần Nữ nhàn nhã rót một chén trà. Thủy Trúc Đình vẫn bình yên thanh tịnh với gió thổi lá rơi, mây nước nhạt nhòa.

-Con cầu xin mẹ trả Khiết Thảo cho con.

Ngài quỳ trên tấm nệm đối diện bà, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu thăm thẳm. Thời gian đọng lại trong những làn khói mỏng hương sen.

-Con cầu xin mẹ cũng vô ích. Cha con đã quyết định rồi.

-...

-...

-Trưởng bối các người thật quá đáng.

Thanh âm giận dữ kiềm nén đến cực độ. Bộ tách trà đồng loạt vỡ nát. Nước đổ loang loáng trên nền gỗ. Thụy Hà Thần Nữ cười nhẹ vẫy tay. Thủy Trúc Đình lại gọn gàng ngăn nắp. Những mảnh gốm sứ lại nguyên vẹn như mới.

-Mẹ có một tin vui cho con.

-...

-Chuyện đính ước của con mấy ngàn năm trước đã hủy bỏ. Hôn nhân đại sự của con cha mẹ cũng không can thiệp nữa.

-...

-Con được tự do.

Thủy thần bật cười. Tiếng cười giễu cợt cay đắng hòa trong gió lộng.

-Mẹ buông tay khi thứ này đã xuất hiện sao?

-...

-Thật ra mọi chuyện là thế nào?

Ngài đặt hai chiếc vòng vàng lên bàn. Một thoáng kinh ngạc lướt qua đôi mắt bà nhưng tan biến rất nhanh. Bà lại nhàn nhã nâng chén trà. Mặt nước óng ánh sắc vàng lay động. Vài giọt đánh lách tách lên bàn trúc.

-Bây giờ con hỏi chẳng phải là quá muộn sao?

-...

-Khi con hơn hai ngàn tuổi, nghe tới chuyện đính ước đã dùng dùng nổi giận bỏ đi, còn dọa sẽ giết chết thần nữ kia nếu biết là ai. Tính khí của con như vậy mẹ làm sao có thể nói nàng ta là con cháu của được sư Thạch Diệp.

-...

-Gần ngàn năm sau mẹ nhắc lại chuyện này, con vẫn ngang ngược phản đối. Con bảo sẽ tự tìm cô dâu ỳnh rồi dựng lên hết vở tuồng này đến vở tuồng khác. Mẹ xem mãi cũng rất nhàm chán nên mới ra điều kiện một năm.

-...

-Cuối cùng, con vẫn chọn người của dòng tộc Thạch Diệp nhưng đáng tiếc lại là Khiết Thảo mà không phải Khiết Dực.

Ngài sững người nhìn bà, cảm giác như bị giáng một trăm đòn sấm sét của Tứ Pháp. Thần nữ vẫn mỉm cười hiền hòa, từ tốn buông từng lời nói.

-Con ngạc nhiên vì mẹ chọn phạm nữ chứ không phải thần nữ?

-...

-Thật ra việc đó không hề quan trọng. Bởi vì Thạch Diệp kết hôn với Tử thần Quân Vũ nên con cháu của nàng ở Nhân gian đều mang chút huyết thống thần linh. Nếu kẻ đó có khả năng y dược thì chuyện tu luyện để trở thành thần tiên là điều chẳng quá khó khăn.

-...

-Nhưng đáng tiếc... đáng tiếc...

Bà buông tiếng thở dài cảm thán rồi nhẹ nhàng cầm lấy tay ngài, dịu dàng vỗ về an ủi.

-Mẹ đã xin Dực Quân một viên Vong Niệm Đan. Con uống vào rồi ngủ một giấc, khi tỉnh dậy mọi chuyện sẽ tan theo mây khói. Con sẽ quên hết, không lưu luyến, không vương bận.

-...

-Mẹ không muốn con...

-Con tự quyết định cuộc sống của mình.

Ngài trầm giọng ngắt lời bà, thuận tay nhặt lại hai chiếc vòng.

-Mẹ hãy cho con biết Khiết Thảo ở đâu?

-Mẹ không thể.

-Vậy con sẽ tự tìm.

-Mẹ cấm con.

Hai ánh nhìn xoáy thẳng vào nhau trong khoảnh khắc. Ngài im lặng cúi chào, lạnh lùng quay lưng. Bóng dáng cô độc uy nghiêm tan nhanh vào sương khói.

Nụ cười bí ẩn nở trên môi vị thần nữ cao nhã yêu kiều.

Trời trong xanh bỗng chuyển mây xám ngắt nặng nề.

19. Chương 18

... — 18 — ...

Phiên chợ xuân mừng Tả Giang thuộc bộ Ninh Hải rực rỡ sắc màu xôn xao náo nhiệt. Phố thị sầm uất nhộn nhịp những dòng người mua sắm hàng hóa, trao đổi thổ sản. Tiếng nói tiếng cười hân hoan phần khởi vang động một góc trời trong tiết xuân lạnh giá miền rẻo cao. Hàn An đi qua hầu hết những sạp bày vải lụa, tranh liễn, trà rượu, bánh trái, ngũ cốc, đồ dùng... Mỗi thứ anh đều chọn lựa thật kỹ, mua một ít cho gia đình chuẩn bị Tết Nguyên Đán. Anh chất tất cả vào hai gùi lớn bền chắc, đặt lên lưng con ngựa thồ khỏe mạnh rồi đến dãy bếp lửa lều tre nơi góc chợ. Đó là chỗ nghỉ chân sưởi ấm dành cho lữ khách phương xa cũng như cư dân trong vùng. Họ đến đây thưởng trà uống rượu, chuyện trò kết bạn.

-Trương Chi.

Hàn An vẫy tay gọi lớn. Trên môi anh nở nụ cười chất phác đôn hậu. Dáng người khập khiễng vừa xuất hiện đằng xa chậm rãi tiến lại trong sương mờ, mang theo chiếc gùi nặng trĩu dược liệu.

Anh nâng chén trà bốc khói nghi ngút lên môi, nhớ lại chuyện hơn ba tháng trước. Sáng hôm đó rất lạnh, những áng mây vừa ửng hồng chân trời phía đông, mưa thu rơi từ khuya vẫn còn lất phất, như thường lệ anh thức sớm lên nường thì gặp Trương Chi nằm bất động trước nhà. Khố áo chàng lướt trượt ướt sũng, đầu tóc rối bù bụi đất, toàn thân lạnh giá như băng, hơi thở mạch đập đều mong manh yếu ớt. Mẹ anh đã tận tình cứu chữa, chăm sóc nhưng khi hồi tỉnh Trương Chi lại chẳng nhớ được gì về thân thể, ngoài tên mình. Mẹ anh thương tình lưu chàng lại xem như con trai trong nhà. Tính khí chàng hòa nhã lễ độ lại thuần hậu hiền thảo nên anh và Khiết Dược rất quý mến kính trọng.

-Anh uống đi cho ấm.

Hàn An trao cho chàng chén trà thơm đậm hương gừng cay nóng, đáp lại là tiếng cảm ơn nhẹ nhàng cùng ánh mắt bình thản tĩnh lặng.

Hàn An nhìn gùi thuốc được sắp xếp cẩn thận thán phục trong lòng. Khả năng y dược của Trương Chi không thua gì Khiết Thảo, sự thông thái cũng tám lạng nửa cân, nhưng tướng mạo lại không được may mắn. Anh chắc rằng kẻ nào lần đầu gặp chàng cũng sẽ khiếp sợ kinh hãi vì tướng mạo xấu xí ghê rợn. Gương mặt chàng nhìn sơ qua giống như ma quỷ trong tranh truyền thần nên rời xa nhà đều phải mang mặt nạ. Thân thể chàng cũng không lành lặn, chân trái mang tật mà bước thấp bước cao, lưng lại bị còng do khối gù dị dạng. Nhưng mọi người trong làng vẫn không xa lánh chàng bất chấp vẻ ngoài thân tàn ma dại.

Họ chính là yêu quý tâm hồn thuần khiết bằng thanh của một dược sư.

Phiên chợ xuân ồn ào đã tan nhưng mây trắng vẫn trùm phủ khắp đại ngàn mênh mông lộng gió. Cát bụi cuộn trong sương khói mờ mờ lan tỏa. Hai dáng người cùng con ngựa thồ vội vã bước đi trên đường mòn khúc khuỷu, men theo sườn núi nhấp nhô. Tán cây rừng xanh thẫm bắt tận làm con đèo ngoằn ngoèo lúc ẩn lúc hiện rồi mất hút vào muôn vạn dãy núi uy nghi trùng điệp. Thấp thoáng giữa màu xanh ngút ngàn là những ngọn thác hùng vĩ đổ nước trắng xóa. Tiếng ào ào vang vọng dữ dội giữa bốn bề đồi núi, hòa cùng âm thanh sống động từ muôn loài sơn cước phá tan sự tịch mịch rừng già.

-Hàn An. Nghỉ chân một lát.

Trương Chi nói với giọng từ tốn dù thấm mệt. Họ vừa qua hai ngọn núi, chỉ còn một con đèo sẽ đến nhà. Chàng cho ngựa ăn cỏ uống nước bên suối khi anh ngã lưng chợp mắt chỗ mấy chiếc gùi.

Mặt trời chói chang trên cao đã nghiêng mình về hướng những rặng núi phía Tây. Ánh nắng rực rỡ xuyên qua tán rừng thành những vệt sáng thẳng tắp, mong manh như tơ tằm vàng óng. Gió đùa cành lá rung rinh hoa nắng trên thảm cỏ xanh mượt đọng nước suối trong ngần. Tiếng nước róc rách tràn qua đá sỏi lay động rong rảo, hòa cùng tiếng chim lanh lảnh khuất trong bụi rậm tan vào không gian. Những cánh hoa mận hoa ban trắng tinh, thuần khiết trôi dạt theo dòng nước từ phía thượng nguồn bập bênh từng mảng bám vào cỏ dại bên bờ, phủ lên mấy phiến đá xanh màu rêu thẫm.

Muôn ngàn hạt nước bắn tung dưới nắng lấp lánh như thủy tinh vỡ nát.

Không gian thanh bình bỗng đượm màu buồn thẫm.

Trương Chi ngồi trên bãi cỏ tháo chiếc mặt nạ. Tướng mạo xấu xí thấp thoáng hiện ra nơi đáy nước. Chàng thần thờ nhìn ảo ảnh của mình một lúc lâu rồi bật cười, đưa đôi tay sần sùi chạm vào dòng suối. Nước mềm mại quần quýt quanh những ngón tay chai sạm. Nước mát lạnh xoa dịu gương mặt thô ráp bụi đường. Gió rì rào cuốn mấy cánh hoa ban trắng màu sương tuyết vương trên tóc, trên áo khố của chàng. Trương Chi vô thức đưa tay nhặt một cánh hoa mỏng manh vừa bay đến. Trong khoảnh khắc, khung cảnh rừng mai trắng xóa bạt ngàn cùng gương mặt anh tuấn lạnh lùng với nụ cười khinh ngạo hiện ra trước mắt...

Chàng vội vàng đứng dậy phủi sạch trang phục đầu tóc, quay lưng dắt ngựa rời đi.

Gió vẫn cuốn những cánh hoa trắng rập rờn bay lượn.

Hoàng hôn phủ trùm đại ngàn hùng vĩ bằng những vạt nắng chiều tàn úa thê lương. Sương mù bồng bềnh từ đỉnh núi trườn xuống các thung lũng mênh mông. Khung cảnh rõ ràng dần mờ ảo hoang liêu trong gió lộng. Không khí núi rừng thẫm đẫm hơi nước trở nên rét buốt cắt da. Chấp chới trên tầng không từng đàn chim chớ nắng bay về tổ ấm. Tiếng kêu vang vọng khuấy động sự tĩnh lặng chiều tà. Những đôi ruộng bậc thang trog góc rạ cuối mùa, những nương rẫy xơ xác thân ngô héo dần hiện ra trong tầm mắt hai lữ khách đang đổ dốc qua đèo. Hàng trăm ngôi nhà thấp thoáng trên sườn đồi lần lượt nhóm bép lên đèn. Khói lam chiều hòa cùng sương trắng nhạt nhòa mờ mịt biến bản làng lung linh ánh lửa thành cõi ngoại thế hư vô.

-Chúng ta về vừa kịp cơm chiều.

Hàn An cười dẫn ngựa qua cổng. Hương gạo mới thơm nồng quyện trong không khí.

Trương Chi gật đầu thay lời đáp rồi đỡ gùi xuống, dẫn ngựa vào chuồng chải lông phủ cỏ. Sự kiêu ngạo của chàng mọi người đã quen nên chẳng ai phiền lòng. Khi chàng đặt chân lên ngôi nhà sàn đơn sơ bằng gỗ nằm giữa vườn thảo dược thì bữa cơm chiều đã chuẩn bị tươm tất. Người phụ nữ cao niên phúc hậu dìu một cô gái trẻ khả ái bước ra từ nhà trong. Nàng luôn cẩn thận đứng ngồi để thai nhi tượng hình hơn sáu tháng không kinh động. Họ tươi cười chuyện trò về phiên chợ và những thứ đã mua bên mâm cơm cạnh bếp lửa bập bùng ấm áp. Mấy món ăn thịnh soạn hơn ngày thường vì hôm nay là sinh nhật Khiết Dược.

Trên mâm gỗ vẫn luôn thừa một chén cơm nóng với đôi đũa không.

Chén cơm đó dành cho Khiết Thảo.

Nhưng chén cơm đó không dành cho Khiết Thảo bây giờ.

Hàn An đưa Khiết Được về phòng nghỉ khi Trương Chi sắp xếp vài thứ trong bếp cùng mẹ. Không gian tĩnh lặng trải ra muôn trùng xa cách. Chàng biết bà vẫn thương như vậy khi nhớ điều gì liên quan đến Khiết Thảo. Thế giới riêng mà bà chìm vào luôn tồn tại hình ảnh của chàng những ngày xưa. Trương Chi im lặng thêm dầu vào ngọn đèn sắp tàn rồi nhìn những bắp ngô mập mạp hạt đều tăm tắp đang sấy trên giàn bếp. Tiếng củi lách tách không xua được tịch mịch sâu bi. Ánh sáng hiu hắt của đèn đồng, ánh sáng đỏ rực của bếp lửa soi nửa bên mặt người phụ nữ hiền từ cố nén dòng nước mắt. Đôi tay bà run run cầm chén chè trôi nước. Giọng nói trầm lặng nghe như tiếng thở dài.

-Ngày xưa, Khiết Thảo rất thích ăn chè trôi nước. Nó bảo rằng trôi nước mang ý nghĩa đoàn viên, là một ý nghĩa rất hay rất đẹp.

-...

-Nó cũng thích ăn lệ chi. Nhưng mùa này thì khó mà tìm được nên mẹ chỉ có thể bảo Hàn An mua lệ chi khô.

Thanh âm cuối cùng tan vào bóng đêm đã phủ trùm làng bản. Sương rơi nhạt nhòa trắng xóa ngoài hiên. Chàng cầm lấy chén chè trên tay bà khẽ khàng nói.

-Mẹ nghỉ đi. Ở đây để con dọn dẹp.

-..

-...

-Con cũng nghỉ sớm đi. Cả ngày nay đi đường xa đã mệt lắm rồi.

Bà cười hiền bước đi thật chậm, dáng người khắc khổ gồng gánh đau thương mất mát trên đôi vai nhỏ bé gầy mòn. Chàng hướng mắt nhìn bóng tối dày đặc bên ngoài, khe buông tiếng thở dài sâu não.

Tiếng côn trùng rả rích kêu than buồn thảm.

Tiếng chim khuya đập cánh xao xác đêm trường.

Trương Chi ngồi một mình trên thềm nhà, ngắm vườn thảo dược ngát hương trong tiết trời buốt giá. Ánh trăng vàng lộng lẫy trên cao xuyên qua sương khói mong lung biến thành những tia sáng bàng bạc hư huyền phủ trùm khung cảnh. Gió lạnh leo lay động suối tóc nâu đồng buông lơi, rung rinh áo khổ tấm choàng nâu xám. Chàng đã vui mừng biết bao khi tỉnh dậy được nhìn thấy những gương mặt thân thương nhưng hạnh phúc mãi đưa lối khổ đau, cũng như ánh sáng luôn dẫn đường bóng tối.

Chàng không thể nhìn nhận họ. Họ cũng không thể nhận ra chàng.

Thân xác này sẽ làm họ thương tâm gấp ngàn lần so với việc chàng đã chết. Chàng thà để họ nghĩ mình là bóng ma vô hình còn hơn phải nhìn thấy ảnh quỷ hữu dạng.

Dáng người cô lẻ chìm vào bóng tối sau những tấm phen.

Thanh âm lạnh lạnh của tiếng gà lác đác khắp bản làng báo hiệu sang canh. Chàng giật mình thức giấc, vàng trán lấm tấm mồ hôi. Ngoài cửa sổ, đêm vẫn mịt mù tăm tối. Chàng thở phào nhẹ nhõm, bước xuống bếp châm một chén trà gừng, để thêm than vào chậu ấm mang về phòng. Từ ngày trở về không đêm nào chàng yên giấc. Sự tĩnh lặng thênh thang làm chàng nhớ nhung nhiều thứ và sợ hãi nhiều thứ.

Chàng nhớ ngài.

Nhưng chàng sợ phải gặp lại ngài.

Nỗi nhớ nhung cùng sợ hãi quện chặt như hình bóng chập chờn tâm trí lúc tàn canh luôn biến thành ác mộng.

Chàng biết mình ngu ngốc.

Đã chấp nhận rồi bỏ vẫn mong ngày tương phùng.

Nhưng giờ đối mặt cũng không thể nhận nhau.

Chàng áp đôi tay lạnh cứng vào chén trà mờ khói, cổ nín giữ hơi ấm quanh người, lặng lẽ nhìn khuê phòng dưới ánh sáng huyền ảo của trăng khuya. Lọ thủy tinh trong túi thuốc được bọc mấy lớp vải vẫn ánh lên sắc tím chập chờn tựa ngọn lửa ma trời cạnh nắm mồ hoang lạnh. Chàng khẽ cười, gương mặt xấu xí nhăn nhúm càng kinh dị kỳ quái. Mấy đứa trẻ hàng xóm có lần ngây thơ bảo rằng chàng cười còn xấu hơn không cười, còn đáng sợ hơn ma quỷ trong tranh.

Chàng đã hiểu thế nào là sống không bằng chết.

Chàng đã hiểu những lời của Thụy Hà Thần Nữ trước khi rơi vào cơn đau tựa như ngàn dao cắt xé.

“Lọ nước tím ta từng tặng con gọi là Hoán Hồn Thủy lấy từ đầu nguồn Sinh Tử Giang. Nó có thể giúp con hồi sinh kẻ khác nhưng phải trả giá bằng tính mạng của mình. Nếu một ngày nào đó con cảm thấy sống không bằng chết thì hãy dùng nó mà tuyệt mệnh...”

-...

-Con là một được sư, chắc không muốn cái chết của mình trở nên vô nghĩa”

Nhưng chàng không chọn cái chết. Chàng cũng không vứt lọ nước.

Bản làng này vẫn còn những người chàng yêu thương, những người yêu thương chàng, những người cần chàng chăm sóc chữa bệnh.

Màu tím này là thứ duy nhất kết nối chàng với những ngày tháng ở Thủy cung, để chàng biết hạnh phúc thoáng qua kia không phải ảo mộng hoang đường do bản thân tự mê tự dẹt.

Nỗi đau giữ lại cho riêng mình.

Cùng nỗi nhớ mãi chôn chặt trong tim.

20. Chương 19

... — 19 — ...

.

Sương trắng bông bông phủ lên bản làng rừng núi như tấm chăn nhung mềm mại trong buổi bình minh. Những rặng núi trùng điệp nhấp nhô cổ thụ dây leo cao thấp xa gần xen trong mây mù mờ mờ ảo ảo. Hoa mận hoa ban khoe sắc giữa tiết xuân lạnh giá, trải màu trắng xóa lên thảm rừng già xanh thẫm. Mặt trời nhô lên huy hoàng rực rỡ đánh thức đại ngàn bằng muôn ngàn tia nắng long lanh. Tiếng chim kêu vượn hót vang vọng khắp không gian tràn ngập những cánh hoa bay bay nhẹ hẫng.

Thủy thần đứng trên đỉnh dốc, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía bản làng sầm uất, nhìn những mái nhà sàn ẩn hiện trong mây bay khói tỏa. Từng cơn gió chồn vờn mái tóc đen huyền mềm mại buộc cao, lay động tấm áo choàng trắng bạc hòa màu sương khói. Ngải hồ hững vẫy tay. Phục trang trắng bạc được thay bằng áo khó lam chàm cùng tấm choàng xám xanh thêu hoa văn kỳ hà đơn giản như cư dân trong vùng. Ngôi nhà sàn bình dị giữa vườn thảo dược nằm ngay trước mắt ngài. Bờ rào đá cao hơn thân người ngăn cách khoảng sân với con đường bụi bặm chằng chịt dây thường xuân. Những chiếc lá ướt đẫm sương mai như muôn bàn tay nhỏ nhắn run rẩy trong gió. Ngài đứng lặng chạm tay vào cánh cổng gỗ đơn sơ, nét mặt trầm tư lạnh đậm thêm phần khó đoán.

Gió lành lạnh thổi. Sương nhàn nhạt bay.

-Anh cần tìm ai? Hay anh cần chữa bệnh?

Giọng nói êm dịu vang lên sau song gỗ. Ngài choàng tỉnh nhìn người vừa hỏi.

Trong khoảnh khắc vô số cảm xúc lướt qua tâm trí ngài như cuồng phong bão táp. Hơi thở nín lặng cùng lòng ngực nặng nề đau nhói.

Đó là gương mặt ngài tìm kiếm... nhưng không phải người ngài tìm kiếm.

-Gia đình tôi có thể giúp gì cho anh?

Khiết Được nhẹ nhàng hỏi lại nhưng thái độ hiện rõ sự dò xét hoài nghi. Ngài cười nhẹ trầm giọng chậm rãi.

-Ta chỉ đến thăm gia đình. Ta là bạn của Khiết Thảo.

Gương mặt nàng tức khắc tái xanh nhợt nhạt.

-Ta là một người bạn.

Thanh âm trấn an hòa nhã nhưng dứt khoát. Ngài nhìn thẳng vào đôi mắt đen huyền trong suốt của nàng chờ đợi. Ngài hiểu nàng đang vô cùng sợ hãi vì việc tráo Tể Nữ bại lộ sẽ gây họa sát thân cho cả gia đình. Họ lẫn trốn đến vùng rừng núi hẻo lánh xa xôi, không ai biết đến chính là nguyên nhân này. Nhưng họ có thể lẫn trốn người phàm chứ không thể lẫn trốn thần linh. Ngài đã giảng thuật bảo hộ lên ba người họ ngay khi Khiết Thảo đến Thủy cung. Nếu họ gặp bất cứ nguy hiểm gì, ở bất cứ nơi nào ngài cũng sẽ biết. Đó là một sự bảo vệ lặng lẽ và cũng là sự khống chế âm thầm.

-Mời anh vào. Cảm ơn anh đã đến thăm. Tôi là Khiết Được.

Nàng mỉm cười mở cổng.

-Ta biết. Khiết Thảo đã kể về cô. Ta là Lãnh Hà.

-Tôi có thể nhờ anh một việc không?

Nàng nói với vẻ buồn bã. Ngài im lặng gật đầu.

-Anh đừng nhắc về Khiết Thảo với mẹ tôi hay bất cứ ai ở nơi này.

-Ta hiểu.

Ngài ôn hòa đưa bàn tay ra.

-Để ta dìu cô.

Khiết Được ngập ngừng một khắc rồi mỉm cười cầm lấy tay ngài với lời cảm ơn nhẹ nhàng. Hai dáng người mờ dần trong sương mù nhạt nhòa trắng xóa.

Ngài nâng chén trà mờ mờ khói tỏa, đưa mắt nhìn khắp nơi một lượt. Phòng khách đơn giản mà thanh nhã thoang thoang hương thảo được hương thẳng ra khu vườn xanh tươi ngăn nắp. Khung cửu bên cửa sổ đang dẹt đỏ tẩm thổ cẩm tinh xảo với hoa văn cây lá hai màu lam lục. Trên mái hiên vắt những lá bùa ngũ sắc với trầu cau trừ tà ma xâm hại, xua quỷ tinh quỷ phá. Phía vách gỗ treo vài tấm tranh Tết vẽ cảnh gia đình đoàn viên hạnh phúc, mùa màng tươi tốt bội thu, đàn gia súc sinh sôi nẩy nở... Mấy bình rượu đặt trong góc nhà cấm cản cong vút chờ khách viếng thăm trong những ngày xuân rộn rã.

Ngài cười nhạt nén tiếng thở dài.

Đất trời vào xuân nhưng cõi lòng ngài mùa đông luôn ngự trị.

Người phụ nữ có gương mặt phúc hậu bước ra từ nhà trong. Mái tóc bà điểm bạc, đuôi mắt hằn nếp nhăn. Bà mỉm cười dịu dàng ngồi xuống cạnh ngài, đặt khay trà cùng đĩa bánh mứt lên mâm. Bà tự tay rót một chén trà, nhìn ngài thân thiện hòa nhã.

-Thật có lỗi khi hỏi chuyện này nhưng bác muốn biết con có quan hệ thế nào với gia đình? Bác không nhớ đã gặp con trước đây trong những lần họp mặt dòng họ bên bác hay cha của Khiết Được.

-Con không phải người trong dòng họ. Con đến thăm vì biết được vài chuyện...

Ngài bắt gặp ánh mắt nhắc nhở của Khiết Được, khẽ cười bình thản lấy trong túi đôi vòng vàng chạm khắc hình Long Phụng đưa cho bà. Vẻ mặt người phụ nữ lập tức hiện nét kinh ngạc bàng hoàng. Dù kim loại đã chuyển từ đồng sang vàng thì hoa văn cùng chữ Khoa Đầu vẫn không thể thay thế làm giả, không thể nhầm lẫn. Bà run rẩy nắm lấy tay ngài hỏi dồn.

-Đây là chiếc vòng bác đã trao cho Khiết Thảo... làm sao con có được nó... có phải Khiết Thảo vẫn còn sống... con mau nói cho bác... Khiết Thảo...

-Mẹ... bình tĩnh lại...

Khiết Được ôm lấy bà, ném cho ngài ánh nhìn sắc lạnh giận dữ. Ngài vẫn giữ vẻ mặt trầm lặng thoáng nét băng lãnh, tiếp lời với vẻ tự nhiên ôn hòa.

-Con tìm thấy chiếc vòng này trong cửa hiệu kim hoàng. Con rất bất ngờ khi nó cùng một đôi với chiếc vòng mà cha mẹ trao lại với lời dặn đính ước nên đã tìm đến đây.

-...

-Con là một pháp sư.

-...

-Con không biết Khiết Thảo là ai cả.

Ngài bắt giác thấy lòng ngực nhói buốt. Lời nói dối với thiện tâm hảo ý nhưng vẫn làm lòng dạ đau đớn xót xa.

Ngài biết chàng. Ngài tất nhiên biết chàng. Nhưng ngài không bảo vệ được chàng.

Ngài nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà mờ khói, chờ đợi phản ứng của hai người. Với thân phận là một pháp sư, ngài có thể dễ dàng giải thích và thực hiện nhiều việc.

-Thì ra... thì ra là như vậy.

Một lúc lâu sau bà nhẹ nhàng lên tiếng. Đôi mắt trĩu nặng ưu sầu rướm lệ nhưng thần thái đã trấn tĩnh hơn. Bà mỉm cười nhìn ngài từ tốn.

-Bác cũng từng nghe bà ngoại và mẹ nhắc đến một đính ước của dòng họ Thạch Diệp với gia tộc nào đó. Nhưng qua nhiều thế hệ mà không ai tìm đến nên mọi thứ cũng trôi vào quên lãng, không ngờ bây giờ lại...

-...

-Nếu con đến đây để thực hiện đính ước thì gia đình bác thật không thể làm tròn, vì bác chỉ có một cô con gái là Khiết Được đã thành hôn rồi.

-...

-Bác thành thật xin lỗi.

Bà thở dài cười gượng khổ sở, cầm lấy tay ngài vỗ nhẹ mấy cái như xin lỗi mà cũng như an ủi rất nhiệt tâm thân tình.

-Nếu con có bất cứ yêu cầu gì để bù đắp cho việc hôn ước thì...

-Bác đừng lo. Con đến đây không phải đòi một cô dâu. Con chỉ đến thăm gia đình thôi. Dù sao hai dòng họ cũng có giao hảo lâu đời.

Ngài nhẹ nhàng ngắt lời. Bà cười hiền gật đầu cảm tạ.

Bếp lửa tí tách thả những chấm sáng lấp lánh vào không gian tĩnh lặng.

Ngài ngồi lặng im trên băng gỗ ngắm nhìn vườn thảo dược được chăm sóc cẩn thận thể hiện qua sự xanh tươi ngăn nắp. Mặt trời đã lên quá ngọn cây nhưng sương trắng mờ vẫn bồng bềnh lãng đãng làm tiết xuân miền núi thêm phần rét buốt.

Không gian yên bình nghe rõ tiếng thở dài mệnh mang.

Từ ngày chàng mất tích đã hơn ba tháng nhưng việc tìm kiếm hoàn toàn vô vọng, dù dùng thuật pháp hay phái người truy nhân dạng. Ngài đến đây không mong được gặp chàng. Ngài đến đây chỉ mong hiểu thêm về chàng, níu kéo những ký ức của chàng còn lưu lại nơi người thân. Sự nhiệt tình tiếp đãi, sự thân thiết

hiền hòa của mẹ chàng làm ngài cảm thấy ấm áp thân thương. Cõi lòng xót xa lạnh giá bao ngày qua bỗng bình yên ấm áp lạ thường.

Ngài cảm thấy chàng đang ở quanh đây. Ngài cảm thấy chàng đang ở rất gần.

Ngài giật mình nhìn người vừa xuất hiện trong sương khói. Nhân ảnh mờ mờ như mơ như thực dừng lại cách ngài vài bước chân. Thời gian ngưng đọng trong những hạt bụi nước nhẹ tênh chờn vờn lạnh lẽo. Từng làn gió khẽ lay vuốt tóc nâu đồng óng mượt buông dài, rung rinh váy áo thanh thủy mềm mại thướt tha. Ánh mắt nàng toát lên vẻ cương nghị cảnh giác nhưng phong thái vẫn nhẹ nhàng hòa nhã, vẻ mặt vẫn bình thản an nhiên. Người đứng đối diện ngài giờ đây không khác gì chàng dù là dung mạo hay khí chất.

Cảm giác trống rỗng hụt hẫng chạm vào từng ngõ ngách tâm hồn khiến ngài nghệt thở.

Ngài bất động lặng thinh. Thời gian nặng nề lướt khẽ.

-Tôi có chuyện muốn hỏi anh.

Khiết Được đành giọng phá tan bầu không khí trầm mặc.

Ngài dời ánh mắt khỏi gương mặt nàng. Thanh âm hồ hững lạnh đậm tan vào sương khói che giấu nỗi đau không thể tả bằng lời.

-Ta đang cố gắng tìm Khiết Thảo.

-...

-Ta hy vọng Khiết Thảo còn sống.

Nàng sửng sốt câm lặng. Toàn thân bất giác run rẩy từ đỉnh đầu đến tận gót chân. Luồng khí lạnh không biết từ đâu chạy khắp cơ thể. Cơn kích động kinh hoàng vây bọc tâm trí. Những giọt nước mắt vừa đau đớn vừa kinh hãi của nàng vô thức rơi xuống nền đất lạnh. Nàng bất thần nắm lấy hai vai ngài lắc mạnh. Giọng nói thổn thức bắn loạn cùng nhịp thở. Thanh âm giận dữ điên cuồng rít qua kẽ răng.

-Anh là ai? Anh không thể chỉ là bạn của anh tôi. Anh không thể chỉ là một pháp sư. Anh là ai? Anh đến đây với mục đích gì?

-...

-Anh muốn hủy hoại gia đình tôi một lần nữa.

Ngài siết chặt hai vai nàng, giữ nàng đứng vững. Giọng nói trầm ấm đầy uy lực.

-Ta yêu Khiết Thảo.

-...

-Ta thật lòng yêu Khiết Thảo.

Nàng im bất choáng váng nhìn ngài. Hai ánh mắt khóa chặt vào nhau. Thời gian ngưng đọng nặng nề trong sương rơi gió thổi.

-Những gì cô suy đoán về ta hãy giữ cho riêng mình. Ta không muốn truy cứu gì cả. Ta hứa mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

-...

-Ta chỉ muốn bình yên ở lại đây một thời gian.

Thanh âm trầm thấp nhẹ tênh gần như tuyệt vọng. Đôi mắt băng lãnh tĩnh lặng như đêm đen thăm thẳm bỗng gợn sóng suy sụp đau thương. Khiết Được khụy xuống băng gổ. Ngài buông tay quay lưng về phía nàng. Sương khói tan dần dưới ánh mặt trời rạng rỡ. Phía cuối vườn, hàng hoa ban dần hiện ra mờ ảo mong lung. Ngài chậm rãi bước đến mấy gốc hoa để nàng yên tĩnh với dòng suy nghĩ rối loạn. Những đoá hoa trắng tinh thuần khiết đọng sương mai long lanh cười đùa với gió xuân. Mấy cánh hoa lả tả rơi xuống nền đất lạnh phủ màu tang tóc.

Ngài đứng lặng ngắm những đoá hoa.

Ngài nhớ vườn bạch mai trắng xóa bạt ngàn.

Ngài nhớ gương mặt thuần khiết bằng thanh với đôi mắt bình yên tĩnh lặng.

-Tôi rất vui vì anh ở lại đón Tết Nguyên Đán với gia đình.

Tiếng nói êm ái du dương hòa cùng tiếng gió nhẹ nhàng vang lên sau lưng ngài mong manh như những cánh hoa tàn úa.

21. Chương 20

... — 20 — ...

.

Chiều buông xuống đại ngàn lộng gió sương giăng. Trương Chi trở về sau khi mang thuốc ầy ngôi nhà trong bản nằm lẻ loi trên nương xa. Đám trẻ con chơi ném pao trước thân điện gặp chàng liền vây lấy lao nhao xin cổ ngọt và quế thơm làm quà vặt. Chúng vui vẻ thân thiện với chàng chứ không kinh hoàng sợ hãi như ba tháng trước.

Chàng phân phát xong ngẩng mặt lên chợt thất thần bất động. Hình dáng vừa lướt qua mắt chàng rồi khuất nhanh sau mây bờ rào đá thân quen đến không thật. Một loạt cảm xúc dồn dập đổ xuống tâm trí chàng làm nửa đầu đau nhức, lòng ngực nặng nề dâng lên cơn ho dữ dội. Chàng bừng tỉnh lắc đầu. Nụ cười mĩa mai chính mình nở trên đôi môi khô nứt.

Ngài chỉ là ảo ảnh.

Ngài chỉ là ảo ảnh được tạo nên bởi nắng chiều và sương khói.

Trương Chi đến bên máng nước rửa sạch bụi đường khi Khiết Dược đang ngồi cắt rau trong bếp. Nàng huyền thuyên hỏi về chuyến đi, hỏi thăm sức khỏe già Sinh, cụ Phan, bà Mạn rồi báo nhà có khách phương xa sẽ ở lại mấy ngày, lại kể chuyện đính ước của tổ tiên ngày xưa và chiếc vòng đồng, người khách đã đến nhà bồ chính cùng Hàn An để báo tên...

“Lãnh Hà...”

Trương Chi lặng thinh bất động.

Toàn thân chàng lạnh băng như vùi trong sương tuyết. Lạnh đến mức sắc da tái xanh nhợt nhạt, đôi môi run rẩy không ngừng, hàm răng vô thức khe khẽ va vào nhau kéo theo cơn buồn nôn dữ dội làm tâm can quặn thắt. Chàng luống cuống quần chặt tấm choàng quanh người cố giữ hơi ấm. Tâm trí rối loạn bàng hoàng không cách nào trấn tĩnh, không biết phải làm gì.

-Trương Chi.

Chàng giật mình quay lại. Đôi mắt khóa chặt vào người đứng cạnh Hàn An. Trong khoảnh khắc hơi thở tan thành hư không, trái tim trong lòng ngực không nghe được nhịp, chỉ loáng thoáng bên tai mấy lời giới thiệu làm quen.

Ngài là hiện thực.

Ngài là hiện thực đang đứng ngay trước mắt chàng.

Vẫn là nụ cười nhạt nhòa mang nét lạnh lùng, vẫn là đôi mắt đen huyền trầm tĩnh sâu thẳm, vẫn là gương mặt anh tuấn cao ngạo lãnh băng, vẫn là mái tóc đen huyền vờn gió động sương...

Chỉ cần đưa bàn tay ra chàng có thể chạm vào hình dáng mà mình mong nhớ ngày đêm. Chỉ cần đưa bàn tay ra chàng có thể chạm vào ngài mà không sợ giấc mơ tan biến. Chỉ cần đưa bàn tay ra chàng có thể cảm nhận hơi ấm ôn nhu dịu dàng bao ngày xa cách.

Bàn tay sần sùi chai sạm run rẩy dừng lại giữa không trung. Hình ảnh bàn tay thô kệch xấu xí in vào đáy mắt trong vất tĩnh lặng chứa đầy yêu thương khắc khoải. Những tia nhìn hạnh phúc vui mừng thoáng chốc tan thành mây khói chỉ còn lại dấu vết của đau khổ bi ai.

Cảm xúc vỡ nát như nước mắt rơi xuống nền đá lạnh.

Hy vọng tiêu tan như ánh nắng mất dạng phía chân trời.

Chàng thu tay cúi đầu. Làn tóc mai lòa xòa rũ xuống gương mặt ghê rợn kinh hoàng. Chàng lại cúi người thấp hơn. Khối gù trên lưng như nặng thêm ngàn cân vạn lạng. Chàng vội lùi xa mấy bước. Đôi chân khập khiễng tê cứng như hóa đá khó khăn di chuyển.

-Cẩn thận.

Thanh âm trầm trầm cùng bàn tay mạnh mẽ giữ lấy chàng sắp ngã. Chàng hoảng hốt gạt tay ngai dựa vào cầu thang, cổ họng nghẹn đắng vì cơn ho mà nói không thành tiếng.

-Cảm ơn... tôi không sao...

-...

-Rất vui vì anh đến thăm gia đình... tôi có chút việc... xin phép...

Chàng vội vàng cầm lấy túi thuốc xoay người ra vườn.

-Cậu bị yểm bùa.

Tiếng nói sau lưng bình thản đến hồ hững làm bước chân chàng dừng lại.

-Hãy để ta xem, có thể ta giúp được.

-Không cần... Cảm ơn...

Chàng không quay mặt lại, kiềm chế xúc động dứt khoát rời đi, không biết rằng sau lưng vẫn có một ánh mắt sắc sảo dõi theo.

-Anh đừng phiền lòng. Trương Chi có hơi mặc cảm nên không thích tiếp xúc với người lạ, cũng rất kiêu lời. Có lẽ anh ở đây vài ngày thì anh ấy sẽ quen.

Hàn An thở dài cười gượng chuyển sang việc khác.

-À... anh nói Trương Chi bị yểm bùa là sao?

-Có hai loại pháp thuật ứng trên người cậu ấy nhưng chưa rõ lắm, cần phải xem lại.

-Chẳng lẽ cậu ấy mất trí nhớ là vì pháp thuật?

Ngài im lặng nghe Hàn An kể mọi chuyện. Ánh nhìn lạnh lùng thoáng nét xao động hướng phía vườn thuốc nhập nhoạng bóng chiều. Hình ảnh con người xấu xí khom lưng cúi đầu, khập khiễng bước đi hiện ra mờ mờ trong sương gió xa xăm. Cảm giác xót xa kỳ lạ bỗng dâng lên trong tâm trí, ngài bất giác nắm chặt bàn tay trống rỗng đã chạm vào chàng. Ngài không hiểu được biểu hiện trên gương mặt dị dạng kinh tâm, nhưng đôi mắt trong suốt thăm thẳm nhìn ngài trong khoảnh khắc đầy ám ảnh trầm uất đau thương, chất chứa hỗn loạn những cảm xúc hạnh phúc vui mừng cùng đau khổ bi oán.

“Trương Chi...”

Ngài quay lưng rời mắt khỏi vườn thuốc.

Ngoài trời sương vẫn rơi, gió vẫn thổi.

Trương Chi ngồi bệt dưới mấy gốc ban cuối vườn, ngẩng mặt nhìn những cánh hoa bay bay lả tả. Hoa ban không mỏng manh như bạch mai, không trắng tinh thuần khiết như bạch mai. Nhưng hoa ban vẫn đượm màu tang tóc như bạch mai, vẫn rơi rụng tan tác như bạch mai.

Hoa đã nở tất hoa phải tàn. Có tương hợp tất có ly tan.

Sinh ly tử biệt trên thế gian này ai lại không trải qua đôi lần.

Chàng cúi đầu nhìn bàn tay rất buốt. Màu máu đỏ thẫm dưới ánh sáng tím nhạt u ám càng chết chóc thê lương. Chàng nắm chặt lọ Hoán Hồn Thủy đến mức móng tay cắm vào da thịt mà không hay, khi nhận ra thì máu đã ứa ứa thành dòng. Chàng ngẩng nhìn lọ nước lần cuối, cảm giác nhói buốt dâng lên trong lồng ngực, đau đến nước mắt cũng không thể rơi. Những tia sáng lung linh ánh sao nhanh chóng khuất lấp sau mấy lớp đất đá. Thổ khắc Thủy. Mọi thứ sẽ chìm sâu. Chàng không thể để ngài nghi ngờ hay nhận ra mình, không thể tiếp tục giữ bất cứ thứ gì đến từ Thủy cung.

Chàng là Trương Chi. Chàng không là Khiết Thảo.

Chàng cười nhạt, chợt hiểu thêm thế nào là sống không bằng chết.

Tà dương mất dạng sau những rặng núi thâm u. Sương rơi càng nhanh. Gió thổi càng lạnh.

Ngài bước vào phòng mang theo mùi hương bạc hà thoang thoảng. Mái tóc xỏa tung đen huyền hờ hững rũ qua vai chạm đến lưng vẫn động lấm tấm hơi nước nóng. Phục trang trắng bạc đơn giản bỗng trở nên hư ảo dưới ánh sáng hiu hắt từ ngọn đèn dầu đơn độc. Ngài đứng dựa vào vách nhìn chàng đang trải nệm, phòng ốc dọn dẹp gọn gàng như chưa từng có người dùng qua. Tách trà gừng trên bàn vẫn tỏa khói du du cho thấy vừa được pha, cả chậu than dưới giường cũng còn sáng hồng ấm áp. Đêm đã giữa canh hai, bản làng đều yên giấc. Ở Thủy cung giờ này ngài cũng rời thư phòng.

Chàng trải giường xong ngẩng mặt lên liếc giạt mình. Chàng không nhận ra ngài vào phòng, càng hoảng sợ vì ánh mắt dò xét uy nghiêm không che giấu.

-Tôi ra ngoài.

Chàng vội vàng ôm đóng chặn trên sàn tiến về phía cửa.

-Không cần. Đây là phòng của cậu. Giường kia cũng của cậu.

Ngài ngăn lại thuận tay lấy đóng chặn nhưng chàng vẫn không buông. Chàng cố giữ thái độ bình thản nhẹ nhàng nói.

-Phong thái của anh như vậy nếu không phải Quan lang thì cũng là Lạc hầu Lạc tướng. Anh sao có thể ngủ trên sàn nhà hay cùng phòng với kẻ khác.

-...

-Tôi quen rồi. Anh không cần quan tâm.

Ngài nhìn dáng người bước thấp bước cao ôm đóng chặn khuất vào bóng tối nơi góc nhà, đôi mắt thâm trầm hơi hạ xuống, gương mặt lạnh lùng lại phủ thêm một tầng sương giá mơ hồ.

Đêm tĩnh lặng cô liêu lao xao tiếng gió.

Chàng trải chăn cạnh bếp lửa ấm áp sáng rực nhưng vẫn thấy muôn phần rét buốt tối tăm. Gió lạnh cùng hơi sương lùa qua khe hở trên vách phen len lỏi vào nhà làm không gian càng thêm hiu quạnh. Chàng gác tay lên trán trọc suốt đêm không ngủ.

Nhớ nhớ quên quên... bao nhiêu chuyện bấy nhiêu ưu phiền...

Đêm thanh tĩnh hòa tiếng thở dài mệnh mông.

Tiếng gà lác đác báo hiệu đêm tàn ngày sang nhưng bóng tối vẫn thăm thẳm tầng không. Bếp lửa suốt đêm không lúc nào lụi tắt vẫn lạnh thấu tâm can, lạnh đến tay chân tê cóng như ngâm trong nước suối. Chàng xoa tay hà hơi, cơn ho khan dâng lên khiến lồng ngực đau nhói. Chàng quấn khăn quanh cổ, xuống bếp sắc một thang thuốc, chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà với cháo trắng đậu xanh và trứng muối rồi nấu mấy ống cơm lam. Chàng làm xong người nhà chưa ai thức, liền quấy gùi cắm mốc lên núi hái thuốc.

Không phải đôi mắt không phải đau thương.

Không thấy nhân ảnh im lặng trên thềm nhà nhìn theo dáng chàng mờ trong sương khói.

22. Chương 21

... — 21 — ...

.

Chàng trở về khi bản làng đều lên đèn nhóm bếp, vừa đặt gùi xuống kệ thì biết rằng mẹ đã sang hàng xóm bàn chuyện gói bánh giã nếp, anh và ngài được mời đến nhà Bò chính uống rượu. Chàng gật đầu dọn cơm lại nghe nàng bật cười tiếp chuyện.

-Nhà mình nhờ phúc anh Lãnh Hà mà được con gái trong bản quan tâm lắm nha. Hôm nay, mấy cô cứ liên tiếp ghé thăm em hoặc bắt mạch bốc thuốc, còn tặng quà nữa. Bọn họ thật ra chỉ mong nhìn mặt anh Lãnh Hà thôi... Ban đầu anh ấy còn nể tình tiếp chuyện vài câu nhưng cuối cùng chịu không nổi ở luôn trong kho thuốc...

-...

-Bò chính mời rượu tối nay chắc chắn có tính toán rồi. Ông ấy muốn chọn anh Lãnh Hà làm rể đấy. Châu Pha cũng đến tuổi thành thân mà... Anh Lãnh Hà chỉ xuất hiện trong làng một lần khi đến nhà bò chính vậy mà... Cũng chẳng trách được, người nào gặp anh ấy lại không nghĩ là thần tiên hạ phàm...

-...

-Đáng tiếc...

Nàng cười cười thì thầm cảm thán gì đó mà chàng không nghe được, cũng không hỏi lại, vội vàng ăn qua loa cho xong. Cổ họng nghẹn đắng dâng lên tràn ho khan.

Gió đêm quất ràn rạt vào vách phen rét buốt.

Chàng uống thuốc rồi thoa dầu nóng lên cổ, mặc thêm hai lớp áo nhưng cơn ho vẫn không thuyên giảm. Đêm sang canh hai, ngài vẫn chưa về. Bánh nướng đậu xanh chàng làm theo công thức Diệp Tuyên dạy đã xong từ lâu. Chén thuốc giải rượu cùng ly trà gừng trong phòng cũng dần nguội lạnh. Chàng mệt mỏi vùi mình trong chăn, tâm trí rối loạn những suy nghĩ nặng nề không cách nào vỗ yên.

Bếp lửa hồng không xua được giá lạnh. Đêm cô liêu không mang đến yên bình.

Chàng nằm im nghe giấc ngủ chập chờn vậy lấy, lúc nửa đêm bất ngờ bị giữ chặt tay, mở mắt bật dậy thì nhận ra ngài. Chàng hoảng hốt chống cự nhưng vô ích, mấy câu nói đều vô thanh. Chàng biết ngài đã dùng pháp thuật đánh bất lực nhìn ánh sáng thanh thủy tỏa ra chỗ bàn tay giao nhau. Những tia sáng lấp lánh như kết từ muôn triệu ánh sao tồn tại trong khoảnh khắc dần nhợt nhạt. Biểu tình kỳ lạ lướt qua vẻ mặt băng lãnh uy nghiêm rồi tan biến rất nhanh, ngài bỏ tay chàng bình thản nói.

-Ta chỉ muốn xem những bùa yểm. Ta nghĩ là cậu đã ngủ.

-...

-Làm phiền.

Chàng không biết nói gì. Ngài cũng bất thường im lặng. Hai ánh nhìn chất chứa những cảm xúc không thể gọi tên khóa chặt vào nhau.

Tiếng nước róc rách

Tiếng gió rì rào

Tiếng đế rì rả

Không gian trầm mặc bị phá vỡ bởi tràn ho dữ dội. Chàng vội cúi đầu che miệng cố nén chặt âm thanh.

-Cậu vào phòng ngủ đi.

-...

-Ta đã nhìn thấy nhiều kẻ xấu xí hơn cậu rất nhiều.

Chàng ngạc nhiên nhìn ngài, bất giác phì cười. Gương mặt méo mó vụn vỡ không thể biểu hiện cảm xúc nhưng đôi mắt tĩnh lặng thanh thản lấp lánh niềm hạnh phúc không tên.

-Cảm ơn.

Chàng thì thầm rất khẽ. Ngài cười nhạt phẩy tay.

-Chỉ là sự thật.

-...

-...

-Bùa yểm không giải được phải không?

Chàng hỏi nhẹ tênh như chẳng phải chuyện của mình. Ngài nhìn chàng thật lâu với ánh mắt sắc sảo lạnh lùng.

-Có thể nhưng rất khó.

-...

-Cậu là ai?

-...

-Trương Chi chỉ là cái tên thôi sao?

Ngài nhìn thẳng vào mắt chàng. Nhân khí thâm trầm băng lãnh đầy uy thế khiến kẻ khác phải vô thức khuất phục.

-Tôi không nhớ.

-...

-Đừng nói chuyện này nữa. Đã khuya lắm rồi. Anh nên đi ngủ.

Chàng nhẹ nhàng quay mặt né tránh, vén chăn định nằm thì bị ngài kéo tay

-Cậu vào phòng lên giường ngủ đi. Ngoài này rất lạnh. Cậu đang bệnh nên chăm sóc sức khỏe một chút.

-...

-Ta ngủ trên sàn không sao cả.

Ngài đứng chờ một lúc chàng vẫn không phản ứng liền lên tiếng vẻ mặt kiên nhẫn.

-Cậu im lặng làm theo lời ta hoặc sẽ biến thành khúc gỗ bị đặt lên giường như vừa rồi.

-...

-Ta cho cậu chọn.

Chàng nhìn ngài một lúc, im lặng gật đầu thu dọn đồ đạc.

Đêm vẫn rất lạnh.

Ngài ngồi trên băng gỗ dưới mấy gốc ban, đôi mắt thâm trầm nhìn dáng người dị dạng giữa vùng sáng mờ mờ của nhà thuốc vắng vẻ. Kẻ đó vừa từ chối sự giúp đỡ của ngài, tự mình sắp xếp những dược liệu trong kho dù tay chân gầy gò khắp khiêng, di chuyển chậm chạp khó khăn. Ngài vô thức buông một hơi thở dài. Ngài không thể rời mắt khỏi Trương Chi. Đôi mắt chàng mang cho ngài cảm giác thân quen kỳ lạ. Đôi mắt trong vắt an nhiên thanh thản nhưng tận sâu trong đó lại chứa đựng những cảm xúc hỗn loạn làm tâm trí ngài choáng ngợp mơ hồ như chìm vào ảo ảnh.

Ảo ảnh của Khiết Thảo. Ảo ảnh của người ngài yêu thương.

Những bùa yểm ứng trên người chàng cũng khiến ngài khó nghĩ. Loại phong ấn đó cao thâm phi thường, nếu tùy tiện giải trừ có thể mất mạng, chỉ những Thượng đẳng thần tu luyện hơn vạn năm mới có thể tạo

ra, Tam tạng Tứ giới chẳng có bao nhiêu vị. Hơn nữa, những thần linh này nếu không sống ẩn dật an nhàn, chẳng màn thế sự cũng mang phẩm hàm tước vị rất cao, không có khả năng chàng gặp gỡ mà sinh thù chuốt oán. Ngài đã thử dùng pháp thuật để tra xét ký ức chàng nhưng không thể, luôn có một màn sương nhạt nhòa che mắt.

-Anh có vẻ chú ý Trương Chi.

Tiếng nói nhẹ nhàng êm ái vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của ngài. Khiết Dực tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, đặt đĩa bánh đậu xanh giữa hai người, từ tốn tháo tiếp chiếc áo.

-Vị cậu ấy rất lạ.

Ngài ôn hòa đáp lời. Đôi mắt tĩnh lặng dịu dàng vô thức nhìn ngắm gương mặt nàng.

-Lạ như thế nào?

-...

-Anh đừng nói chuyện với một người mà lại nhìn người khác.

Nàng mỉm cười thờ dãi. Ngài cười nhạt băng quơ.

-Rõ như vậy sao?

-Kể không biết nhìn vào chắc chắn hiểu lầm. Và ở đây ngoài tôi ra thì không ai biết.

-...

-À... ăn bánh đậu xanh.

Nàng lên tiếng mời nhưng đã ăn trước. Ngài khẽ cười nhìn nàng hồn nhiên cắn một miếng bánh. Khiết Thảo chưa bao giờ thể hiện vẻ hân hoan vô tư như vậy trước mặt ngài. Dù diện mạo giống nhau, tuổi tác như nhau, phong thái tựa nhau thì tính cách của chàng và nàng thật nhiều khác biệt. Ngài không nhầm lẫn, ngài luôn thấu hiểu nhưng mỗi khi nhìn nàng, ngài không thể ngăn mình nhung nhớ, ngăn mình hoài vọng đến tháng ngày ngắn ngủi thoáng qua, dù hạnh phúc cũng chỉ là một nửa.

Khiết Thảo đã trải qua những thứ chàng không đáng hứng chịu. Chàng đã nhận lãnh bất công từ phía ngài từ lần gặp đầu tiên, liên tục chịu đựng những mệnh lệnh khắc nghiệt vô lý, cuối cùng là hậu quả vỡ tuồng ngổ ngàng ngài bày ra. Chàng chưa bao giờ cười một cách thư thái hoàn toàn, chàng chưa bao giờ vứt bỏ ưu phiền trong đáy mắt. Những ngày cuối cùng ở bên cạnh ngài, chàng cũng không buông bỏ lớp mặt nạ bình yên thanh thản, chàng vẫn nén chặt những âu lo sâu sâu cho riêng mình.

Ngài không làm cho chàng tin tưởng hy vọng.

Ngài không khiến chàng xóa bỏ lo lắng hoài nghi.

Ngài đã yêu thương không đủ nhiều hay không thể hiện được yêu thương.

-Tôi căm ghét anh đã làm tan nát gia đình này.

Khiết Dực cố tình đưa đĩa bánh đến trước mặt ngài. Thủy thần miễn cưỡng cầm một miếng bánh lại nghe nàng thần nhiên.

-Tôi cũng không dám tin một người cao cao tại thượng, lạnh lùng tàn nhẫn lại có thể hòa nhập vào cuộc sống dân dã bình thường. Nhưng giờ tôi đã dần nghĩ khác, vì cách anh đối xử với mẹ tôi, chồng tôi và tôi...

-...

-Vì cách anh thỉnh thoảng nhìn tôi, không, chính xác là cách anh nhìn anh trai tôi.

Nàng mỉm cười thật hòa nhã bao dung, ánh nhìn kiên định chiếu thẳng vào đôi mắt sâu thẳm thâm trầm.

Hoa trắng lả tả rơi trong gió lạnh sương mờ. Niềm hy vọng về tương lai tươi đẹp như ngọn lửa bùng lên trong đêm tối.

Ngài im lặng một lúc rồi mỉm cười đáp lại. Nụ cười nhẹ nhàng thanh thản hàm ý hơn ngàn vạn lời cảm ơn cùng xin lỗi.

-Anh Trương Chi làm bánh này rất ngon. Không biết anh ấy đã học được từ đâu. Một chàng trai lại có thể nấu bếp giỏi như vậy. Thật kỳ lạ.

Khiết Duyệt lấy miếng bánh cuối cùng nhàn nhã nói.

-Anh không ăn sẽ hối hận.

Ngài cười khổ ăn miếng bánh trong tay. Ngài vừa nếm vị bánh mọi cảm giác như đông cứng lại, từng luồng khí lạnh dâng lên trong cơ thể phút chốc biến thành lửa nóng không ngừng thiêu đốt suy nghĩ. Ánh mắt kỳ lạ xuyên qua màn sương mờ ảo hướng về phía nhà thuốc xa xa nhưng sắc diện vẫn không động biểu tình. Ngài siết chặt nắm tay cố gắng trấn định bản thân, buộc tâm trí sắp xếp lại từng chuyện.

Vườn thuốc vẫn thanh đạm hương thảo dược. Lòng người vẫn nặng trĩu suy tư.

n. Không biết anh ấy đã học được từ đâu. Một chàng trai lại có thể nấu bếp giỏi như vậy. Thật kỳ lạ.

Khiết Duyệt lấy miếng bánh cuối cùng nhàn nhã nói.

-Anh không ăn sẽ hối hận.

Ngài cười khổ ăn miếng bánh trong tay. Ngài vừa nếm vị bánh mọi cảm giác như đông cứng lại, từng luồng khí lạnh dâng lên trong cơ thể phút chốc biến thành lửa nóng không ngừng thiêu đốt suy nghĩ. Ánh mắt kỳ lạ xuyên qua màn sương mờ ảo hướng về phía nhà thuốc xa xa nhưng sắc diện vẫn không động biểu tình. Ngài xiết chặt nắm tay cố gắng trấn định bản thân, buộc tâm trí sắp xếp lại từng chuyện.

Vườn thuốc vẫn thanh đạm hương thảo dược.

Lòng người vẫn nặng trĩu suy tư.

23. Chương 22

... — 22 — ...

.

Trương Chi chải lông ấy chú ngựa trong chuồng, phủ thêm cỏ khô, đổ thêm thức ăn, tặng thêm cho chúng một gùi cỏ non vừa cắt trên đồi và chút dược liệu. Chàng nghe mấy cụ già sống lâu năm nơi đây bảo rằng Tết này lạnh hơn bình thường, gia súc là tài sản quan trọng của cư dân vùng cao phải bảo vệ cẩn thận. Chàng vừa xong việc thì Hàn An đến mang theo một bình rượu. Anh đã hoàn thành việc chuẩn bị lễ tế ở Thần điện cùng trai tráng trong bản. Về mặt anh đầy phiền não lại có chút tức giận không giống ngày thường luôn hòa đồng cười nói. Anh ngồi xuống đồng cỏ khô bắt đầu uống rượu, mấy lần mở miệng định nói gì đó lại thôi. Chàng thấy vậy ngồi bên cạnh, im lặng cầm chén trà đã nguội.

Ngày vùng cao càng về chiều càng lạnh. Tiếng thở dài cũng ảm đạm mênh mông.

-Anh thấy... Lãnh Hà với... Khiết Duyệt... có vẻ rất thân thiết... phải không?

Hàn An ngáp ngừng lên tiếng hỏi, về mặt ưu phiền trầm xuống trong hơi rượu nồng cay. Chàng ngăn người nhìn anh một lúc chợt hiểu ra, không bình luận gì đưa tay rót thêm chén trà.

Hương gừng nhàn nhạt trở nên lạnh lẽo. Tiếng ho khan kiềm nén trầm trầm.

-Tôi biết không nên nghi ngờ nhưng... họ có hôn ước mà... anh ta phi thường tài giỏi... nếu cô ấy không lấy tôi chắc đã thành hôn với anh ta... nếu lỡ như...

-Cậu đừng nghĩ lung tung.

Trương Chi nhẹ nhàng ngắt lời chàng.

-Nhưng anh ta rõ ràng là... thái độ... ánh mắt...

-Cậu phải tin tưởng Khiết Được, cô ấy là vợ cậu, còn đang mang cốt nhục của hai người.

-Nhưng anh ta là pháp sư... cho dù cô ấy không cam tâm... anh ta muốn bắt đi cũng sẽ có cách mà... anh ta có thể tìm đến đây thì...

Hàn An uất ức gắt gỏng. Câu chữ lộn xộn chìm nổi trong cơn say.

-Lãnh Hà tuyệt đối không phải người như vậy.

Thanh âm nhẹ nhàng dứt khoát động dư âm trong hoàng hôn nhạt nhòa sương khói. Tâm trí chàng bắt giác trống rỗng không biết khuyên giải cậu em rể thế nào. Chàng hiểu nguyên nhân Hàn An lo lắng ghen hờn. Chàng nhìn thấy thái độ quan tâm thân thiết cùng ánh mắt yêu thương bất chợt của ngài dành cho Khiết Được. Nhưng chàng cũng nhìn thấy dáng vẻ cô độc lẻ loi, ánh mắt xa xăm vô định của ngài khi ngồi một mình trong vườn thuốc mở sương, dưới mấy gốc ban trở hoa trắng xóa.

Chàng hiểu. Càng hiểu thì càng đau, càng nghĩ thì càng xót.

Hàn An lảm nhảm nhiều chuyện lan man một lúc rồi gục xuống đồng cỏ ngủ mất. Chàng khẽ cười lấy áo ấm và tấm choàng của mình cẩn thận đắp lên cho anh.

-Người có tâm tư đơn giản thuần hậu như cậu nên biết ít một chút thì tốt hơn.

Chàng đứng dậy vào nhà khi nghe tiếng gọi của mẹ. Bà đưa gói sắn luộc cho chàng sang nhà già Lam. Mấy ngôi nhà đầu bản đều tập trung bên ấy gói bánh chưng, giã bánh dày chuẩn bị cúng gia tiên vào đêm giao thừa ngày mai. Khắp bản làng đều nhộn nhịp tưng bừng mừng năm mới. Chàng chọn đi tắt qua một góc rừng, được nửa đường bất ngờ bị mấy cô gái kéo vào lùm cây, đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì thì giọng nữ ngọt ngào êm ái như sắp khóc vang lên từ hàng hoa ban. Chàng thở dài, bất đắc dĩ nghe trộm chuyện riêng tư người ta.

Vàng dương khuất dần sau những rặng núi, khung cảnh trước mắt chìm trong lãng đãng sương mù, hai nhân ảnh đằng xa cũng trở nên mờ nhạt không rõ.

-Chàng không thể cho em cơ hội sao?

-Ta đã có hôn ước.

Thanh âm dứt khoát không mang chút khoan nhượng. Trương Chi vừa nghe đã biết là ai. Chàng bắt giác cười khổ một tiếng. Thủy thần thật sự mang nợ đào hoa.

-Khiết Được đã thành hôn rồi.

-Không phải Khiết Được.

-Người đó...

-Người đó với ta không ai có thể so sánh được.

Câu nói tuyệt tình phát ra với chất giọng trầm ấm thật lạnh lùng mĩ mai. Mấy cô gái xung quanh thì ào ào bình luận. Chàng không chú ý, ánh mắt dán chặt vào người đang cất bước chậm rãi về phía mình.

-Người đó cho dù dáng vẻ bên ngoài có thay đổi xấu xí dị dạng thì ta cũng tuyệt đối không buông tay. Hôn ước của người đó với ta cho dù có bị ngăn cấm cản trở thì ta cũng tuyệt đối không từ bỏ.

-...

-Thậm chí phải đánh đổi bằng tính mạng để được ở cạnh người đó, ta cũng tuyệt đối không oán không hối.

Ngài đứng ngay trước mặt chàng khi vừa dứt lời. Ánh nhìn chiếu thẳng vào đôi mắt trong vắt hàm chứa những cảm xúc hỗn loạn.

-Ta đã tìm người rất lâu.

-...

-Khiết Thảo.

Ngài nắm lấy tay chàng siết mạnh bắt chấp những ánh nhìn kinh ngạc xung quanh. Sự im lặng gần như vô tận bị phá vỡ bởi tiếng khóc cùng dáng người thanh mảnh bỏ chạy. Những cô gái khác cũng vội vã đuổi theo. Chỉ còn hai người đứng giữa ánh chiều nhập nhoạng nắm chặt tay nhau. Hoa ban rơi rơi trong sương khói nhẹ hẫng. Gió thổi tung từng làn tóc rối bời.

-Khiết Thảo.

Ngài nhẹ nhàng gọi khẽ. Chàng giật mình rụt tay. Ngài vẫn giữ chặt không buông. Chàng cúi mặt né tránh kiếm tiếng ho.

-Tôi không phải Khiết Thảo.

-Người còn gạt ta.

Ngài lấy trong áo một lọ nước màu tím lấp lánh ánh sáng đặt vào tay chàng.

-Hoán Hồn Thủy. Ta đã tìm thấy nó dưới mấy gốc ban trong vườn thuốc. Một người bình thường khả dĩ có được nó hay sao? Những phong ấn ứng trên người người một pháp sư hay thần linh bình thường có thể tạo ra hay sao?

-...

-Hơn nữa, những thói quen của ta ở Thủy cung từ giờ giấc sinh hoạt đến khẩu vị thức ăn, người đều chuẩn bị rất tốt. Món bánh đậu xanh nướng người làm mang hương vị như vậy chỉ có một mình Điệp Tuyên mới tạo được.

-...

-Và cả ánh mắt người nhìn ta... làm sao ta có thể nhầm lẫn...

Những chữ cuối cùng nhỏ dần rồi mất hút trong một nụ hôn. Chàng siết chặt cánh tay ngài khi hơi thở rối loạn. Đôi mắt nhắm nghiền không biết những giọt lệ đã rơi từ khi nào, chỉ có tư vị mặn đắng từ đầu lưỡi truyền vào cổ họng. Làn môi bị cắn mạnh bật máu đau rát sưng phồng. Vị tanh mặn của máu hòa với nước mắt mang đến cảm giác đau đớn tê lương làm lòng ngực nhói buốt. Cơ ho khan trào lên dữ dội cắt đứt nụ hôn. Cả người chàng lạnh băng run lên từng chập, đôi chân mềm nhũn dựa hẳn vào ngài, da thịt đau đớn như bị vụn dao cắt xẻ. Chàng không ngừng ho ra mấy bụm máu làm ướt đầm y phục hai người.

Chàng biết mình sẽ không qua khỏi. Lá rong đỏ kia đã phát huy tác dụng.

-Thủy thần... tôi...

Chàng khẽ cười nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm của ngài, lướt bàn tay thon dài theo gương mặt anh tuấn lạnh lùng. Hơi thở chàng mong manh như làn khói, tiếng thì thầm mỏng nhẹ tựa sương rơi.

-Lãnh Hà...

-...

-Tôi... yêu... ngài...

-...

-Xin... xin lỗi...

Những từ cuối cùng khẽ tan vào bóng tối. Hơi thở nhẹ nhàng mất dạng giữa hư vô. Bàn tay lạnh lẽo buông lơi không sự sống. Đôi mắt nhắm chặt chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Gió lồng lộng gào thét giữa bốn bề rừng núi thổi tung những cánh hoa ban trắng xóa màu tang tóc. Sương nhạt nhòa trùm phủ đại ngàn màn vải lịm mỏng manh nhuốm sắc tê lương.

Ngài khụy xuống ghì chặt thân xác thối máu trong vòng tay. Ánh nhìn băng lãnh vô cảm xuyên qua đêm đen mờ mịt. Tiếng thì thầm vang lên thật nhẹ nhàng âu yếm.

-Khiết Thảo. Ta xin lỗi... Vì sự ích kỷ của ta mà người phải chịu khổ rồi... Nhưng sẽ nhanh qua thôi... Hãy yên tâm... Sẽ nhanh qua thôi...

-...

-Cho dù thế nào ta cũng không để người cô đơn một mình.

24. Chương 23

... — 23 — ...

.

-Mau ra đây.

Tiếng nói uy trầm lãnh đạm vang lên giữa không gian tịch mịch dễ dàng khiến những kẻ nghe được phải kinh hãi, nhưng người vừa xuất hiện giữa không trung vẫn nở nụ cười hứng khởi, mang theo tà mị trên gương mặt anh tuấn phi phàm. Hắn nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, giăng cầm giới khắp khu rừng rồi tiến về phía ngài. Trang phục dệt thêu hai màu đen trắng lay động theo từng bước chân chậm rãi. Mái tóc nâu đồng lòa xòa chấm vai đọng lấm tấm sương đêm. Khắp không gian vang lên tiếng khóc khe khẽ của ngàn vạn u hồn lảng vảng nơi trần thế. Trên tay hắn là Sinh Tử Thư óng ánh kim quang cùng dải lụa Hắc Bạch câu hồn dẫn phách như đôi rắn quấn quýt vào nhau đầy ma quái.

-Cuộc đời người phàm vốn dĩ vô thường. Sinh ly tử biệt là điều tất yếu. Con không cần phải quá thương tâm.

Thanh âm tao nhã nói lời an ủi pha đầy giấu cột mả mai. Thủy thần thoáng ngạc nhiên ngẩng mặt nhìn hắn.

-Sao lại là Người?

-Sao lại không thể là ta?

-...

-Mấy trăm năm mới gặp mà con một chút vui mừng cũng không có. Sao ta lại định gả con cháu cho kẻ bất kính với trưởng bối như con vậy chứ?

Hắn lắc đầu cười lớn. Sinh Tử Thư chiếu những tia sáng vàng óng lên không trung tạo thành ba chữ Ninh Khiết Thảo. Dải lụa Hắc Bạch tự động rời khỏi cánh tay hắn uốn lượn mềm mại theo làn gió.

-Người thật sự muốn bắt hồn Khiết Thảo?

-Sao lại không?

Ngài hơi nhíu mày, đôi mắt suy tư băng lãnh trầm xuống thêm một tầng, đôi tay gò chặt thân thể đang lạnh dần của chàng.

-Ta là Trưởng quân Tử thần của Địa Phủ đương nhiên phải làm tròn nhiệm vụ, cho dù người thân cũng không thể vị tình.

-...

-Nói khác đi cũng chỉ là đoàn tụ gia đình.

Ngài im lặng cúi mặt, trùi mền nhìn người nằm trong vòng tay mình, dịu dàng lau sạch vết máu trên gương mặt thuần khiết bằng thanh bình yên như say ngủ. Chàng đã trở về diện mạo ban đầu sau khi uống máu của ngài qua nụ hôn nhưng phong ấn bị giải trừ chỉ khiến cái chết đến nhanh hơn. Thủy Hà Thần Nữ đã

yếm hai bùa chú đan vào nhau. Ngài đặt chàng nằm xuống tấm áo choàng, hiện hình Ngân Bổng Kiếm trên tay. Lưỡi kiếm trắng bạc trong suốt như băng đá lấp lánh hàn quang, được bao quanh bởi làn hơi nước mỏng manh mang vẻ khát máu của vũ khí đã trui rèn qua chiến trận.

-Trước khi bà ấy đến, con không thể để Người mang hồn phách Khiết Thảo đi.

-Can đảm lắm.

Hắn gấp sách tán thưởng, hai dải lụa cột chặt vào tay.

-Nhưng con thật không biết lượng sức, cũng chẳng biết tôn ty trật tự. Ta nên sớm thay hai kẻ nhàn nhã rảnh rỗi kia dạy bảo con một chút.

Tiếng nói vang lên cùng trăn cười và ánh mắt thích thú. Hắn cầm cây sáo trong suốt màu ngọc bích vừa hiện ra giữa hư không đưa lên môi. Giai điệu du dương hòa trong gió lộng bay vút lên cao nhanh chóng trở nên réo rắt đinh tai như kim khí va đập. Tiếng khóc tỉ tê oan ức của ngàn vạn u hồn biến thành gào thét bi phẫn vang động khắp không gian. Kết giới bảo vệ do Ngân Bổng Kiếm tạo ra xuất hiện vết nứt dần lan rộng, cuối cùng vỡ nát dưới thanh âm chết chóc. Ngài chống kiếm đứng vững, đưa tay gạt dòng máu trào ra nơi khoe môi, vẻ mặt không động thanh sắc nhìn hắn.

-Người dạy bảo con mà ra tay nhẹ nhàng như vậy sao?

-Thật là không biết sống chết.

Hắn bật ra một trăn cười phần khích, vuốt ve cây sáo lạnh băng lung linh ánh sáng xanh lục đang tỏa khói mờ mờ, thừ thả nói.

-Diệp Băng Định lần đầu xuất trận uy lực đã không nhỏ nhưng xem ra chưa nhuộm máu thì chưa cam tâm. Ta dùng máu của cháu ngoại Thần Vương Sùng Lâm để tế sáo cảm tạ Nhã Nhạc Thần Quân thì không tệ chút nào.

Tiếng vũ khí va nhau lạnh lẽo. Hàn quang lóe sáng khoảng rừng. Một vết xước rướm máu trên mặt. Mấy vết thương đâm máu trên vai.

-Quân Vũ. Sao người lại nặng tay với con trai ta như vậy?

Giọng nói vang lên thanh thúy nhẹ nhàng pha lẫn vẻ than trách đe dọa. Thủy Hà Thần Nữ xuất hiện sau màn sương mù tản mát. Phong thái vẫn uy nghiêm cao nhã ngày nào.

-Người cũng đầu nung tay với con trai của ta.

Hắn cười nhạt oán trách, chỉ kẻ thân thể nhuộm máu đang vô cảm nhìn mình, bình thản tiếp lời như bàn chuyện phiếm.

-Chuyện này cũng do con trai người tự mình chuốt lấy.

-...

-Nhưng hắn cũng khá lắm, chỉ là Trung đẳng thần mà có thể làm gương mặt ta bị thương. Tương lai phía trước sẽ rất đáng xem.

Thần nữ không đáp lời, lạnh lùng liếc hắn một cái rồi nhẹ nhàng đi đến chỗ ngài. Thủy thần xoay người ôm lấy chàng đỡ dậy, cương quyết nhìn bà.

-Mẹ hóa giải phong ấn hoặc con sẽ chết cùng Khiết Thảo.

-Mẹ sẽ để con chết hay sao?

Bà mỉm cười như hoa như ngọc. Hắn đứng bên cạnh nhàn nhã xem tuồng.

Ngài bình thản kéo tay áo bên trái của chàng để lộ những đường chỉ đỏ thấm bằng máu tươi chìm trong làn da trắng mịn quấn chặt quanh cổ tay, trên tay ngài cũng y như thế.

-Đồng Sinh Cộng Tử.

Hai vị Thượng thần đồng thời lên tiếng. Ngài bình thản cười nhạt.

Ngài đã dùng cơ hội cuối cùng trước khi chàng chết mà giảng thuật, lúc máu của hai người hòa vào nhau qua nụ hôn. Loại bùa yểm nối kết linh hồn này không phải cao thâm phi thường, một vị Trung đẳng thần cũng có thể tạo ra hay giải trừ. Tuy nhiên, kẻ bị phong ấn phải tự nguyện cho phép, nếu tùy tiện làm càn sẽ mất mạng cả hai. Thần tiên vốn dĩ trường sinh bất lão nhưng thuật chú này sẽ khiến linh hồn rời khỏi thân thể, từ đó mà thần tịch không còn, bao nhiêu pháp lực đều mất hết, phải đến Âm giới sống như linh hồn người phàm.

Thời gian nặng nề chậm chạp trôi qua.

-Lãnh Hà... con... muốn bỏ cả cha mẹ thật sao?

Bà đau đớn thì thào, giọng nói không nén được xót xa, ánh mắt không ngăn được cay đắng.

-Con yêu Khiết Thảo.

Ngài nhìn bà thành khẩn kiên định. Ngài không thể tìm được sự giúp đỡ của bất cứ người thân nào. Mẹ ngài là chị lớn trong nhà, hai người dì cũng là Thượng Thủy Thánh Mẫu không thể can thiệp, một trăm người cậu trên Thiên giới không dám nhúng tay. Ngài đến Hồng Bàng Thần Cung quỳ bảy ngày bảy đêm, ông bà ngoại là Thần Vương và Nương Nương cũng không thuận tình giúp đỡ. Ngài chỉ còn cách dựa vào sức mình đánh cược một lần.

Dùng chính tính mạng của mình mà đánh cược.

-Con cầu xin mẹ.

Thời gian nặng nề ngưng đọng trong sương rơi gió lạnh. Ngài vẫn nhìn bà không chút dao động lay tâm. Bà rút một hơi thở dài bước lại gần, chạm tay lên ngực Khiết Thảo. Quầng sáng thanh thủy tản ra từ chỗ bàn tay lan rộng khắp thân thể chàng. Hai lá rong đỏ trườn khỏi miệng chàng nhanh chóng tan thành tro xám bị gió cuốn bay. Chàng bất ngờ run rẩy toàn thân, lắc đầu ho mạnh một bụm máu đen. Đôi mắt nhắm chặt tức khắc mở ra hoảng hốt. Giọng nói yếu ớt chìm trong gió lạnh.

-Lãnh... Hà...

-Khiết Thảo... không sao...

-Lãnh Hà...

-Không sao rồi... yên tâm...

Ngài siết chặt thân thể chàng, giọng nói uy nghiêm thường ngày run rẩy vì xúc động. Chàng im lặng nghe nước mắt lăn dài, an bình nằm trong vòng tay ngài.

Không cần biết xung quanh, không cần nhìn xung quanh.

Chỉ cần biết còn được nhìn thấy nhau, chỉ cần biết còn được ở bên nhau.

Chàng đưa tay chạm vào gương mặt ngài, những ngón tay mảnh khảnh thon dài lướt khẽ theo từng đường nét tuấn mỹ. Ngài nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay chàng mỉm cười.

-Không phải mơ.

-...

-...

-Không phải mơ.

Chàng khẽ cười lặp lại. Ánh nhìn bất ngờ chạm vào mấy vết thương đâm máu. Chàng gượng ngồi dậy lo lắng kéo áo ngài xem xét.

-Ngài bị thương?

-Chỉ mấy vết thương nhỏ nhất, ngươi không cần lo lắng.

Ngài mỉm cười dịu dàng kéo chàng dựa vào lòng ngực.

-Chúng ta về nhà.

-Khoang đã... còn Thụy Hà Thần Nữ và...

Chàng thì thâm nường theo cánh tay ngài đứng dậy. Chàng đã tỉnh nhưng vì mất máu quá nhiều nên đầu óc choáng váng hoàn toàn không còn sức. Ngài thấy vậy liền ẵm chàng lên, khẽ cười thân nhiên đáp.

-Họ đã xem tường xong rồi, không cần phải lo.

Ngài ôm chàng quay lưng bỏ đi. Hắn cười lớn kéo ngài đứng lại.

-Mọi chuyện còn chưa dàn xếp xong. Con vội vàng làm gì.

-Không phải con và Khiết Thảo đã vượt qua thử thách của trưởng bối các người sao?

-Con nhận ra sao? Cũng thông minh lắm.

Hắn bật cười gõ gõ trán ngài rồi đặt vào tay chàng cây sáo ngọc vẫn còn đọng máu. Vẻ mặt ôn hòa điềm tĩnh không mang nét đùa cợt ban đầu.

-Diệp Băng Định. Quà cưới của ta và Thạch Diệp cho con. Còn đây là Trường Sinh Đan.

Chàng chưa hết ngạc nhiên thì viên đan xanh dịu lấp lánh như sao đã trôi vào cổ họng. Một luồng khí nóng truyền khắp lục phủ ngũ tạng. Sinh lực theo đó trào dâng khắp cơ thể. Chàng cảm thấy toàn thân nhẹ hẫng, nhẹ đến mức có thể bay lên. Chàng sợ hãi siết chặt cánh tay ngài, đáp lại chàng là ánh mắt dịu dàng ôn nhu mang vẻ trấn an.

-Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại. Bây giờ thì về đi.

Bóng dáng hai vị thần tan vào sương khói chỉ còn thanh âm đọng lại. Ngài ôm chàng sát hơn một chút, cất bước về phía ngôi nhà sàn nằm giữa vườn thảo dược.

-Mọi chuyện thật ra là thế nào?

-Ta sẽ giải thích sau.

Chàng khẽ cười kéo áo ngài thì thâm.

-Tôi có thể tự đi được rồi. Ngài nên thả tôi xuống.

-Ta không muốn.

Tiếng cười nhẹ nhàng hạnh phúc tan vào đêm tối bình yên.

Sương vẫn nhạt nhòa rơi. Gió vẫn rì rào thổi.

25. Chương 24

... — 24 — ...

.

Bờ rào đá phủ kín thường xuân hiện ra trong sương mờ. Ánh sáng ấm áp phát ra từ bếp lửa trong nhà soi lên con đường đá sỏi xuyên qua khoảng sân đầy thạch thảo. Ngài thả chàng xuống chỗ cầu thang nhưng tay không rời khỏi vai chàng. Cả hai bước vào nhà khi Khiết Dược đang ngồi cạnh bếp lửa pha trà. Nàng nghe tiếng chân vội ngẩng mặt lên. Nàng không nói gì, chỉ nhìn chàng rất lâu, nhìn chàng thật kỹ. Nàng chớp mắt mấy lần như thể sợ rằng đó chỉ là ảo ảnh. Thời gian chậm chạp trôi qua đến khi gương mặt tuyệt mỹ bằng thanh đồng cứng cảm xúc vỡ òa dòng nước mắt trong vắt long lanh. Nàng vút chén trà chạy đến ôm lấy chàng.

-Khiết Thảo... Anh về rồi... Anh về thật rồi...

-Phải... Anh về rồi...

Chàng khẽ cười không thể ngăn dòng lệ lăn dài trên má. Nàng bật cười khi nước mắt vui mừng vẫn không ngừng rơi.

-Khiết Thảo... Em có thể nhận anh rồi... Có thể gọi tên anh rồi...

-...

-Từ nay em không phải gọi anh là Trương Chi nữa...

Thoáng kinh ngạc lướt qua gương mặt chàng nhưng nhanh chóng biến mất.

Họ là song sinh. Họ là song sinh không chỉ một lần.

-Khiết Thảo.

Thanh âm nghẹn ngào hòa trong nước mắt phát ra từ phía bếp. Người phụ nữ phúc hậu vịn vào vách nhà bằng bàn tay run rẩy, lần từng bước chân ra cửa. Chàng chậm chạp đi về phía bà, ôm lấy vóc dáng gầy gò khắc khổ.

-Mẹ... Con xin lỗi... Con đã không dám nhận...

Bà mỉm cười dịu hiền vỗ vỗ lưng chàng như dỗ dành an ủi.

-Mẹ hiểu... Mẹ hiểu... Con đã chịu khổ rồi...

Ngài đứng bên cạnh nhìn những gương mặt ngập tràn nước mắt hạnh phúc đoàn viên, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp cùng hối lỗi.

Hiển sinh cho thần linh là bốn phận của người phạm.

Hiển sinh cho thần linh là nỗi đau sinh ly tử biệt.

Một ý nghĩ chợt lướt qua đầu ngài làm lòng ngực nhói một cái. Ngài đưa tay vịn chặt vết thương trên vai, thi triển thuật chữa trị nhưng không hiệu quả. Máu chảy ngày càng nhiều. Máu đua nhau trào ra thấm ướt hai lớp vải cùng tấm choàng rồi nhỏ giọt xuống sàn nhà thành vũng loang loáng. Ngài choáng váng lão đảo dựa vào vách.

-Lãnh Hà.

Chàng ngược mắt nhìn thấy vệt vàng chạy lại. Chàng nhanh tay xé mấy lớp vải xem xét vết thương. Nét kinh hãi lướt qua gương mặt.

-Sao bây giờ lại nặng như vậy?

-Có lẽ do thần lực bị tổn hao.

Chàng gật đầu không nói gì. Tâm trạng xúc động nhường bước lo lắng. Chàng đỡ ngài vào phòng, nhờ mẹ và em gái mang đến nước nóng cùng bông băng thảo dược. Chàng không chắc có thể chữa lành vết thương, chàng chỉ hy vọng cầm được máu. Chàng không phải thần linh càng không phải Được thần, chàng chỉ là một được sư bình thường không biết phép thuật không có thần lực. Lòng ngực chàng bất chợt có tảng đá đè nặng.

Khoảng cách giữa thần linh và người phạm. Khoảng cách giữ bất lực và hữu lực.

-Lại suy nghĩ lung tung phải không?

Ngài ngồi tựa thành giường, kéo gương mặt chàng nhìn thẳng vào mình. Chàng im lặng buông một tiếng thở dài.

-Ta không sao. Người không cần phải tự trách. Mấy vết thương này so với những thứ ta gặp phải trong chiến trận khi Văn Lang lập quốc chẳng là gì cả.

-Chẳng là gì cả nhưng tôi cũng không thể chữa lành.

Thanh âm mang sự uất ức giận dữ bị kiềm nén. Chàng quay mặt tránh ánh mắt ngài, vắt khô chiếc khăn nhúng trong nước nóng, nhẹ nhàng lau sạch vết thương.

-Người là thần tiên hay người phàm, người là nam hay nữ, người có thể giúp đỡ ta hay không... Tất cả đều không quan trọng.

-...

-Người không phải gánh nặng của ta, không phải vướng bận của ta. Người là người mà ta yêu thương trân trọng, người mà ta luôn muốn ở bên cạnh trọn đời.

-...

-Ta cần người.

Tiếng thì thầm truyền vào bên tai, chàng run rẩy siết lấy chiếc khăn thấm máu. Ngài đưa tay lướt nhẹ trên gương mặt thuần khiết bằng thanh lấm lem vài vệt máu cùng nước mắt.

Nụ hôn dịu dàng hạ xuống.

Là sự trấn an. Là lời hứa hẹn.

Chàng thấy gương mặt mình bơi trong đôi mắt huyền sắc sâu thẳm như mặt hồ đêm thì từ từ khép mi, để tâm trí cùng thân thể trôi theo cảm giác khao khát đang dâng lên. Từng chỗ chạm, từng đường miết, từng dấu cắn từ ôn nhu dịu dàng càng trở nên mãnh liệt đam mê. Hơi thở đều nhẹ dần hỗn loạn kéo theo luồng hơi nóng lan khắp cơ thể.

Tiếng lách cách của ly tách va nhau khe khẽ.

Cả hai giật mình nhìn phía cửa.

Khay trà run lắc trên đôi tay siết chặt của người phụ nữ phúc hậu mang vẻ mặt bàng hoàng. Nước trà vàng óng thoảng hương gừng sòng sánh tràn ra ngoài nhỏ tí tách xuống sàn gỗ. Không gian im lặng như tờ, từng hơi thở mạnh cũng nghe rõ, từng giọt nước nhỏ cũng vang vang. Bà bước vào phòng đặt khay gỗ xuống bàn, vội vàng quay lưng bỏ đi sau câu nói hòa nhã bằng giọng trấn tĩnh được gia công tỉ mỉ.

-Con hãy chữa vết thương cho Lãnh Hà trước đi. Có chuyện gì chúng ta sẽ nói sau.

Ngài cười khổ nhìn vẻ mặt căng thẳng của chàng, chưa biết nói gì thì một người khác mang bông băng thảo dược vào phòng với nụ cười tinh nghịch đầy ý nghĩa.

-Em sẽ nói chuyện với mẹ. Hai anh yên tâm.

Ngài gật đầu cảm ơn. Nàng nhanh chóng trở gót.

-Người sẽ không nghe lời mẹ mà bỏ rơi ta chứ?

Ngài vuốt mấy lọn tóc rối của chàng vào nếp, nhướn mày kẻ sát tai chàng.

-Ngài sẽ cho phép tôi làm việc đó sao?

Khiết Thảo rắc bột thuốc lên miệng vết thương, nhúm mày vì một bàn tay không an phận đang trườn trên eo mình.

-Không ngồi yên tôi sẽ mặc kệ ngài.

Chàng đành giọng nhắc nhở. Ngài nhếch môi cười nhạt.

-Người đành lòng sao?

Chàng không đáp ần mạnh miếng băng. Ngài nhăn mặt than thành tiếng. Chàng làm như không nghe thấy. Ngài vẫn than thở không ngừng.

-Đau lắm sao?

Chàng dừng tay ngẩng mặt nhìn ngài vẻ lo lắng. Thủy thần nhăn mặt cắn răng gật gật đầu.

-Tôi sẽ nhẹ tay hơn.

Chàng khẽ khàng nói về quan tâm, chăm chú vào công việc đang làm không nhìn thấy nét cười thú vị trên môi ngài. Nhưng thuốc chẳng có bao nhiêu tác dụng, vết thương vẫn rỉ máu từ từ thấm hồng làn vải làm thần thái của chàng càng lo lắng bất an.

-Đến sáng mai thần lực của ta phục hồi vết thương sẽ tự lành lại.

-Tôi thật vô dụng.

-Không được nói vậy.

Ngài xót xa kéo chàng dựa vào lòng ngực. Chàng thở dài nhìn đống băng gạc trên vai ngài, trong đầu chỉ có suy nghĩ duy nhất là máu ngừng chảy và vết thương lành lại. Những ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lướt theo mấy đường máu đỏ thấm qua làn vải như muốn xoa dịu cơn đau của ngài. Từ chỗ chạm của những ngón tay bất ngờ tỏa ra quang sáng lấp lánh màu lam lục.

Máu đỏ dần khô lại. Vết thương dần khép miệng.

Chàng vội vàng gỡ mấy miếng băng, sững sờ nhìn vết thương rồi nhìn ngài. Thủy thần lo lắng nắm lấy tay chàng lắm bầm thuật chú. Về mặt ngài từ kinh ngạc chuyển sang vui mừng.

-Lời chúc phúc này hơn cả sự mong đợi của ta.

Chàng nhìn ngài không hiểu. Ngài bật cười hôn nhẹ lên môi chàng.

-Trong người người đang có bốn ngàn năm thần lực, chỉ cần học cách sử dụng thì có thể trở thành thần tiên. Hồng ân này không phải ai cũng có phúc phần nhận được vì phải xin phép Thần Vương và Nương Nương, còn phải dùng Đại Đa Diệp của Thượng Cổ thần Thạch Tử trên Nguyệt Cung làm thuốc dẫn thanh lọc thần lực luyện thành một viên đan nếu không kẻ uống sẽ bị loạn khí mà đi vào ma đạo.

-...

-Thần lực đưa vào người người có lẽ là qua Trường Sinh Đan.

Ngài bật cười ôm lấy chàng vẫn đang ngây người ngơ ngẩn. Chàng hiểu những gì ngài nói vì mấy tháng sống ở Thủy cung đã đọc qua nhiều sử sách về thần tiên nhưng lại không dám tin, không dám tưởng tượng một hồng ân quá lớn như vậy. Chàng vòng tay ôm chặt ngài vì nỗi sợ hãi mơ hồ không rõ nguyên nhân dâng lên trong tâm trí.

Con đường phía trước có thật sự trải hoa hay chỉ là bình yên trước cơn giông bão.

Đêm trường lạnh lẽo kéo theo những mộng mị mơ hồ.

Sương rơi nhạt nhòa mang bao nhiêu khúc mắc.

Bà nhìn đống sính lễ, mâm quả phủ vải đỏ rực rỡ chất kín mọi khoảng trống từ trong nhà ra đến ngoài sân rồi nhìn hai kẻ đang ngồi im lặng cách mình một khoảng, không biết trong lòng là cảm giác gì. Tối qua chứng kiến cảnh tình kia, lại nghe Khiết Dược kể bao nhiêu chuyện, bà đã thức trắng một đêm suy nghĩ. Sáng nay vừa nhóm bếp mở cửa đã thấy đoàn người của Thủy cung đứng trên sân, bà có muốn trì hoãn cũng không còn cách.

Mọi chuyện bắt đầu cũng là gia đình bà có lỗi khi tráo Tể nữ rồi bỏ trốn để mặc Khiết Thảo hy sinh, Thủy thần cũng không bắt tội còn thâm tình tìm đến tận nơi, lại cung kính mang lễ hỏi xin rước người đi... Hơn nữa, bà nhìn cách Khiết Thảo chăm sóc quan tâm Thủy thần cũng hiểu tình cảm hai người sâu đậm đến mức nào, con trai bà vì Thủy thần không oán không hối, thân thể hủy hoại sống chết không màng...

Gia đình bà làm sao có thể đắc tội thần linh.

Bà làm sao nhẫn tâm nhìn con trai phiền não.

Nhưng chuyện bất ngờ kỳ lạ như vậy nhất thời khó mà chấp nhận hoàn toàn.

-Mẹ... Nói gì đi.

Khiết Được thấy không khí căng thẳng quá lâu liền kéo tay áo bà nói khẽ. Bà ngáp ngừng một lúc mới lên tiếng.

-Chuyện đã như vậy chúng tôi cũng không dám từ chối... Nhưng...

-...

-Ngài có thể để Khiết Thảo ở lại đây vài ngày... dù sao gia đình chúng tôi cũng vừa sum họp... với lại ngài có thể để Khiết Thảo thỉnh thoảng về thăm chúng tôi...

-...

-...

-Được.

Ngài bình thần ôn hòa đồng ý. Chàng khẽ cười nắm tay ngài dưới tấm áo choàng trắng bạc. Mấy tiếng thở phào nhẹ nhõm xung quanh thi nhau trút ra, vẻ mặt mọi người thả lỏng với nụ cười vui mừng.

Mâm trầu cau nhanh chóng được đặt lên bàn thờ giữa nhà, hai ngọn nến đỏ kết hoa được thắp sáng, rượu nếp trong suốt chưng cất lâu năm được rót ra, khói hương thơm ngát mờ mờ lan tỏa. Khiết Thảo quỳ xuống cúi lạy tổ tiên cùng cha mẹ. Công ơn sinh thành tựa biển rộng trời cao cho dù là duyên phận mỏng manh của một kiếp nhân sinh cũng không thể thay đổi. Đôi vòng vàng khắc chạm hình Long Phụng tinh xảo lấp lánh kim quang được hai người đeo vào tay cho nhau, cùng nhau chia một miếng trầu, dùng một nắm xôi, uống một chén rượu.

Từng giọt rượu nồng mang lời chúc phúc.

Từng miếng trầu thơm thấm niềm hân hoan.

26. Chương 25

... — 25 — ...

.

Đêm giao thừa khắp bản làng đều tung bùng đốt lửa thắp đèn, treo bùa dựng nêu, chuẩn bị mâm cỗ cúng tổ tiên. Trên sân Thần điện, Tế đàn đã trang hoàng nghiêm cẩn, ngọn lửa lớn bùng cháy mạnh mẽ trong gió lộng đại ngàn làm khói bay cuộn cuộn đầy trời. Nhóm vũ công đeo mặt nạ, đội mũ mào, mặc lễ phục mấy tầng thổ cẩm đang nhảy múa cầu xin thần linh ban phúc ủa màng bội thu, cuộc sống cư dân bình yên hạnh phúc. Tiếng cười tiếng nói hân hoan vui mừng đua nhau vang vọng. Hai dáng người lặng lẽ tách khỏi đám đông men theo con dốc trắng xóa hoa ban lên sườn núi.

Mười ngón tay đan vào nhau chặt chẽ.

Trời đêm không trăng bàng bạc màn sương mờ nhạt.

-Lạnh không?

Tiếng thì thầm cùng ánh mắt quan tâm. Đáp lại là cái lắc đầu và nụ cười thật nhẹ nhàng. Những bước chân vẫn thả đều trong đêm. Một lúc sau, chàng kéo ngài đứng lại, hướng tay xuống thung lũng.

-Nơi này có thể ngắm toàn cảnh.

Bản làng ẩn hiện trong màn sương mờ nhạt thấp thoáng ánh lửa ấm áp bập bùng giữa những vạt rừng tĩnh lặng trong đêm. Từng làn gió lướt qua làm màn sương lá lướt uốn lượn. Đêm ba mươi không có ánh trăng chỉ điểm vài ngôi sao lấp lánh xa xăm trên nền trời thăm thẳm.

-Đến đây.

Ngài ngồi xuống thăm cổ mượt dưới chân, thuận tay kéo chàng vào trong lòng. Chàng đẩy ngài cố gắng đứng dậy nhưng càng đẩy càng bị ôm chặt.

-Nếu có ai ngang qua nhìn thấy thì không...

-Ngồi yên. Đừng có nhúc nhích. Nếu không ta sẽ...

Ngài cúi người thấp giọng thì thầm mấy chữ, cố ý để đầu lưỡi chạm nhẹ vào vành tai trước mắt, để hơi thở nóng ấm trườn trên làn da mềm mại mịn màng, làm người đang ngồi trong lòng lập tức bất động.

-Ngài càng lúc càng...

Chàng nhanh chóng trấn tĩnh thở dài thườn thượt. Ngài đưa tay luồn vào mái tóc nâu đồng lấm tấm sương đêm.

-Sao?

-Bá đạo.

Ngài bật cười vẩy tay giăng kết giới khiến cả hai vô hình, sương rơi gió thổi cũng không chạm được. Những chấm sáng lấp lánh màu xanh lục xanh lam như đom đóm xuất hiện lơ lửng giữa màn đêm. Chúng bay lượn chập chờn trong gió, quần quanh những cành hoa ban trắng khêu trắng tinh như phủ tuyết.

-Đẹp không?

Chàng ngấm khung cảnh khẽ cười gật đầu.

-Tấu một khúc nhạc.

-Không có sáo.

-Trường Hận Tương Tư.

Ngài đặt Diệp Băng Dịch vào tay chàng. Khiết Thảo ngăn người nhìn cây sáo lạnh băng trong suốt ánh lên hàn quang màu lục một lúc lâu.

-Nó đã làm ngài bị thương.

Thủy thần ngạc nhiên nhìn chàng. Khiết Thảo cười nhẹ chậm rãi tiếp.

-Cho dù là quà tặng trân quý vô song tôi cũng không muốn dùng đến.

Ngài nâng cằm chàng lên, nhìn chăm chú vẻ mặt không vương nét tức giận, đôi mắt không gợn chút oán trách. Mọi thứ đều rất an nhiên tĩnh lặng. Mọi thứ đều rất thuần khiết băng thanh.

Một nụ hôn dịu dàng rơi trên đôi môi mềm. Hơi thở sâu dần dần dập dứt quãng. Trái tim loạn nhịp liên hồi. Hai làn môi giao hòa chặt chẽ trở nên ướt đầm có chút sừng phồng.

-Thật may mắn khi người là một dược sư từ bi bác ái.

Câu nói đầu tiên của ngài khi dùng nụ hôn làm chàng bật cười.

-Đừng quan tâm. Chỉ là một chút thương tích.

-...

-Hơn nữa, thâm ý của Tử thần Quân Vũ đã quá rõ ràng. Người muốn...

-Cảnh cáo ngài và bảo vệ tôi.

Thủy thần cười nhẹ thay lời đồng ý, im lặng vùi mặt vào cổ chàng, nghịch ngợm mái tóc màu nâu đồng bóng mượt buông lơi.

Nếu ngài tổn thương chàng sẽ phải trả giá dưới Diệp Băng Dịch, trả giá dưới chính vũ khí thuộc về chàng.

Khoảng lặng trải ra mênh mông.

Chàng ngược mắt nhìn đàn đom đóm lấp lánh, đưa cây sáo ngọc lên môi. Khúc nhạc tấu lên giai điệu êm ái du dương bay bổng nhẹ nhàng như những cánh hoa chao nghiêng trong gió. Những khoảnh khắc dịu ngọt giữa hai người lướt qua trong tâm tưởng như dòng âm thanh mềm mại rót vào tai. Thần trí nhàn nhã vô ưu hòa theo mê khúc chìm vào ảo mộng thanh bình hư ảo, cảm giác tâm hồn lâng lâng như bước trên cánh đồng hoa chập chờn, bước trên mây trắng bông bênh uồn lượn.

Khúc sáo dứt. Người chưa tỉnh.

-Thật khiến người ta mê mẩn tâm thần.

Ngài cười nhạt ôm chàng nằm tựa vào người mình, buông từng chữ chậm rãi quyết đoán.

-Từ nay không được tấu khúc cho kẻ nào khác ngoài ta.

-...

-...

-Tôi là được sư.

Chàng gối đầu lên chân ngài, ngửa mặt nhìn những cánh hoa bay bay nhẹ hẫng.

-Âm nhạc có tác dụng trị liệu tinh thần rất tốt.

-...

-...

-Vậy từ nay không cần chữa bệnh cho kẻ nào khác ngoài ta.

Ngài bật cười cầm lấy tay chàng vuốt ve chiếc vòng vàng, siết nhẹ những ngón tay mảnh khảnh mềm mại.

-Bá đạo.

Chàng phì cười đáp lời, ánh mắt vẫn không rời khỏi những cánh hoa rơi rơi trong sương mờ gió lạnh. Những cánh hoa trắng tinh mỏng manh đọng nước long lanh bắt chợt làm đôi mắt chàng dao động. Thanh âm nhẹ tênh như hơi thở khẽ vang lên.

-Rừng bạch mai ở Thủy cung ngài vì ai mà trồng?

-...

-...

-Ta sẽ san bằng nơi đó lấy đất cho người trồng thảo dược.

Ngài nói rất nghiêm túc, nâng gương mặt chàng nhìn thẳng vào mình, nhưng nụ cười trên môi không giấu vẻ cợt nhả. Chàng ngồi dậy áp đôi tay giữ gương mặt ngài, ánh mắt tĩnh lặng bình thản.

-Tôi đang hỏi nghiêm túc.

-Ta đang nói nghiêm túc.

-...

-Nếu người thấy chương mắt, ta sẽ lập tức dọn sạch.

Chàng nhìn vẻ mặt không biết là đùa hay thật của ngài một lúc lâu, vòng tay ôm chặt ngài, tựa đầu lên vai ngài. Tiếng thì thầm bên tai nhẹ nhàng êm ái hơn cả sương rơi hoa lượn.

-Tôi nghĩ kiếp này có thể ở bên cạnh ngài bằng thân phận cung nhân đã vô cùng hạnh phúc mãn nguyện, không có gì phải hối tiếc mong cầu bởi vì... tôi so với ngài cũng như lá trầu rách bên cạnh quả cau xanh, không thể tằm thành một miếng trầu cánh phượng hoàn hảo...

-...

-Đến lúc chia ly, tôi nghĩ là sẽ không bao giờ gặp lại ngài, mãi sống trong hình dạng của Trương Chi. Thật ra như vậy cũng tốt. Không tào ngộ sẽ không phải đau lòng khi nhìn nhau mà không biết, cũng không thể nhận nhau. Mọi tơ tình giữa chúng ta sẽ đoạn tuyệt để ngài không phải vướng bận bất cứ điều gì về tôi...

-...

-Nhưng hôm nay, tôi được gia đình ngài chấp nhận, được tổ tiên mình chúc phúc, có thể danh chính ngôn thuận ở bên cạnh ngài... Mọi chuyện giống như giấc mơ đẹp mà tôi không dám tin sẽ tồn tại vĩnh hằng...

-...

-Những điều ở tương lai làm tôi bất an, những điều trong quá khứ làm tôi lo lắng... bởi vì những điều tôi biết rất mơ hồ... tôi sợ mình có thể hiểu sai... có thể...

Câu nói dừng lại vì vòng tay ghì chặt bất ngờ. Ngài lướt một nụ hôn thật nhẹ lên má chàng, hơi thở thoảng hương bạc hà mang theo hai chữ nhẹ tênh.

-Ta hiểu.

-...

-Rừng bạch mai đó được trồng không phải vì Bạch Hy, cũng không phải vì Lâm Nguyên.

Ngài dừng một chút, hàng mi hơi hạ xuống rồi lại nâng lên, mỉm cười bình thản.

-Rừng bạch mai đó được trồng là vì một kỷ niệm.

-...

-Khi ta năm trăm tuổi được cha mẹ dẫn đến Thần Y Cốc thăm Tử thần Quân Vũ và nữ mẫu Thạch Diệp. Ở nơi đó ta đã gặp một rừng mai trắng xóa trong tiết trời mùa xuân rất đẹp... Và gặp một cô gái tên là Bạch Mai...

-...

-Chị ấy... đối xử với ta rất tốt.

Ngài im lặng nhìn vẻ mặt tĩnh lặng đến vô cảm, bình thản đến lãnh đạm của chàng, trong đầu xuất hiện suy nghĩ hối hận vì đã quá thành thật.

-Lãnh Hà... ngài...

Khiết Thảo dịu dàng lên tiếng với ánh mắt kỳ lạ và nụ cười nhẹ tênh.

-Không phải lúc năm trăm tuổi ngài đã yêu chị ấy?

-Người hoang tưởng.

-Vậy suốt mấy ngàn năm...

-Ta chỉ thích chị ấy.

-...

-Người ta yêu là người.

Ngài trầm giọng nhìn thẳng vào đôi mắt an nhiên trong vắt như giọt sương khuya đọng trên cánh hoa ban trắng xóa. Đôi mắt ngài đen huyền như mặt hồ giữa màn đêm, sâu không thấy đáy, thăm thẳm vô tận.

-Người ta yêu là người.

-...

-...

-Tôi hiểu.

Chàng khẽ cười kéo gương mặt ngài sát lại, hôn lên đôi mắt thâm trầm sâu sắc, chậm rãi lướt nhẹ lên hai má rồi dừng lại nấn ná ở đôi môi mím chặt, từ tốn nhấn nhá từng dấu cắn đường miết. Thoáng bất ngờ qua nhanh, ngài mạnh mẽ cuốn lấy đôi môi kia dưng cuồng nhiệt đến khi hơi thở cả dồn dập đứt quãng. Một tiếng rên khẽ thoát ra làm nụ hôn đam mê càng thêm dữ dội. Ngài rời khỏi đôi môi bị cắn miết sưng phồng của chàng trượt xuống chiếc cổ thanh mảnh để lại từng dấu hôn đỏ ửng. Đôi môi không an phận của ngài lại ngược lên trên cắn nhẹ vào vành tai ửng hồng thì bị một ngón tay chặn lại.

-Không được.

Chàng nói dứt khoát với thanh âm kiềm chế. Ngài cắn vào ngón tay mảnh mai trầm giọng.

-Người đốt lửa.

Chàng bật cười thành tiếng. Nụ cười vô cùng tự nhiên thuần nhả không vương chút ưu phiền sầu não, không gợn chút lo lắng bất an. Nụ cười ấm áp bình yên tựa nắng mai vàng óng, tươi thắm trác tuyệt tựa hoa xuân đua nở. Nụ cười làm kẻ thấy tâm mê ý loạn, làm người nhìn thần trí đảo điên.

Nụ cười chưa bao giờ hiện ra trên gương mặt thuần khiết băng thanh.

Ngài có cảm giác choáng váng như rơi vào ảo ảnh, như lần đầu tiên gặp người ngồi trước mặt mình. Khiết Thảo hôm qua vẫn mang vẻ mặt an nhiên thanh nhả với đôi mắt bình yên tĩnh lặng khiến kẻ khác tâm bình khí hòa. Khiết Thảo hôm nay lại có nụ cười ma mị mê hoặc khiến nhân tâm tơ tình lụy phiền, trầm luân bể khổ.

Thủy thần bắt giác siết mạnh cổ tay chàng.

-Người đùa ta.

Khiết Thảo thu lại nụ cười khẽ nói.

-Không phải.

-...

-Thật ra tôi muốn kể cho ngài nghe một chuyện... không ngờ lại xác định được...

-Chuyện gì?

-Những giấc mơ đêm qua của tôi không phải mộng ảo mà là sự thật của kiếp trước.

Chàng kề sát gương mặt ngài, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm trầm phản chiếu lãnh khí.

-Lãnh Hà... Tôi là con trai của Tử thần Quân Vũ và được sư Thạch Diệp, cũng như Khiết Dược là con gái của hai người. Chúng tôi đã là song sinh không chỉ một lần.

-...

-...

-Người không thể là Ngạo Tuyết?

Thủy thần nhìn chàng nghi hoặc. Khiết Thảo khẽ cười lắc đầu.

-Với ngài, tôi là Bạch Mai.

-...

-Ngày hôm đó, em gái tôi đã trốn ra ngoài nên tôi phải giả dạng Bạch Mai để trình diện. Hôn ước giữa hai gia đình đã định từ khi chúng tôi chưa sinh ra. Ngài lúc đó chỉ là một đứa trẻ nên không thể biết.

Thủy thần nghe xong chỉ im lặng bất động. Đôi mắt sâu thẳm hơi hạ xuống phủ thêm một tầng suy tư.

-Lãnh Hà...

Chàng khẽ gọi, áp hai bàn tay lên gương mặt ngài.

-Lãnh Hà...

Ngài cầm lấy bàn tay mềm mại ấm áp của chàng. Tiếng cười trầm trầm uy thế khẽ vang giữa đêm cuối năm lạnh lẽo.

-Ta thật không thể tin... Ta đi một vòng lớn như vậy cuối cùng vẫn yêu người... Mấy ngàn năm trốn tránh cuối cùng ta vẫn yêu người đã cùng mình đánh ước...

-...

-...

-Ngài không cam tâm?

Đôi mắt chàng thoáng nét xao động. Ngài cúi mặt hôn nhẹ lên đôi môi chàng.

-Ta cam tâm.

-...

-...

-Chúng ta về nhà thôi. Sắp đến giờ giao thừa rồi.

Chàng nắm tay ngài mỉm cười đứng dậy. Mười ngón tay lại đan vào nhau chặt chẽ ấm áp. Đôi bóng song hành trên con đường nhạ nhòa sương phủ mây giăng.

Ngài nghiêm giọng nhìn chàng.

-Từ nay, người không được cười với ai như vừa rồi, ngoài ta ra. Nếu không, chắc chắn ta sẽ giam người ở Thủy cung không cho gặp bất cứ ai, không cho đi bất cứ đâu.

-Ngài đã hứa cho tôi về thăm nhà.

Chàng bình thản đáp lời. Nụ cười lạnh nhạt nở trên môi ngài.

-Khiết Thảo của ta đã không nhún nhường nghe lời như trước.

-...

-Có lẽ phải tìm lúc thích hợp mà dạy bảo lại.

Chàng bật cười đi sát vào ngài, tựa đầu lên vai ngài.

-Nụ cười đó chỉ vì một mình Lãnh Hà mà xuất hiện.

Nhân là ngã ái, Duyên là ngoại cảnh.

Ngàn vạn sự việc trên đời đủ Nhân Duyên tất tạo thành Nghiệp Quả.

Chữ Phận kia muốn vương tròn sớm một chút cũng không được, muộn một chút cũng không được. Mọi thứ đều phải hội đủ Thiên thời – Địa lợi – Nhân hòa. Mọi thứ đều phải đúng người – đúng lúc – đúng chỗ.

.

.

27. Chương 26 : Ngoại Truyện

~ – ...{ ... —™

Ngài nhận một nửa huyết thống Hồng Bàng tộc, chào đời đã mang nguyên thể Kim Long cùng sức mạnh nguyên tố Thủy trong Ngũ Hành, tương lai đã định đoạt trở thành Thủy Thần. Thần tiên thuần huyết thời

gian sinh trưởng cũng khác á thần hay người phàm, để trưởng thành cần hai ba vạn năm. Ngài sống mấy trăm năm thể trạng vẫn là một đứa trẻ, tâm tính cũng là một đứa trẻ.

Ngài được nhũ mẫu Thạch Diệp chăm sóc từ thuở bé, tình cảm với Người cũng tốt như thân mẫu. Lúc ngài vừa hơn bốn trăm tuổi, nhũ mẫu thành hôn với Tử thần Quân Vũ, chuyển đến sống ở Âm Dương Đảo, mấy mươi năm mới gặp Người một lần. Vào dịp Tết Nguyên Đán, ngài được cha mẹ dẫn đến Thần Y Cốc, vừa du ngoạn vừa thăm nhũ mẫu. Nhưng ở đó, ngài chẳng được vui chơi đùa giỡn, còn phải ngồi nghiêm chỉnh nghe người lớn bàn chuyện khó hiểu.

Khi ngài gục đầu che miệng ngáp đến lần thứ ba, nhũ mẫu liền bảo chị gái tên Bạch Mai dẫn ngài ra ngoài. Ngài nghe vậy vui mừng vô cùng, vội vàng nắm tay người đối diện chạy đi, nhanh chóng thoát khỏi nơi chán ngắt đó.

Tiết xuân se lạnh, hoa mai trong vườn nở trắng xóa như mây, ngàn cánh hoa rơi như tuyết bay ngập trời. Không gian bình yên nghe rõ tiếng chim ríu rít, tiếng suốt róc rách, tiếng gió rì rào. Từng đàn bướm ngũ sắc chập chờn bay lượn. Ngài thích thú nhìn đàn thỏ trắng thông thả gặm cỏ dưới mấy gốc mai, phần khởi chạy qua định bắt chúng liền vấp rễ cây ngã nhào trên đất, chân bị trầy rướm máu, người dính đầy bụi cát.

Nàng vội vàng đỡ ngài dậy phủi sạch khóe áo, lo lắng ôm ngài đi vào tiểu đình, lấy khăn nhúng nước lau sạch vết thương, rắc thuốc bột lấm bầm thuật chú. Ngài im lặng nhìn nàng ân cần chữa trị ỉn ỉn, cắn chặt răng không than một tiếng. Ngài chợt nhớ ngày xưa nhũ mẫu cũng chăm sóc mình chu đáo như vậy.

Khi vết thương đã lành, ngài lập tức chạy đến chỗ đàn thỏ nhưng chúng thấy lạ liền hoảng sợ nhảy mất. Ngài quay sang nhìn nàng phụng phịu, kéo kéo tay áo nàng lắc lắc, hứa sẽ không làm chúng bị thương. Nàng im lặng nhìn ngài một lúc bật cười, bảo ngài ngồi xuống bãi cỏ non, lấy cây sáo giắt nơi thắt lưng ra thổi.

Khúc nhạc êm ái du dương làm cỏ cây chim muôn đều im lặng lắng nghe. Giai điệu trầm bổng nhẹ nhàng như ru hồn mọi vật dù vô tri vô giác. Khi thanh âm cuối cùng tan vào trong gió, đàn thỏ trắng đã xuất hiện xung quanh. Chúng ngoan ngoãn gặm cỏ cọt lòn, không sợ hãi chạy trốn như trước.

Ngài nhìn nàng ôm một con thỏ trắng đi đến chỗ mình. Váy áo thướt tha trắng bạc nhẹ lay trong gió lất phất hoa rơi. Mái tóc nâu đồng óng ánh màu nắng vương vài cánh bạch mai mỏng manh. Nụ cười ánh mắt đều thuần khiết bằng thanh. Phong thái cao nhã dịu dàng thoát tục.

Ngài phát hiện ra nàng hình như xinh đẹp hơn nhũ mẫu, mỉm cười cũng khả ái hơn nhũ mẫu, giọng nói cũng hay hơn nhũ mẫu.

Cả ngày ở Thần Y Cốc, ngài được nàng dẫn đi khắp nơi. Ngài được ăn bánh đậu xanh, được ăn mứt bí, được cắn hạt dưa... còn được nghịch nước, chơi ném pao thả diều, chơi ô ăn quan... Nàng không giận dữ trách mắng như mẫu thân khi ngài nghịch nước lỡ tay làm ướt sũng y phục cả hai. Nàng không nhiều lời dạy bảo như nhũ mẫu khi ngài làm rách con diều phá hỏng đồ chơi. Nàng cũng không lớn tiếng oán trách như hai cô em họ khi ngài ném quả pao quá mạnh trúng người đau buốt.

Bạch Mai lúc nào cũng rất bao dung hiền dịu nhìn ngài, mỉm cười với ngài.

Đến lúc phải về, ngài kéo nàng ngồi thấp xuống, cài lên tóc nàng hai đoá bạch mai. Ngài ôm chặt nàng, vui mừng cười nói.

-Em rất thích chị Bạch Mai.

Nàng im lặng một lúc rồi bật cười đưa tay xoa đầu ngài.

Một năm sau, ngài lại đến Thần Y Cốc lần thứ hai. Đất trời tươi thắm vào xuân, hoa bạch mai nở trắng xóa hoa viên như mây bay sương phủ. Ngài vẫn bám theo nàng như lần đầu gặp mặt, cùng nàng cười đùa, cùng nàng đi chơi.

Lúc hai người cho thỏ ăn trong hoa viên, một chàng trai bất ngờ xuất hiện. Chàng có dung mạo giống Bạch Mai như tạc, chỉ thấp hơn một chút, nhìn mảnh khảnh hơn một chút, cười hồn nhiên vui tươi hơn một chút.

Ngài biết đó là Ngao Tuyết, anh song sinh của nàng.

Chàng nói vài câu với nàng về ai đó mang tên Đình Phương. Nàng vội vàng rời đi, lát sau trở lại cùng giỏ thuốc. Chàng nhanh chóng cầm lấy, trước khi đi trừng mắt nhìn ngài, đưa tay nhéo má ngài đồ ểng, bảo ngài không đáng yêu cũng chẳng dễ thương. Nàng không nói gì, mỉm cười hiền dịu xoa chỗ đau cho ngài, nhưng ánh mắt vẫn dõi theo dáng chàng khuất sau bờ tường đá. Ngài cũng nhăn nhó nhìn theo một lúc.

-Chị Bạch Mai không thích em?

Ngài kéo kéo tay nàng, vẻ mặt bất an. Nàng muốn đi cùng Ngạo Tuyết, không muốn chơi cùng ngài, muốn bỏ rơi ngài.

-Chị rất thích em.

Nàng mỉm cười đưa tay xoa đầu ngài.

-Vậy từ nay về sau, mỗi lần em đến đây, chị phải đi chơi cùng em, được không?

-Được.

Tết Nguyên Đán năm sau, ngài không được cha mẹ dẫn đến Thần Y Cốc, thay vào đó nhũ mẫu cùng bá phụ đến hồ Động Đình. Ngài hay tin vui mừng phấn khởi nghĩ rằng Bạch Mai sẽ cùng đến, lúc ra đón mới biết mình thất vọng. Ngày đó, Hoàng Lạc cùng Bạch Hy cũng sang chơi. Hoàng Lạc bám theo ngài phiền nhiễu không ngừng, tâm trạng ngài không tốt lại càng xấu đi. Cuối cùng, ngài bỏ mặc hai nàng ở hoa viên chạy tìm nhũ mẫu.

Ngài đến nhà khách, đứng bên cầu thang một lúc, định bước lên lại nghe tiếng nhũ mẫu vọng ra, bảo rằng Bạch Mai đã thành hôn. Ngài không hiểu thành hôn chính xác những gì, nhưng hiểu rằng nó vô cùng hệ trọng, thế nên nàng mới không sang thăm. Ngài chợt nhớ sau khi nhũ mẫu thành hôn đã không ở cạnh mình, không chơi đùa cùng mình. Nếu Bạch Mai thành hôn, sau này có thể cũng như vậy.

Ngay lúc đó, Hoàng Lạc lại chạy đến, bướng bỉnh kéo ngài đi chơi cùng, ồn ào rắc rối không chịu nổi. Ngài dùng sức đẩy nàng ra, bực dọc quay lưng bỏ đi. Nàng ngã xuống cỏ, khóc la một trận long trời lở đất. Ngài bị cha phạt quỳ cả ngày tê cứng tay chân, cơm không cho ăn, nước không cho uống. Mẹ cùng nhũ mẫu cầu xin hết lời ngài mới được tha tội. Sau lần này, bao nhiêu thiện cảm với Hoàng Lạc đã vơi gần hết.

Tết Nguyên Đán năm sau, ngài xin cha mẹ dẫn đến Thần Y Cốc, hy vọng có thể gặp Bạch Mai. Nhũ mẫu thành hôn ngài vẫn được gặp, nàng thành hôn chắc cũng như vậy. Nhưng khi đến nơi chỉ có mình Ngạo Tuyết. Ngài không thích Ngạo Tuyết, không thích bị nhéo má đồ ểng, không thích ánh mắt ác cảm và chán ghét của chàng lần trước nhìn mình.

Hoa viên vẫn trắng xóa bạch mai nhưng nàng đã không còn. Nàng không giữ lời hứa. Người lớn hứa với trẻ con thì không cần giữ lời.

Cảm giác chính là vừa tức giận vừa bi thương.

Từ đó về sau, ngài không bao giờ đến Thần Y Cốc, cũng không bao giờ hỏi về Bạch Mai.

.

Một cái chớp mắt đã ba ngàn năm, mọi chuyện khi xưa quên quên nhớ nhớ, nhưng ấn tượng đã vô thức khắc sâu. Đó là hình ảnh rừng mai trắng xóa bạt ngàn lá tả hoa rơi cùng bóng dáng người con gái váy áo trắng bạc đứng trong nắng sớm, mái tóc nâu đồng óng mượt xoa dài, nụ cười thuần khiết dịu dàng, phong thái tao nhã bằng thanh. Người con gái tên Bạch Mai luôn đối với ngài bao dung hòa nhã, ân cần quan tâm.

Ký ức tuy đẹp nhưng rất xa xăm.

Ngài biết chuyện đính ước chưa tức giận đến mức giết người, tuy tâm trạng thật sự rất không tốt, nhưng nghe đến hai chữ thành hôn thì không kiềm chế được. Đính ước vẫn còn thời gian gặp mặt tìm hiểu, nhưng bức ép thành hôn ngay lập tức thì không thể vãn hồi. Cho nên chuyện gì sau đó cũng chẳng cần nghe.

Cuối cùng, hôn nhân đại sự đành hoãn lại.

Không phải vì ngài cương quyết từ chối, không phải vì nàng đổi ý khước từ, mà vì Tam tằng Tứ giới xảy ra Thiên kiếp. Xích Quỷ quốc phân định, Quỷ Yêu tộc nổi loạn. Nhân gian chìm trong khói lửa chiến tranh, thiên tai loạn lạc. Ngài và thần nữ kia chính là duyên phận chưa đến, cả gặp mặt cũng chưa có cơ hội.

Hai mươi năm qua xương rơi máu chảy, Nhân gian cũng đến lúc thái bình. Chuyện hôn nhân cha mẹ lại đôi lần nhắc đến, chỉ nhẹ nhàng chứ không bức ép như xưa. Nhưng ngài đã trải qua chiến trận chém giết, đối mặt với sinh ly tử biệt, tâm tính không còn đơn giản là nông nổi bướng bỉnh của thanh niên, bao nhiêu trầm tĩnh lãnh đạm hòa với khinh ngạo cổ chấp đã hình thành khí chất khó lòng lay chuyển.

Hôn nhân đính ước vào tai ngài cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Lâm Nguyên Sơn Thần, ân nhân của ngài, bằng hữu của ngài, lớn hơn ngài hai ngàn năm tuổi, đôi lúc hỏi ngài về thần nữ kia khi uống rượu thưởng trà. Ngài chỉ cười phẩy tay cho qua, nghĩ đến càng thêm phiền lòng.

Ngài suy tính nhiều năm, ngoài Bạch Hy với Hoàng Lạc thì chẳng còn ai. Mẹ ngài trước nay đều xem họ như con gái trong nhà, vừa lòng thuận ý. Nhưng ngài thì không thể chấp nhận, bất quá là em gái mà thôi. Ngài không muốn ai trong bọn họ bước vào cuộc sống của mình, gây bao nhiêu phiền phức rắc rối, nhất là Hoàng Lạc.

Ngài không cần một cuộc hôn nhân, ngài chỉ cần một người hiểu tâm sự của mình. Người không bỏ rơi ngài, không lừa dối ngài, không phản bội ngài.

Người không thất hứa với ngài.

Người như thế ở bên cạnh ngài cũng chỉ có Lâm Nguyên.

Ngài đã có thiện cảm với anh từ lần đầu gặp mặt bởi ánh mắt ôn hòa bao dung, nụ cười thân thiện ấm áp cùng khí chất trầm tĩnh điềm đạm. Mỗi khi trò chuyện với anh, ngài luôn cảm thấy tâm hồn mình bình yên thanh thản, bao nhiêu ưu tư phiền não đều tan biến. Anh đối với ngài luôn ân cần quan tâm đến mức che chở bảo vệ như anh em huyết thống.

Anh là người không thể so sánh, càng không thể thay thế.

Nhưng bằng hữu thâm giao cũng không phải là người thuộc về ngài, cho dù tình cảm gắn bó keo sơn qua mấy trăm năm. Ngày biết tin Lâm Nguyên cùng Bạch Hy thành hôn, cảm giác mất mát thất vọng hoá bi thương cuồng nộ, ngài không thể khống chế bản thân.

Không lừa dối, không bỏ rơi, không phản bội. Tất cả đều thất hứa bởi hai chữ thành hôn.

Mấy trăm năm qua, ngài thường ngắm rừng bạch mai trắng xóa, một mình uống rượu, một mình thưởng trà, dần dần hối hận về những việc đã làm. Ngài đã vị kỷ đến mức tổn thương những người mình yêu mến quý trọng. Ngài đã ngộ nhận đến mức hành động sai lầm. Cả ngàn năm qua, ngài vẫn luôn chìm đắm trong ảo ảnh của rừng mai trắng xóa, vẫn luôn tìm kiếm sự dịu dàng bình yên, quan tâm bảo vệ. Nhưng ngài không còn là một đứa trẻ, ngài đã trưởng thành, ngài phải đối diện với hiện thực.

Bạch Mai hay Lâm Nguyên đều không thuộc về ngài.

Nhưng lời xin lỗi đôi khi không dễ nói.

.

Áp lực hôn nhân với ngài ngày càng lớn, lớn đến mức thở cũng không nổi. Mẹ ngài nhắc đến cũng không nói tên người, chỉ bóng gió xa gần ngài đã gặp, cùng bên thông gia giao hảo nhiều năm. Nhưng Bạch Hy đã thành hôn, cô dâu của ngài chỉ là Hoàng Lạc. Nếu phải kết hôn với nàng thì cả đời ngài sống cô độc tốt hơn. Ngài không phải khinh thường nàng, cũng không phải quá ghét bỏ nàng, nhưng để vĩnh kết đồng tâm, răng long đầu bạc thì rất xa vời.

Ngài cũng muốn thật lòng thật dạ yêu thương một người nhưng tìm kiếm mấy trăm năm cũng không thể gặp. Những cô dâu giả mạo mẹ ngài phát hiện cũng chẳng phải giả mạo hoàn toàn. Những giao ước yêu thương đối phó thường “lộng giả thành chân” nhưng chuyện tình của ngài đều “lộng chân thành giả”. Quen biết bao nhiêu người, lựa chọn bao nhiêu người, cuối cùng chỉ mang lấy tiếng đào hoa.

Đa tình chẳng khác nào vô tình.

Hoàng Lạc từng phần uất hết vào mặt ngài.

-Họ đều nhìn anh giống như em nhìn anh, yêu thương đến tuyệt vọng.

Ngài im lặng để nàng tức giận bỏ đi, chén trà lạnh trên tay không rơi một giọt, mảnh trăng bàng bạc trên cao soi vóc dáng cô liêu. Thái Âm Thần Nữ thật sự đang trêu đùa ngài, trừng phạt sự ngoan cố của ngài, không muốn ban cho ngài một tình duyên viên mãn. Ngài kiên quyết chống đối chỉ liên lụy kẻ khác, càng cố chấp tránh né, càng bị thương phiền não.

Cõi lòng trống rỗng mệt mỏi đến lạnh giá hóa băng.

Cuộc hôn nhân sắp đặt là vận mệnh. Nhưng ngài vẫn muốn cược thêm một lần.

Lúc gặp mặt Tế Nữ, ngài đột nhiên nghĩ rằng vận mệnh đã đổi thay nhưng sự thật phơi bày làm mọi hy vọng mong manh đều tan biến. Ngài nổi giận không chỉ vì sự nhầm lẫn tai hại khi hiến tế mà vì chưa đặt cược đã chắc chắn thua. Màn trút giận đẫm máu thể hiện sự bất lực của chính bản thân ngài, từ bỏ mọi thứ xuôi theo vận mệnh. Tuy nhiên, ngài không vội viết thư đồng ý gửi cha mẹ, vẫn muốn yên bình sống những ngày tháng tự do còn lại.

Nhưng kẻ mới đến Thủy cung không để ngài thanh tĩnh.

Chàng sở hữu một vẻ đẹp thuần khiết bằng thanh đến mức vừa nhìn đã thán phục tận tâm. Chàng mang phong thái cao nhã an nhiên mà thần tiên cũng hiếm ai đạt được. Chàng có khí chất ôn hòa điềm đạm nhưng không kém phần kiên cường thách thức làm kẻ khác phải âm thầm tán thưởng. Chàng cũng là được sư mang huyết thống dòng tộc Thạch Diệp mà gia đình ngài giao hảo lâu năm.

Tất cả đều hoàn hảo trừ một điều duy nhất.

Chàng là nam nhân.

Nhưng từ lần đầu tiên nhìn thẳng vào mắt chàng, đôi mắt trong suốt như làn nước hồ thu, đôi mắt bình tĩnh lặng không vương chút sợ hãi bất an khi đối diện cái chết, ngài đã bị thu hút. Sức mạnh vô hình không cách nào kháng cự luôn bắt ngài vô thức dõi theo chàng.

Ngài nhiều lần không nhẫn tâm trừng phạt nên cuộc sống của chàng ở Thủy cung rất tự tại an nhàn, chỉ trong giữ Tàng Thư Các và quản lý mấy chuyện liên quan đến dược liệu cỏ cây. Ngài thường vô thức nhìn chàng chăm chú đọc sách, vô thức nhìn chàng âm thầm đứng dưới hiên ngắm mưa, vô thức nhìn chàng cẩn thận cất tia từng chậu hoa bụi cỏ, vô thức nhìn chàng lặng lẽ đi lại trong rừng mai trắng xóa bạt ngàn...

Mỗi lần vô thức như vậy, ngài đều cảm thấy nhân ảnh kia thân quen kỳ lạ, đôi mắt bằng lãnh cũng thấp thoáng nét ôn nhu, chỉ là ngài không nhận ra.

Ngài bắt đầu mơ hồ tức giận mỗi khi vô thức nhìn chàng. Ngài muốn thấy nhiều hơn những biểu cảm trên gương mặt chàng chứ không chỉ duy nhất ôn hòa bình tĩnh. Ngài muốn nhìn tận cùng con người thật của chàng chứ không phải vỏ bọc hoàn hảo vô song. Và ngài thực hiện việc đó bằng mệnh lệnh vô tình vô lý. Ngài đặt chàng vào nhiệm vụ bất khả thi như một cách trêu đùa, như vỡ tuồng đã biết trước đoạn kết.

Chỉ là việc đã vượt ngoài mong đợi, đành phóng lao thì phải theo lao, tâm trạng của ngài cũng không ngừng phiền não.

Ngài không lo sợ quá nhiều phía cha mẹ. Ngài sợ hãi cảm giác bản thân mình.

Khi gặp chàng trong váy áo thần nữ đứng trên thềm nhà vương hoa ngập nắng, ngài thật sự kinh ngạc bàng hoàng, không chỉ vì nét tương đồng mà huyết thống được sư mang lại, mà chính vì ngài bỗng dưng có ham muốn chạm vào. Ngài hiểu rõ chàng là một nam nhân, càng hiểu hơn hậu quả khôn lường phía trước nhưng lý trí áp đảo tình cảm quá khó khăn, trong bất lực lại hóa thành tức giận mà dựng lên rào chắn lạnh lùng.

Ngài nhìn chàng cam chịu lớp hóa trang, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ cuối khuê phòng, cảm giác vẻ thuần khiết bằng thanh trong bóng tối tịch liêu bỗng nhuốm màu bi thương cô độc. Ngài chậm rãi bước đến gần chàng, nhẹ nhàng đưa tay vuốt lọn tóc rối, đôi mắt sâu thẳm trong một khắc lại hiện nét say mê. Ngài ngắm chàng một lúc lâu, nhận ra mình vừa thấy qua một góc khác nơi con người an nhiên bình tĩnh.

Ngài muốn thấy nhiều hơn trước khi để mọi thứ trôi vào quên lãng và chuyện sáng sớm đã mang đến ý hay, vừa tiến bước Hoàng Lạc, vừa thử thách được chàng.

Đáng tiếc ngài không thấy thêm điều gì khác, chỉ rõ hơn cảm giác của chính mình. Nếu người kia không thần nhiên đối diện ngài với đôi mắt tĩnh lặng bình yên, nếu rừng bạch mai không nhắc nhở những tháng ngày xưa cũ, có lẽ những kiểm chế cuối cùng đều vỡ vụn tan tành và hành động đùa cợt khiêu khích cũng không theo dự định.

Ngài đã hiểu thế nào là bóng tay khi chơi đùa với lửa.

Ngài mệt mỏi với tâm tư rối loạn, khi nhận thư lại mệt mỏi hơn, chỉ muốn ngồi yên tĩnh một mình, muốn suy nghĩ tận tường mọi chuyện, nhưng kẻ vô tình gây nên cố sự lại thần nhiên xuất hiện không màng cảnh cáo. Chuyện quá khứ, chuyện hiện tại quần vào tâm trí như mạng nhện giăng lối vườn hoang, cảm giác bản thân hơn cả quần bách cùng đường.

Tuy nhiên, vẻ buồn thảm nao lòng cùng tình yêu đơn phương hòa trong tiếng sáo làm trái tim lạnh giá ngập tràn thương cảm, tâm hồn phiền não cũng trở nên thanh thản bình yên.

Ngài nhìn thấy trong đáy mắt trong vắt tĩnh lặng sự trống rỗng bi thương, nhìn thấy sự cô độc hoang mang như cảm giác bị bỏ rơi thất hứa. Ngài đã nhìn thấy một con người khác, một vẻ mặt khác của chàng nhưng càng không thỏa nguyện, càng muốn nhiều thêm, không phải vì hiểu thấu tò mò, mà vì muốn hiểu hơn con người trước mắt.

Phải yêu để có thể hiểu và phải hiểu để có thể yêu.

Mấy lời trái lòng vô tình hữu ý lại mang đến nhiều hơn một sự cảm thông.

Sự quan tâm âm thầm trong hành động cử chỉ không còn vô thức, sự yêu thương lặng lẽ trong đôi mắt băng lãnh tăng thêm từng ngày. Ngài nhìn chàng cố gắng không ngừng để thực hiện mệnh lệnh bất khả, cõi lòng chất chứa bao nhiêu xúc động. Ngài thấy chàng đôi khi lúng túng thể hiện sự dịu dàng, bất giác bối rối trước vài lần trêu chọc, tâm tình thú vị lại bao hàm ấm áp. Vở tuồng kia, vai diễn kia đối với ngài đã biến thành hiện thực.

Nhưng bức tường vô hình của hoài nghi định kiến vẫn tạo nên khoảng cách dù sự kiểm chế đã gần đến giới hạn cuối cùng.

Ngài nhìn chàng bình yên chìm trong giấc ngủ, bóng tối hắt hiu làm vẻ đẹp say đắm lòng người. Ngài không thể ngăn mình vươn bàn tay chạm vào gương mặt thuần khiết bằng thanh, lướt những ngón tay trên làn da trắng xanh mềm mại, đặt nụ hôn lên đôi môi mê hoặc mang tư vị ngọt ngào. Chàng vô thức trở người. Ngài giật mình choàng tỉnh. Ngài vội vàng đến máng nước ngoài hiên, để dòng thác thanh tĩnh thần trí. Ngài bất giác cười nhạo chính mình khi toàn thân đã ướt sũng lạnh băng, gần đến sáng mới bình tâm an giấc.

Đóng chặn nệm trên sàn đã ngăn giữa hai người.

Cánh tay đầm máu như ngọn lửa thiêu rụi sự điềm tĩnh lạnh lùng. Con tức giận hòa cùng lo lắng như ngàn vạn mũi kim đâm vào tâm trí. Ngài không muốn nhìn thấy chàng tổn thương, nhìn thấy chàng đau đớn. Ngài muốn ôm lấy chàng, muốn ghì chặt chàng trong vòng tay che chở. Ngài mặc kệ chàng là nam hay nữ cũng muốn giữ chặt không buông.

Nhưng quá khứ vẫn chưa giải quyết, còn hiện tại thì vẫn mơ hồ, có thể nào dễ dàng hạnh phúc. Nếu lần nữa ngộ nhận yêu thương, ngài lo sợ sẽ không thể quay đầu.

Khi hai ánh nhìn tĩnh lặng chiếu thẳng vào nhau, ngài hiểu rằng không chỉ mình khao khát, không chỉ mình kiểm chế đến tận cùng. Tầng rào cản sau cuối bị quét sạch bởi cuồng phong bão táp ẩn tàng trong đôi mắt thường bình thản an nhiên.

Ngài biết mình sẽ không buông tay, không hối tiếc.

Ngài biết chàng sẽ không thất hứa, không phản bội.

Yêu thương sẽ không phải sai lầm nếu như đó là yêu thương chân thật.

.

28. Chương 27 : Ngoại Truyện – Mẫu Thân Tâm Kế

Ngoại truyện – Mẫu thân tâm kế

~– ...{... —™

Thụy Hà Thần Nữ với Tử thần Quân Vũ vốn là bằng hữu thâm giao, được sư Thạch Diệp lại chăm sóc bà tận tình chu đáo. Hai bên hòa hảo lâu năm nếu kết thông gia sẽ vô cùng viên mãn. Vì thế không chờ con cháu sinh ra, người lớn đã tự mình quyết định.

Nhưng sự đời thường không theo ý nguyện.

Lúc Bạch Mai trở thành thiếu nữ, con trai bà vẫn nhỏ dại ham chơi, nếu bức ép Tảo Hôn thật có nhiều uất ức. Bà cũng thông hiểu đạo lý nên đồng ý dời ngày hôn lễ. Khi biết tin Bạch Mai đã thành hôn trong lòng bà cũng ít nhiều nghi hoặc, nhưng tin tưởng Quân Vũ không gian trá nên chẳng cho người tìm hiểu điều tra.

Bà nhìn Bạch Mai cô đơn lẻ bóng trải qua kiếp luân hồi cũng thương tâm xót dạ, tự hứa rằng sẽ đốc lòng bù đắp về sau.

Nhưng con trai bà vẫn một mực chối từ, bên thông gia lại đổi ý hủy hôn. Tình thế nan giải khiến giao hảo hai nhà nhạt phai không ít, mà kẻ gây họa kia lại chẳng chút quan tâm, còn không biết sống chết hành động nông nổi. Bà mệt mỏi thu dọn tàn cuộc, hao tâm tổn trí không biết bao nhiêu. Người xưa nói con hư tại mẹ, tuổi nhỏ nuông chiều là tạo nghiệp về sau.

Bà đôi lần cũng muốn buông tay nhưng Bạch Mai thật quá vừa ý. Bà nhìn khắp Tam tạng Tứ giới không thấy được ai, Hoàng Lạc thì lại càng không thể nhưng bà khuyên can cháu gái chẳng chịu nghe. Nào phải những thần nữ kia không xứng đáng, mà chỉ có Bạch Mai mới hợp với Lãnh Hà. Tính khí con trai bà như thế, phải tìm một người có khả năng lạt mềm buộc chặt thì mới mong hạnh phúc trọn đời.

Khi thuyết phục được cơ hội cuối cùng, bà quyết định sẽ bắt chấp thủ đoạn, dùng hết tâm huyết an bài hôn sự.

Quân Vũ thỏa thuận không cho ai thức tỉnh. Mọi chuyện tùy vào duyên phận đôi bên.

Bà bảo Lãnh Hà đến quần tộc Thang Tuyền, chờ đợi ngày Bạch Mai luân hồi chuyển kiếp, chỉ cần ở gần nhau sẽ dễ dàng gặp mặt. Vì bà biết Lãnh Hà ngang ngược, bắt ép ngài xem mắt người cùng mình đính ước dù vừa ý thuận lòng cũng ngoan cố không thừa nhận yêu thương, nói chỉ đến se duyên kết tóc.

Bạch Mai đã mười tám đôi mươi liền hứa hôn cùng kẻ phàm trần. Bà đã biết chuyện này có thể nên cũng không trách giận. Chỉ một điều làm bà khó nghĩ chính là Bạch Mai kiếp này không giống lắm mấy ngàn năm trước.

Bà bắt đầu phiền não bất an.

Ngay lúc đó, Thang Tuyền gửi tấu sớ thỉnh ý Thánh Mẫu khi vùng nước thiêng bị người phàm xâm phạm. Bà suy tính mấy ngày, cuối cùng ban lệnh hạn hán theo luật định, lại thêm một năm sau hiến dâng Tế Nữ, rồi âm thầm báo mộng cho Đại Tư Tế tộc Thang Tuyền tên Ninh Khiết Được.

Nhưng chuyện tốt một lần nữa không thành.

Bà nhận mật báo liền tức giận đến Thần Y Cốc. Bà đã quan sát Bạch Mai nhiều năm, khí chất thể nào không thể nhầm lẫn, nhưng người đó kiếp này lại hóa thành nam nhân. Ngay từ đầu, Quân Vũ rõ ràng đã giở trò gian trá, rõ ràng muốn bội ước hủy hôn.

-Người cố tình để Bạch Mai hóa kiếp nam nhân?

Bà lạnh nhạt buông câu hỏi nhẹ tênh, một giọt trà cũng chưa đựng đến. Quân Vũ nghiêm mặt trầm trầm lên tiếng, cũng không hề nhượng bộ chút nào.

-Người mà người vừa lòng thuận ý là Ngạo Tuyết.

-...

-...

-Giải thích.

Thanh âm nhẹ nhàng ẩn tàng cuồng nộ. Chất giọng êm ái tao nhã đáp lời.

-Một ngàn năm trước, Ngạo Tuyết đã hóa kiếp nữ nhân để hoàn thành đính ước. Nhưng Lãnh Hà kiên quyết cự tuyệt rồi xảy ra Thiên kiếp mà hôn lễ dở dang. Sau đó, người không chịu hủy hôn, nhiều lần đến đây gặp mặt đều là Ngạo Tuyết.

-...

-Nam nhi có chịu bất công uất ức, bị tổn thương bội ước cũng không sao.

Thạch Diệp hồ hững xoay chén trà. Gương mặt thuần khiết bằng thanh không vương chút bụi trần, không gọn chút tục thế, ung dung tự tại như điều khẳng định không bằng hạt cát.

Không gian tĩnh lặng càng thêm trầm mặc.

Thụy Hà Thần Nữ không nói tiếng nào, lãnh đạm đứng dậy rời đi.

Thạch Diệp nâng mắt nhìn theo, buông tiếng thở dài mệt mỏi.

Mấy ngàn năm trước, khi biết người bước ra diện kiến là Ngạo Tuyết, bà đã hiểu sẽ có ngày hôm nay, chỉ không ngờ dây dưa lâu như vậy, cũng vì bà không can đảm hủy hôn, lại hy vọng xoay chuyển tình thế, hy vọng cặp song sinh của mình đều nhận được hạnh phúc mỹ mãn.

Nhưng bà có lẽ đã đẩy Ngạo Tuyết đến Luân Hồi Đài, có âm thầm dùng Hoán Hồn Thủy tráo đổi thân xác của chàng với Bạch Mai cũng không thể tạo ra duyên phận, chỉ không ngờ kế sách này lại khiến chàng khổ lụy nhiều hơn.

Chàng mấy ngàn năm không yêu thương ai, cũng không nhận ra mình đã yêu thương ai. Nhưng là mẫu thân sao lại không cảm thấy chàng đôi khi thần thờ nhìn họa dung của ngài do Thụy Hà gửi lại, mỉm cười hạnh phúc mỗi khi nghe Thụy Hà đến chơi kể chuyện về ngài, ngơ ngẩn ngồi một mình trong rừng mai trắng suy nghĩ mong lung...

Bà hiểu ngoài gia đình ra, trong lòng Ngạo Tuyết vô thanh vô thức có một người.

Lần hóa kiếp này chính là lần cuối.

Bắt đầu lương duyên hay kết thúc nghiệp duyên cũng chỉ có lần này.

Nếu thật sự không duyên không phận sẽ lập tức hủy hôn, khai mở phong ấn để Ngạo Tuyết thức tỉnh, mang về Thần Y Cốc cho uống Vong Tình Thủy đoạn tuyệt hồng trần. Nếu Thụy Hà Thần Nữ không nhẫn tâm chia duyên rẽ thụy, không màng đến thể thống thị phi, hôn sự này nhất định hoàn thành.

Nhưng nhìn tình thế thật quá khó khăn.

.

Chuyện này bà chưa từng nghĩ đến, cũng chưa có tư tưởng chấp nhận, nhưng bà thật rất thích Ngạo Tuyết, không cam tâm buông tay hủy hôn. Việc nối dõi tông đường phía Lãnh Nham đã loại bỏ, vì con trai bà mang nguyên thể Kim Long không phải Ngũ Sắc Thạch, nhưng còn chuyện thể thống định kiến, còn bao nhiêu điều tiếng thị phi.

Bà cùng phu quân nghĩ mãi không thông, phải tìm mẫu thân xin ý kiến.

Nương Nương Căn Kỳ yêu kiều diễm lệ lại vô cùng uy nghi cao nhã, nhìn dung mạo mà so niên kỷ với Thụy Hà Thần Nữ chỉ như chị em. Người bình thần an nhiên ngồi trên nệm gấm, đeo ngọc cài trâm lung linh ánh bạc, phụng bào màu lửa lấp lánh kim quang. Người chăm chú lắng nghe mọi chuyện đến cuối cùng, thanh nhã mỉm cười buông câu nói nhẹ tênh.

-Cháu dâu của mẹ là một chàng trai thì đã sao?

Thần Nữ đang ngâm ngệm trà, nuốt không xuống mà phun cũng không được, mở to mắt nhìn Nương Nương cao quý vô song của Tam tầng Tứ giới. Người cũng không giải thích gì thêm, ung dung an nhàn chuyển sang chuyện khác.

-Mộc Thảo Được Quân dự định nhận thêm một đệ tử.

Thần Nữ cố gắng nuốt ngậm trà trong miệng, im lặng gật đầu đã hiểu ý. Nương Nương lại suy nghĩ một lúc, thanh âm dịu dàng du dương.

-Khi nào con cần Đại Đa Diệp thì nói với mẹ, còn Huyết Liên Hoa chắc chưa dùng đến.

Thần nữ vẫn không nuốt được ngậm trà, gắng gượng mỉm cười vẻ cảm ơn, nhanh chóng đứng lên rời khỏi Lạc Phụng Điện của Hồng Bàng Thần Cung.

Mẫu thân ban lời vàng ý ngọc làm sao có khả năng kháng lệnh, dù phụ thân cùng tất cả em trai em gái của bà phản đối cũng không thể lay chuyển.

Nhưng đoạn đường phía trước vẫn rất dài, dù rải hoa hồng cũng có thêm gai nhọn.

Kế hoạch thử thách được thỏa thuận. Nếu vượt qua sẽ lập tức thành hôn, quà cưới cho Ngao Tuyết sẽ là Trường Sinh Đan thêm bốn ngàn năm thần lực, trở thành đệ tử của Mộc Thảo Được Quân, nếu vạn năm sau cần Huyết Liên Hoa tạo hài nhi cũng không có vấn đề.

Nếu không thành sẽ hủy hôn đoạn tuyệt, mãi mãi không nhắc lại chuyện xưa.

Việc Khiết Thảo cải nữ trang đối phó Hoàng Lạc làm bà bất ngờ, nhưng cảm thấy thú vị liền thuận theo diễn tuồng. Bà quan sát hai người họ lần đầu, liền thấy cảnh tay nắm tay tình trong như đã, âm thầm cười lại có chút ưu phiền.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Biết vậy ngàn năm trước cho gặp mặt là xong.

Nửa đêm canh ba gặp Lãnh Hà dội nước, bà không kiềm được cười đến run người, ra quyết định đẩy nhanh mọi chuyện. Bạch Hy bất cẩn nặng tay cũng làm bà đau lòng xót dạ, nhưng khúc mắc trăm năm được cởi bỏ thật là quá vui mừng.

Bà dần dần không còn phiền não, hài lòng yên tâm với hôn sự an bài.

Nhìn con mình sinh ra được hạnh phúc vẹn toàn, không phải là mong ước của các bậc sinh thành hay sao. Vì có gì lại phải ngăn cản lo sợ những điều tiếng thị phi, những định kiến bất công vô lý.

Tết Nguyên Tiêu ngồi ở vị trí cao đường, nhận trầu rượu cưới được kính trọng dâng lên, bà không khỏi bồi ngùi xúc động. Mấy ngàn năm đau đầu loạn trí, cũng đến hồi yên ổn nghỉ ngơi. Bà khẽ cười nói với Thạch Diệp.

-Ta thật mong có cháu để ẵm.

-Người chờ vạn năm nữa chắc sẽ có.

-Có lẽ ta phải sinh thêm một đứa.

-Ta hứa sẽ chăm sóc người chu đáo.

Hai người phụ nữ cùng bật cười.

Thạch Diệp hờ hững xoay chén trà trong tay, cúi mặt cười đến ý vị sâu xa, nhớ đến việc chưa bao giờ nói.

Ngày đó, xuân được hạ lên Hàn An và Khiết Được là do bà. Nếu không, sẽ chẳng thể có thai nhi ngoài ý muốn, chẳng thể có chuyện gạo nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền. Nếu không, sẽ khó bức ép Khiết Thảo tự nguyện hy sinh tính mạng. Nếu không, sẽ khó có cơ hội cho đôi trẻ tương phùng.

Nhưng duyên phận là do trời định, không theo lối này cũng sẽ theo lối khác.

29. Chương 28 : Ngoại Truyện – Ngạo Tuyệt

~ - ...{ ... —™

Sinh Tử Giang ngăn cách giữa hai bờ sống chết, có một nơi gọi là Âm Dương Đảo, nằm dưới sự quản lý của Tử thần Quân Vũ. Đó là nơi đặc biệt trong Tam tầng Tứ giới mà thần tiên, con người và linh hồn có thể sống cạnh nhau, cũng là nơi diễn ra chợ Âm Dương vào mỗi đêm mùng bốn tháng Giêng để người cõi trần, kẻ chốn âm có cơ hội gặp gỡ, trao đổi đôi lời hay cầu may năm mới.

Chàng sinh ra và lớn lên ở Âm Dương Đảo, mang một nửa huyết thống Tử thần, lại nổi nghiệp mẫu thân trở thành được sư. Tuy á thần cũng có chút pháp thuật nhưng vẫn không khác người phàm, vẫn chịu sự chi phối của quy luật sinh lão bệnh tử dù tuổi thọ được mấy trăm năm. Chàng có một em gái song sinh dung mạo y như tạc nhưng khí chất lại khác biệt khá nhiều. Nàng bướng bỉnh ngoan cường, đối với việc chưa chào đời đã đính ước hứa hôn thâm tâm luôn cự tuyệt nhưng ngoài mặt vẫn nhất mực im lờ. Chàng hiểu rõ cũng không thể khuyên can.

Lúc hai người trưởng thành bên thông gia cũng tìm sang gặp mặt, dù giao hảo lâu năm nhưng là lần đầu đôi trẻ thấy nhau. Nàng hôm trước còn hỏi chàng mặc gì cho đẹp, sáng hôm sau đã trốn mất biệt tăm. Tình thế cấp bách không kịp tìm người, chàng đành hóa trang thành em gái. Hai người họ đã đổi vai nhiều lần, đôi khi để thay nàng chịu phạt, đôi khi để nàng trốn đi chơi. Lúc bước ra diện kiến, mẹ chàng nhìn qua khe cúi mặt thở dài, nhấp một ngụm trà chẳng nói gì thêm, nhưng cũng chỉ mình mẹ chàng phát hiện.

Chàng im lặng nhìn đứa trẻ dễ thương hiếu động đang ngồi đối diện, đã từng nghe niên kỷ cách biệt nhưng không nghĩ hóa thành Tảo Hôn. Thần tiên thuần huyết cần ba bốn ngàn năm để trưởng thành, nếu nàng đồng ý sẽ uống Trường Sinh Đan trở nên bất lão, nhưng đổi lại chính là ngần ấy thời gian sống trong chờ đợi, khác nào góa phụ lẻ bóng tuổi thanh xuân, chẳng phải quá bất công uất ức, chưa nói chuyện điều tiếng thị phi.

Chàng nhìn ngài chạy loạn đùa chơi, không thể ngăn lòng thầm cười khổ. Nàng chắc chắn phản đối đến cùng, không cam tâm gây thêm nhiều chuyện. Nhưng đứa trẻ này cũng không biết gì, vô tư vô tội lụy vào phiền phức. Chẳng phải cả hai đều rất đáng thương. Chàng lại nghĩ khi ngài thành niên, chưa biết yêu thương đã có một thê tử, chắc chắn tức giận lại thêm khổ tâm. Chàng vì thế sinh ra thương cảm, đối xử với ngài tốt đến bất ngờ, dù ngài tinh nghịch gây bao nhiêu rắc rối.

Lúc tìm thấy nàng sống ở Dương gian, bên cạnh đã có người thương kẻ nhớ, hứa hẹn trăm năm, cha mẹ tức giận nhưng không thể nhẫn tâm chia uyên rẽ thúy, cuối cùng đành dời ngày hôn lễ. Nàng sẽ được sống bên cạnh Đình Phương một đời một kiếp, sau đó trở về Thần Y Cốc, ba ngàn năm sau y theo hôn ước. Việc trì hoãn phải thương lượng cả năm với Thụy Hà Thần Nữ, chuyện nàng thành hôn cũng giấu đến cuối cùng.

Chàng chỉ đứng từ xa nhìn ngài ngơ ngẩn ngắm vườn mai trắng. Ngài chẳng qua là một đứa trẻ sao có thể phân biệt thật giả. Người cùng ngài chơi đùa là Bạch Mai, người hứa với ngài cũng là Bạch Mai. Ngạo Tuyệt trong mắt ngài là kẻ đã gây ra ác cảm lần đầu gặp mặt. Chàng nhìn thái độ khó chịu đau buồn của ngài đã hiểu rất rõ ràng.

Chàng khẽ thở dài, mỉm cười bao dung mà ánh mắt buồn tênh.

Một đời một kiếp con người chỉ như chớp mắt. Yêu thương trăm năm cũng không đủ thời gian. Nàng nguyện cùng anh làm uyên ương không làm thần tiên, một giọt Vong Tình Thủy cũng không chịu uống. Nàng quỳ xin khóc lóc dùng tính mệnh đe dọa, cuối cùng bị nhốt vào thạch thất sâu trong đáy cốc, đến khi chết đi linh hồn vẫn không ngừng khẩn cầu.

Chàng cũng bỏ qua cơ hội tu luyện thần tiên.

Nàng trở về khi tỉnh tâm nghe chàng khuyên bảo nhưng mấy ngàn năm vẫn ôm mối tương tư. Thời gian trôi qua trong thê lương sầu khổ làm sỏi đá vô tri cũng rơi lệ lặng thầm. Cha mẹ nhìn nàng không ngừng đau đớn xót xa. Chàng nhìn em gái không khỏi bi thương tê tái. Nhưng hôn nhân đại sự sao dễ dàng hủy bỏ, gia đình thông gia cũng chẳng phải tầm thường.

Nếu có thể chàng nguyện thay nàng gánh vác mọi chuyện không oán không hối, chỉ mong em gái mình yêu thương được trọn đời mỹ mãn bình yên.

Nàng nhận tranh xem mặt, chưa liếc mắt qua liền quăng vào bếp lửa, ai oán bi phần khóc trên vai chàng. Chàng im lặng ôm chặt nàng trong đêm tối cô quạnh tịch liêu, ánh mắt chất chứa đầy phiền não vô thức rơi trên họa dung anh tuấn uy nghiêm đang cháy thành tro bụi.

Cuộc hôn nhân này làm sao hạnh phúc.

Đêm trước ngày tiền nàng đến Luân Hồi Đài, mẹ nhẹ nhàng hỏi chàng, vẻ mặt không vui không buồn, không biểu tình đặc biệt.

-Con thấy Lãnh Hà thế nào?

Chàng chợt nhớ đến hai đóa bạch mai cài trên tóc mình mấy ngàn năm trước, bất giác mỉm cười bình thản an nhiên.

-Có thể trở thành một phu quân tốt.

Ánh trăng trên cao bàng bạc màu sương khói, khuyết mảnh thành vành như nụ cười lạnh nhạt mĩa mai. Đôi mắt nâu trầm chợt xa xăm vô định, mẹ chàng vẫn chất giọng dịu dàng.

-Con hãy cùng Bạch Mai đến Luân Hồi Đài.

Chàng xoay chén trà đã nguội trong tay, im lặng gặt đầu không thắc mắc.

.

Kiếp thứ hai hoàn toàn là người phạm, chàng thức tỉnh trong thân xác nữ nhi, chuyện quá khứ đều đã nhớ hết, chỉ có nàng trong thân phận anh trai quên đi tất cả. Nàng bình yên sống cuộc đời hạnh phúc, bình yên cưới người con gái mình yêu, người mang linh hồn hẹn ước ngàn năm trước. Chàng lặng lẽ chờ đợi vận mệnh được an bài, không hối hận bị thương, không vui mừng hạnh phúc.

Chỉ hy vọng mọi thứ thuận theo như nguyện.

Nhưng sự chờ đợi hóa thành vô vọng. Cuộc sống bình yên đến lúc vỡ tan.

Thiên tai dịch bệnh hoành hành khắp chốn, chiến tranh loạn lạc máu chảy đầu rơi. Được sư như chàng sao có thể khoan tay lãnh đạm, sao có thể nhìn sinh linh đau thương ca thán. Hơn mấy mươi năm hành y chữa bệnh, cùng pháp sư tiên tri được tôn kính ngưỡng vọng, được ban tặng quyền năng cao quý, chàng vẫn cô độc một mình dù mái tóc điểm bạc pha sương.

Chàng không thù hận trách phiền ngài bội ước, cũng không sinh tâm luyến tiếc bất cứ ai. Bản thân chàng là người thay thế, không yêu thương chỉ vì trách nhiệm, càng không phải nhi nữ thường tình sao có tư cách khóc than người phụ bạc, dù mơ hồ chút thất vọng thoáng qua.

Cõi lòng trống rỗng vô tình đến tĩnh lặng hóa băng.

Thời gian thấm thoát như gió thoảng mây bay, một kiếp nhân sinh phù du ngắn ngủi. Chàng cùng nàng trở về Âm Dương Đảo, linh hồn Đình Phương được chấp nhận ngụ cư. Chuyện đính ước cha mẹ không còn bức ép, bắt đầu tính đến việc hủy hôn. Phiền phức dây dưa bao nhiêu năm đến hồi kết thúc.

Anh em chàng với ngài không duyên không phận.

Một tiếng thở dài hòa cùng nụ cười nhàn nhạt trong đêm.

Nhưng Thụy Hà Thần Nữ nhất quyết khước từ đề nghị hủy hôn, lại nhiều lần đến Thần Y Cốc. Chàng cùng nàng vẫn phải đối vai ứng phó vì thế nghe được khá nhiều chuyện về ngài. Có than thở, có ngợi khen, có tán dương, có trách cứ ... nhưng cảm nhận sâu sắc chính là tấm lòng người mẹ bao la như biển cả, luôn mong con mình hạnh phúc bình yên.

Khi cha mẹ biết tin ngài gây họa, ý định hủy hôn càng thêm cương quyết. Chàng hiểu mọi chuyện không thể vãn hồi, càng không nên vãn hồi. Trái tim ngài mang hình bóng người con gái khác, hai gia đình cố chấp cương cố đính ước năm xưa, chẳng phải bị kịch lại nổi thêm bi kịch. Em gái chàng dù yêu thương ngài cũng khó lòng chấp nhận, huống chi quá khứ đã oán hận chất đầy, một chút tơ tình cũng tuyệt nhiên không có.

Chàng mơ hồ phiền não không ngừng, càng không hiểu nguyên nhân phiền não.

-Nếu mẹ để con thay Bạch Mai lần nữa thì sao?

Chàng nghe câu hỏi ngăn người một chút. Vài giọt trà óng ánh rơi xuống đá vỡ tan. Mẹ chàng vẫn bình thản an nhiên. Chàng bối rối mỉm cười không đáp.

Chẳng phải che giấu tâm tư tình cảm mà thật lòng chẳng rõ ra sao.

-Con hãy chuẩn bị đến Luân Hồi Đài cùng Bạch Mai... sẵn tiện nghĩ xem trong lòng con mấy ngàn năm qua, ngoài gia đình thì còn ai nữa không?

Chàng hoang mang nhìn thẳng vào đôi mắt nâu trầm thuần khiết. Mẹ chàng khẽ cười chẳng nói gì thêm.

.

Kiếp thứ ba không nhớ gì quá khứ, mỗi người đứng vị trí của mình. Chàng sống cùng mẹ và em gái ở tộc Thang Tuyền, cuộc đời bình yên an cư lạc nghiệp.

Chàng có một người bạn tên Hàn An, nhỏ hơn chàng hai ba tuổi, lúc nào cũng bám lấy chàng như hình với bóng, đôi khi tặng chàng vài thứ linh tinh. Thời thơ ấu qua nhanh theo năm tháng, ai cũng phải đến lúc trưởng thành, rồi một ngày anh nói mình yêu thương Khiết Dực, cầu mong chàng chấp nhận se duyên. Chàng nhìn về ngưỡng ngưỡng của anh im lặng gật đầu, trên môi nở nụ cười động viên khích lệ nhưng đôi mắt trong vắt ẩn hiện nét buồn tênh.

Chàng nhìn hai người quyến luyến không rời, nửa phần vui mừng, nửa phần trống rỗng, cảm giác mất mát như bị bỏ rơi. Chàng biết mình ngơ ngẩn nghĩ nhiều, nhưng thật sự không biết vì ai mà bị thương đau khổ.

Vì anh vì nàng hay là vì một điều gì khác.

Cõi lòng thêm nặng trĩu cô liêu không thể giải bày, tựa như mang tâm sự ưu phiền từ muôn ngàn kiếp.

Chàng ở Thủy cung với tâm trạng hy sinh, không còn hoài mong luyến tiếc bất cứ điều gì, chỉ muốn bình bình an an sống qua ngày tháng.

Nhưng vận mệnh thường không theo ý nguyện.

Chàng bắt giác quan tâm kẻ gây ỉn thương tích, bắt giác bị đôi mắt đen huyền thăm thẳm như vực sâu vô đáy xuyên qua. Gương mặt ngời ngời anh tuấn, mang nét cười lạnh nhạt ngạo khinh, phong thái rất cao nhã uy nghiêm lại thêm phần băng lãnh cổ chấp... Mọi thứ từng ngày bắt giác khắc sâu, tựa như nhân ảnh chìm trong tiềm thức, mơ hồ hiện lên lúc mộng mị canh tàn. Chàng sợ hãi bị phát hiện tâm tư, sợ rơi vào bóng đêm không lối thoát. Chàng dưng ỉn rào cản vô hình, bình thản an nhiên đứng nhìn mọi chuyện.

Chàng nhận mệnh lệnh cũng không tức giận, lại cảm thấy có chút buồn cười, vở tuồng này khác nào tuyệt vọng nhưng chỉ im lặng cố gắng thi hành.

Chàng bắt giác ưu phiền vì câu chuyện đã nghe, bắt giác trầm tư vì vóc dáng cô liêu trắng bạc. Thâm tâm rối loạn không ngừng khi ánh mắt vô tình chạm vào kẻ muôn trùng xa cách, càng khổ sở hơn khi phải ngày đêm thân thiết diễn tuồng. Nhưng trái tim thầm hạnh phúc mong manh dù lý trí tĩnh lặng luôn kiên cường cự tuyệt.

Lúc cùng ngai âu yếm trong tiểu đình lá tả hoa rơi, chàng không biết nên cười hay khóc. Cảm giác khốn khổ ngập tràn tâm khảm khi nhận ra bản thân đang khao khát điều gì. Hành động thân mật chỉ là giả dối, bất quá thêm một chút treu đùa, chàng không ngu ngốc muốn biến thành sự thật, càng không điên khùng tự buông bỏ bản thân. Chàng hiểu rõ trong tâm trí ngai chỉ có rừng mai trắng, càng hiểu rõ mình không can đảm liều lĩnh một tình yêu.

Nhưng thoáng dao động trong đôi mắt thâm trầm băng lãnh, cùng cử chỉ cợt nhả không kiêng kỵ giữa nam nhi làm chàng phải buông lời tự hỏi.

Liệu rừng bạch mai có bao nhiêu uẩn khúc không thể thành lời.

Liệu suy nghĩ của chàng có phải là hoang tưởng.

Nhưng chàng hiểu khả năng thấu cảm của được sư không chỉ là huyền thoại, cảm nhận bị thương cô độc từ ngài cũng chẳng phải ảo giác mơ hồ. Chàng muốn một lần nhìn qua bức tường phong kín tâm tư kẻ cao ngạo uy nghiêm, muốn một lần được đến gần ngài dù là trong khoảnh khắc. Câu chuyện kể lên có bao nhiêu thật giả, đến cuối cùng bản thân chàng cũng không thể định phân, chỉ là cảm giác của kẻ đồng cảnh ngộ, như mất mát như bị bỏ rơi.

Cõi lòng hóa bằng dần tan ra sương khói.

Chàng vừa sợ hãi lại vừa mệt mỏi, nhưng chỉ cần đôi tay ấm áp ôn nhu chạm vào, hay ánh mắt dịu dàng nhẹ nhàng nâng đỡ, thì tâm trạng hoang mang lại tức khắc biến tan, dù chàng biết đó chỉ là trách nhiệm và giấc mơ trong đêm là ảo ảnh không thành. Vỡ tường chàng đang diễn có bao nhiêu đau xót tận trong tim đã hiểu rất rõ ràng, tuy nhiên bản thân lại cam tâm tình nguyện, không hoài mong níu kéo cưỡng cầu.

Chàng chỉ cần được ở bên cạnh ngài, chỉ cần chân tình không ai phát hiện.

Chuyện bản thân rơi vào nguy hiểm cùng hành động chăm sóc dịu dàng làm chàng bất giác buông lời cảm xúc. Bức tường bảo vệ vững chắc chàng dựng nên bằng phong thái bình thản an nhiên bị đôi mắt tĩnh lặng thâm trầm ẩn tàng cuồng phong bão táp phá vỡ tan tành trong khoảnh khắc. Chàng lo sợ tình cảm bị ngài khinh miệt xem thường, lo sợ yêu thương không xóa được lần ranh thế thống.

Nhưng khi bàn tay ngài siết chặt tay mình, khi ánh nhìn trù mền chiếu thẳng vào mình, chàng bình tâm can đảm mà tin tưởng tương lai.

Chỉ cần có thể ở cạnh nhau, hy sinh kiếp này không oán không hối.

Chỉ cần có thể ở cạnh nhau, bao nhiêu đau khổ cam tâm tình nguyện.

.

Đồng Tháp – 00:13 AM – 25/07/2012

.Chợ Âm Dương

Chợ nằm ở địa phận làng Ó, xã Võ Cường – thị xã Bắc Ninh. Mỗi năm, chợ chỉ họp một lần vào đêm mùng 4 rạng ngày mùng 5 Tết, tháng Giêng âm lịch. Tương truyền nơi đây xưa là bãi chiến trường do đó có nhiều người chết. Chợ họp là để tạo cơ hội cho người chết và người sống gặp nhau.

Chợ bắt đầu họp vào lúc lên đèn, trên một bãi đất trống, cạnh ngôi miếu có tiếng là linh thiêng. Không có lều, quán, không sử dụng đèn, nến. Nhiều người đi chợ mang một con gà đen đã được chăm sóc cẩn thận làm vật tế Thành Hoàng làng. Trong chợ cũng có những dãy hàng mã, hương, nến, cau, trầu ...

Ở đây, người mua không mặc cả, người bán không đếm tiền. Trong bóng đêm, chỉ thấy bóng người đi lại và tiếng thì thào. Người ta “mua may, bán rủi”. Người coi trần đi chợ với người ở cõi âm. Ở đầu chợ, người ta đặt một chậu nước để thử tiền âm hay tiền dương. Có người sớm hôm sau xem trong túi đựng tiền toàn là vỏ hến, lá đa, thậm chí cả một mẩu yếm sồi. Họ đều rất vui vẻ vì coi đó là dịp làm điều phúc, điều thiện với người đã chết. Chợ tan khi còn đêm.

Sau khi tan chợ, những người đi chợ mời nhau uống nước, ăn trầu và hát Quan Họ cho đến sáng. Đây chính là một sinh hoạt văn hoá mang màu sắc tín ngưỡng dân gian rất đặc trưng của vùng Kinh Bắc. Bởi họ quan niệm rằng có như vậy việc làm ăn hoặc mùa vụ năm đó mới được thuận lợi, đôi khi tương tự lễ hội cầu mùa ở các địa phương khác.

.Tảo hôn

Tảo hôn có nghĩa là việc kết hôn của những người vị thành niên chưa đến tuổi kết hôn. Cho con cái kết hôn ngay từ tuổi vị thành niên là một tập tục cổ xưa ở phương Đông. Tập tục này thấy được ở Trung Quốc, Mông Cổ, Ấn Độ và Việt Nam. Việc tảo hôn có thể từ lý do kinh tế. Cô con gái nhà nghèo, có nhan sắc, và sắp lớn gia đình bên nam thường bỏ tiền ra cưới cho con trai để trong nhà có thêm người lao động. Bởi vì trong lao động nông nghiệp và nội trợ xưa phụ nữ đóng một vai trò chính yếu, trừ đi cày, còn hầu như tất cả các việc đồng áng và bếp núc họ phải đảm nhiệm. Việc tảo hôn có thể từ lời hứa hẹn của hai gia đình, muốn môn đăng hộ đối. Cho nên trong tảo hôn, phụ nữ thường lớn tuổi hơn nam giới, có khi nam còn bé dại.

Trên thực tế tuổi tảo hôn của phụ nữ có thể là từ 9 đến 15 tuổi Âm lịch, còn nam thì sớm hơn từ 5 đến 7 tuổi. Người con gái thường lớn hơn con trai từ 4 đến 10 tuổi. Tình trạng đó, người ta phải quản lý anh con trai, ngoài 10 tuổi thì thi thoảng được vào nằm với vợ, và đến 15 tuổi thì cho tự do. Việc cho nằm chung của hai đứa trẻ con cũng là một vấn đề, đôi khi chúng không chịu và đánh nhau chí tử, cho đến khi biết thích người khác giới thì tự ổn thỏa.

Tục tảo hôn, thực ra không phổ biến ở những người nông dân nghèo, mà thường chỉ ở những nhà tương đối khá giả. Đây cũng là nguyên nhân dẫn đến tình trạng đa thê sau này. Người phụ nữ thường già nhanh. Ông chồng nhà giàu, tiếp tục tìm một cô vợ bé trẻ trung khác, và để yên ổn gia đình, tốt nhất là người vợ già tự đi tìm vợ để cưới cho chồng. Tục tảo hôn cũng để lại nhiều bi hài, xuất hiện rất nhiều cao dao cười nhạo, nhưng cũng là một thời của loài người.

Bồng bồng công chồng đi chơi

Đi đến chỗ lội đánh rơi mất chồng

Chị em ượn cái gàu sòng

Đi đến chỗ lội mức chồng tôi lên

(Ca dao)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-thuy-than>